

Boyun eğmeyeceğiz!

R.T. Erdoğan'ın aylardır sürdürdüğü ısrarlar sonucu nihayet Erdoğan-Bush görüşmesi gerçekleşti ve bu görüşmelerde ülkemizin satışına hakim sınıflarca kendi çıkarları için pazarlık dahi yapılmadan devam edilmesi kararından başka bir şey çıkmadı. "Amerikan karşıtlığı yok, dostluk baki" şeklinde halkın ABD emperyalizmine karşı olan öfke ve nefreti yok sayılarak efendilerine yaranmaya çalışanlar, çeşitli milliyetlerden halkımızın öfke ve nefretinden kaçamayacaklardır/ kaçamamaktadırlar.

Emperyalist efendilerin kurumu olan IMF'nin talimatlarıyla hız verilen özelleştirmelere işçi ve diğer ezilen emekçilerin karşı koyuşu bunun en önemli göstergelerindendir. Ülke kaynaklarının doğrudan emperyalist tekellerin talanına açılması demek olan özelleştirmeye karşı mücadelenin özünde anti-emperyalist bilinç olmalıdır. Özelleştirme karşısındaki duruş emperyalizme karşı duruşun da bir göstergesidir. Bu nedenle bu politikaya karşı mücadelenin salt ekonomik boyutuyla ele alınması sonuçta başarısızlık getirecektir.

Önümüzdeki süreçte ABD tarafından verilen görevlerin yerine getirilmesinde egemen sınıfların elindeki en önemli silah kuşkusuz Yeni Türk Ceza ve İnfaz Kanunları olacaktır. Egemenler bu yeni saldırı yasalarıyla sadece devrimci ve komünist hareketi değil, emperyalizme uşaklıkta önüne çıkabilecek halkın tüm kesimlerinden gelebilecek muhalefetini ortadan kaldırmak için kullanacaktır. Bu yüzden yeni saldırı yasalarına karşı mücadele özelleştirme saldırılarına karşı mücadelenin kopmaz bir parçası olmalıdır.

Duvarların ardından yükselen sesler ULUSLARARASI YANKI BULDU!

ILPS, bu mücadelelerin en önemlilerinden olan hapisaneler mücadelesini, uluslararası alana taşıma ve ortaklaştırma yönlü girişimlerinin önemli bir adımı olarak, hapisanelerdeki siyasi tutuklularla dayanışmayı kapsayan ve 2. Kongresi'nde alınan kararları hayata geçirmenin ilk adımı olarak, 5 Haziran 2005 tarihinde İstanbul'da uluslararası bir sempozyum düzenledi.

Ezilenlerin kurtuluşu mücadelesinin kopmaz ve önemli bir parçası olan hapisaneler mücadelesi, Halkların Uluslararası Mücadele Ligi-ILPS'nin, İstanbul, İzmir ve Mersin'de düzenlediği etkinliklerle, bir kez daha tüm yakıcılığı ile gündemleştirildi.

Emperyalist-kapitalist sistem ve onun devamına hizmet eden baskıcı, zorba ve faşist rejimleri, dünya emekçi halklarına dönük saldırılarını istedikleri kadar artırınsınlar, istedikleri kadar işgaller, katliamlar, siyasi ekonomik politikalarla halklara diz çöktürmeye, teslim almaya çalışsınlar. Hepsini na-

file! Halklar tüm bu uygulamalara gereken cevabı vermeye devam ediyor! Halklar yaşamın her alanında yükselttikleri mücadelelerle sistemin korkusu olmayı sürdürüyor! Ve halklar özgürlük mücadelelerini tüm cephelerde ortaklaştırma yönlü çabalarını sürdürüyor! Ve bu sempozyum da hapisaneler cephesindeki mücadeleyi ortaklaştırılma çabasının somut bir ifadesi olarak, halkların emperyalizme ve onların yerli uşaklarına verdikleri bir cevap niteliğindedir. Tarihte son sözü hep direnenler söylemiştir, direnen halklar da emperyalizme karşı son sözü söyleyecek ve zafer direnen halkların olacaktır!

İşçi-köylü'den

**ÖZELLEŞTİRME BİR
TALAN POLİTİKASIDIR
VE TÜM UŞAKLARIN
GÖREVIDİR!**

Sayfa 30

"Baskı, sürgün, cezalara son!"

Bursa Büyükşehir Belediyesi'nde 2004 yılında işbaşına gelen AKP'li Belediye Başkanı, gelir gelmez 1200 personelin işlerine son verileceğini açıklamış, bu güne kadar yüzlerce kadro ve personel ya sürgün edilmiş ya da işlerine son verilmiştir. Son olarak 7 Haziran günü BUSKİ Su Denetim ve Havza Koruma Müdürlüğü ve Kimya Mühendisleri Odası Bursa Şube Başkanı Vahap Sınmaz hiç bir gerekçe gösterilmeden görevinden alınmıştır. Bu yaşananlara karşı Tüm Bel-Sen ve Kimya Mühendisleri Odası or-

tak bir basın açıklaması yaptı.

9 Haziran günü Bursa Büyükşehir Belediye binası önünde toplanan emekçiler "Baskı, sürgün, cezalara son", "IMF uşağı hükümet istifa", "İrkçı gerici kadrolaşmaya son" sloganlarını attılar. Açıklamayı Tüm Bel-Sen Bursa Şube Başkanı Sevgi Bağcılar okudu. Bağcılar, "Bursa Büyükşehir Belediyesi yönetiminin hiç bir profesyonel ve planlı kurumsal reorganizasyon çalışması yapmadan seçimden sonraki ilk günlerinde başlattığı 'birikimli', temel kadroların hızla tasfiyesi

uygulaması, hizmetin sürekliliği, hukuk, bilim ve insani geleneklerden uzak keyfi yönetim anlayışının kanıt ve habercisidir" dedi.

Açıklamada Tüm Bel-Sen Genel Başkan Yardımcısı Mümtaz Başar Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin sürgün ve işten zorla emekli etme uygulamalarına karşı örgüt olarak mücadele edeceğini söyledi. TMMOB Kimya Mühendisleri Odası Genel Başkan Yardımcısı Hasan Küçük de Vahap Sınmaz'ın müdürlük görevinden alınması ile ilgili bir konuşma yaparak, "Belediye Başkanı bu keyfi uygulamalarından bir an evvel geri dönmelidir" dedi. (Bursa)

Sinop Cam Fabrikası'nı PATRON TÖRENLE KAPATTI

Bursa Büyükşehir Belediyesi'nde 2004 yılında işbaşına gelen AKP'li Belediye Başkanı, gelir gelmez 1200 personelin işlerine son verileceğini açıklamış, bu güne kadar yüzlerce kadro ve personel ya sürgün edilmiş ya da işlerine son verilmiştir. Son olarak 7 Haziran günü BUSKİ Su Denetim ve Havza Koruma Müdürlüğü ve Kimya Mühendisleri Odası Bursa Şube Başkanı Vahap Sınmaz hiç bir gerekçe gösterilmeden görevinden alınmıştır. Bu yaşananlara karşı Tüm Bel-Sen ve Kimya Mühendisleri Odası ortak bir basın açıklaması yaptı.

9 Haziran günü Bursa Büyükşehir Belediye binası önünde toplanan emekçiler "Baskı, sürgün, cezalara son", "IMF uşağı hükümet istifa", "İrkçı gerici kadrolaşmaya son" sloganlarını attılar. Açıklamayı Tüm Bel-Sen Bursa Şube Başkanı Sevgi Bağcılar okudu.

Bağcılar, "Bursa Büyükşehir Belediyesi yönetiminin hiç bir profesyonel ve planlı kurumsal reorganizasyon çalışması yapmadan seçimden sonraki ilk günlerinde başlattığı 'birikimli', temel kadroların hızla tasfiyesi uygulaması, hizmetin sürekliliği, hukuk, bilim ve insani geleneklerden uzak keyfi yönetim anlayışının kanıt ve habercisidir" dedi.

Açıklamada Tüm Bel-Sen Genel Başkan Yardımcısı Mümtaz Başar Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin sürgün ve işten zorla emekli etme uygulamalarına karşı örgüt olarak mücadele edeceğini söyledi. TMMOB Kimya Mühendisleri Odası Genel Başkan Yardımcısı Hasan Küçük de Vahap Sınmaz'ın müdürlük görevinden alınması ile ilgili bir konuşma yaparak, "Belediye Başkanı bu keyfi uygulamalarından bir an evvel geri dönmelidir" dedi.

Haber-Sen'den bakana protesto

9 Haziran günü Türk Telekom Ankara İl Müdürlüğü'ndeki Çağrı Merkezi'nin açılış törenine katılmak üzere gelen Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım Haber-Sen tarafından protesto edildi. "Özelleştirmeye hayır", "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye" sloganlarıyla bakanı protesto eden Haber-Sen, özelleştirmelerin durdurulmasını istedi. Bakan, Haber-Sen Genel Başkanı Esin Yelekçi'nin yanına gelerek bir süre konuştu. Yelekçi, bakanın "Diğer hükümetler gibi biz de özelleştirmeleri sürdüreceğiz" dediğini aktardı.

(Ankara)

PANEL

15 - 16 Haziran Türkiye işçi sınıfının direnişi üzerine organize ettiğimiz panele tüm devrimci, demokrat ve yurtseverler davetlidir.

KONUŞMACILAR:

- 1- Metin Kaplan (Partizan Dergisi)
- 2- Ali Yıldız (Türkiye'den Sendikacı)

Tarih: 19 Haziran 2005 Pazar
Saat: 14.00
Yer: TİÖD Mandelaplein 1 Den Haag

HALK KONSERİ

Direnişlerle, şehitler verme pahasına kurulan emekçi semtler ABD emperyalizminin sadık uşağı Türk hakim sınıflarının son temsilcisi AKP hükümeti tarafından yıkılmak istenmesine karşı, Birlik mücadele zafer sloganını yükseltmek ve yıkımları durdurmak ve 1971 yılında işçi sınıfının yükseltilmiş olduğu 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin ruhuyla emperyalistlerin ve uşaklarının tüm saldırılarını geri püskürtmek üzere mücadeleyi yükseltmek için Tohum Kültür Merkezi'nin düzenlediği Halk Konseri'nde buluşalım.

Sanatçılar
Ali Asker
Kızılırmak
Metin Kahraman
Arzu
Grup Şiar
Gulasor Halk
Oyunları Ekibi
Sinevizyon
Gösterimi
Konuşmacılar

Tarih:
19 Haziran 2005 Pazar
Saat:
17:00-23:00
Yer:
Bağcılar Olimpik
Kapalı Spor Salonu
TOHUM KÜLTÜR
MERKEZİ
İrtibat Tel: 0212 643 22 33
Kartal: 0216 306 16 02

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Erdoğan, ABD'den aldığı talimatlarla geri döndü!

Erdoğan'ın aylardır sürdürdüğü ısrarlar sonucu yapılan Bush-Erdoğan görüşmesi geçtiğimiz hafta gerçekleşti. Basının neredeyse gün gün yayınladığı görüşme notlarından aktarılanlardan önümüzdeki süreç açısından çıkarılacak sonuçlar önemlidir. Görüşmenin gündem maddeleri ve ardından yapılan açıklamalara bakıldığında, Türkiye açısından kayda değer bir gelişmenin olmadığı görülmektedir. Ancak Bush'un gerek yaptığı uyarılar gerekse de önümüzdeki döneme ilişkin Türkiye üzerinde somutladığı planlara bakıldığında "bir gelişmenin sağlandığı" ifade edilmektedir.

Ülke kamuoyunda görüşmeye dair yapılan tartışmalarda önemli bir yer işgal eden "stratejik ortaklık" meselesi üzerine açılımlar yapılmış ve tartışmalar bu zemin üzerinden şekillendirilmiştir. Ülkemiz ezilenlerine bu tartışma vesilesiyle verilen mesaj, Türkiye'nin uşak konumunda olduğu gerçeğinin üzerinin örtülerek, farklı bir tablonun çizilmesi olmuştur. Ziyareti, efendisinin emirlerine hazır uşak pozisyonunu kurtarmak amaçlı emekçilerin bilinçlerinin bulanıklaştırılmasına yönelik bu tartışmalarla birlikte değerlendirmek gerekir.

ABD ziyaretini belirleyen ve görüşmeler sırasında ele alınan konuların başında GOP (Genişletilmiş Ortadoğu Projesi), Kıbrıs sorunu, Suriye ziyaretlerinin değerlendirilmesi ve Türkiye'de gelişen ABD karşıtlığı geldi.

Gündem maddelerine ilişkin yapılan görüşmelerde karşılıklı nelerin ifade edildiğine değinmeden önce, ABD çıkarmasının yapıldığı günlerde yaşanan belli gelişmeleri vurgulamakta fayda var. Zira bu gelişmeler görüşmenin zeminini de etkileyen önemli olaylar olmuştur.

AB Anayasası tartışmaları

Avrupa Anayasası'nın reddi ile birlikte yaşanan gelişmeler, görüşmeler sürecindeki en kritik olaydı. Fransa'da tepkisini sokaklarda ifade eden halk, AB açısından önümüzdeki dönemi de belirleyecek nitelikte bir tepki ortaya koydu. AB'nin bugün dünya genelinde ezilenler üzerinde oluşturmaya çalıştığı tabloyu etkileyecek olan bu gelişme, ABD açısından önemli bir gelişme olarak algılanmalıdır. AB açısından yenilenmeye çalışılan vizyonu etkileyen bu tepki, ABD açısından da bir fırsat olarak değerlendirilerek adım atmasını sağlayacak koşulu yaratmıştır. Fransa ve Hollanda'daki referandumun ardından ABD ve İngiltere durumundan sonuç çıkarma anlamında tepkilerini ilk olarak ortaya koydular. Bu iki ülkedeki referandum sonuçlarının yansımalarının hemen ardından Tony Blair İngiltere'de yapılması planlanan referandumu rafa kaldırarak artık İngiltere'nin AB dış politikasına endekslili bir politika izlemeyeceğini açıkladı. Yani ifade edilen özü Avrupa'yı artık önemsemediğinin de açık bir beyanı niteliğini taşımaktadır.

Aslında İngiltere bugüne kadar zaten AB merkezli bir politika değil, ABD'nin ortağı olarak Kafkaslar, Ortadoğu, Orta Asya bölgelerine ilişkin politika belirledi ve bu bölgelere dönük ABD ile ortak hareket etti. İngiltere'nin AB içerisindeki rolü ise, belirlenen ve kendisinin de ortak olduğu stratejiye uygun hareket sağlamak ve Fransa-Almanya ikilisinin AB içerisindeki etkisini mümkün olduğunca kırmaktır. Referandum sonucunda yaşananlar AB'li emperyalistleri ve bu birliği dünya kamuoyu nezdinde yıpratmak, bu vesileyle denetimlerini güçlendirmek ve geliştirmek için ABD ve İngiltere'ye fırsatlar sundu. İngiltere'nin yaptığı açıklamayı başlayan yıpratma çabalarının bir parçası olarak görmek gerekir.

Zira bundan sonra yaşanacak gelişmeler AB

üyeleri emperyalistlerin kendi aralarındaki çatlağı büyütür bir niteliğe bürünürse, bu ABD karşısındaki etkinin kırılması anlamına da gelecektir. Avrupa'daki bu çalkantılı tablo içinde görüşmelerini sürdüren Erdoğan'ın Amerika'da olduğu günlerde Blair'in de orada bulunması sonucu "tesadüfi" karşılaşma, görüşmenin dikkat çeken bir yanını oluşturuyor. Zira Türkiye'nin AB üyeliği tartışmaları noktasında İngiltere ile ortak Türkiye'ye bu konuda verilen mesaj bellidir; "sizin AB üyeliğiniz de bizim elimizde ona göre hareket edin" olmuştur.

Amerikan-Türk Konseyi Toplantısı

Erdoğan'ın ziyaretinden bir gün önce yani 7 Haziran günü ABD'de bir toplantı yapıldı. Genelkurmay 2. Başkanı Org. İlker Başbuğ'un katıldığı bu toplantının sonunda yapılan açıklamalar bir anlamda Erdoğan'ın, ziyaretinin de özeti ni sunar mahiyettedir. Bush'la görüşmeye başlamadan önce aile acele soluğu ATC (Amerikan Türk Konseyi) kürsüsünde alan Erdoğan yaptığı açıklamada "işbirliğinin gereğini yerine getirme-

mizden daha doğal bir şey olamaz" açıklamasında bulundu.

Zira ABD ile 1 Mart tezkeresinin reddi ile birlikte gerilmeye başlayan ilişkilerin yeniden rayına girebilmesi için, Türkiye'nin verilecek görevlere hazır olduğunu ve belirlenen projelerin içinde en aktif biçimde yer alacağını ifade etmesi gerilen ilişkilerin düzelmesi anlamında oldukça önemliydi. Türkiye'den ABD'ye giden yetkililerin tümünün açıklamaları da bu kapsam ve içerikte oldu. Zira, tezkere kabul edilmemişti ama Irak işgalinin başladığı günden bugüne verilen sayısız hizmet yeniden hatırlatıldı. Irak işgalinden bu yana Türk hava sahasının ABD'ye açıldığı ve 5000 sorti görev uçuşu yapıldığı, 39 ABD uçağının Diyarbakır, Batman ve İncirlik üslerine indiği ve çeşitli ihtiyaçlarının buralardan karşılandığı açıklandı.

Bu hizmet hatırlatmasının yanısıra, Başbuğ'un açıklamasındaki diğer bir hatırlatma da İncirlik konusunda son olarak yapılan anlaşma oldu. Yani tezkerenin kabul edilmemesine rağmen ne kadar hizmet verildiği ABD heyetine hatırlatıldı.

Yine bu toplantının diğer bir kilit noktasını da "PKK sorunu" oluşturdu. Türkiye bu hizmetlerin karşılığını göremediği biçimindeki "yakınması" en çok PKK konusunda ifade etti. ABD üzerinde bu konuda yaratılmaya çalışılan basınçın bu görüşmelerde de işe yaramadığı yapılan açıklamalarda bir kez daha kendini gösterdi. Ne Başbuğ ne de Erdoğan bu görüşmede de bu konuda istediği sonucu alamadı. ABD yetkilileri her zamanki telkinlerde bulunarak, meselenin eğitim ve ekonomi ile bağlantılı olduğunu ifade ederek, bu konuda Türkiye'yi desteklediklerini açıklamakla yetindiler. "Terör listesine almak yetmiyor" açıklamaları da ABD üzerinde bir etki yaratmadı ve bu konuda süregelen durumun bundan sonra da bu zeminde yaşamaya devam edeceği gerçeği ile kaldı. Zira Irak'ta fazlasıyla

sıkışık ve hiçbir "özgürlük" operasyonunun da kendisini kurtarmaya yetmediği cehennemde PKK ile mücadele etme hedefini önüne koyma gibi bir amaç gütmeyen ABD, bunun yanısıra şu an için elindeki kullanmaya hazır kartından bu sıkışmışlık durumunda vazgeçmeye hiç niyetli değildir. Bu durumu ABD'li generallerden biri: "Bizi anlamaya çalışın; Irak'ta işler askeri açıdan sıkıntılı, bu şartlarda Kuzey Irak'ta yeni bir cephe açma şansımız yok" sözleri ile ifade etmektedir.

ABD ziyaretinde GOP tartışması

ABD'nin önümüzdeki dönem izleyeceği politikaların toplamını ifade eden GOP projesi yapılan görüşmenin merkezini oluşturan ağırlıklı gündem oldu. "Stratejik ortaklığın" zeminini GOP projesinin oluşturduğunu ifade eden Erdoğan, bu konuda verilecek görevlerin tümüne de hazır olduklarını ifade ederek "Kosova'da, Somali'de, Afganistan'da ne yaptysak onu yapacağız" açıklamasında bulundu. Yani önümüzdeki dönemde ABD'nin GOP projesi kapsamında girişeceği yeni saldırı ve işgal girişimlerinde Türkiye üzerine düşen görevleri de bu örneklerle somutlamaktadır.

Bu açıklamada verilen diğer bir mesaj da Irak'ta tezkere ile ilgili yaşanan "hataya" bir daha düşülmeyeceğidir.

ABD, bu görüşmelerde önümüzdeki dönem açısından Ortadoğu'ya yönelik planlarını da ifade etti. Irak'ta süren direnişin ardında Suriye'nin desteğinin olduğunu açıklanması, bunun yanı sıra İran'ın nükleer silahlanma konusunda attığı adımların rahatsızlığı bu iki ülkenin ABD açısından "incelemeye" alındığının göstergesi. Aylardır ABD tarafından dillendirilen bu durumun önümüzdeki günlerde somutluk kazanması kamuoyunun beklentileri arasında. Ancak PKK konusunda dahi temkinli yaklaşan ABD'nin bu sıkışmışlık içinde bu iki ülkeye somut bir saldırı sürecini başlatması hayli zor görünüyor. Irak'ta yaşananlar ABD'yi sadece askeri açıdan değil, ekonomik açıdan da hayli zor bir durumun içine itmektedir.

Savunma ve silahlanmaya ayırdığı miktarı büyütme durumunda kalan ABD, bu ihtiyacı karşılamada artık zorlanmaktadır. Irak'ın mali açıdan ekonomiye verdiği ağırlık, ABD'de önümüzdeki dönem ekonomik açıdan zor günlerin yaşanacağını da habercisi niteliğinde değerlendirilmektedir.

Buna paralel olarak son dönem ABD-Türkiye ilişkilerinde önemli bir sorun olarak gündeme gelen Suriye ile geliştirilen ilişkiler bu vesileyle bir kez daha gündeme getirildi. Kurulan ilişkiden rahatsızlığını her fırsatta ifade eden ABD, Suriye'yi tecrit etme hedefini güderken Türkiye'nin cumhurbaşkanı ve başbakan düzeyinde ülkeyi ziyaret etmesi bu hedefle çelişmektedir. Erdoğan, gerek ziyaret öncesi gerekse de ziyaret sırasında yaptığı açıklamalarda "ABD'yi bu konuda ikna edeceğimizi düşünüyoruz" ifadelerine yer vermiş ancak görüşmelerde bu konuda somut bir adım atılmamıştır. Erdoğan, görüşme sırasında "bizim Suriye'ye yönelik hamlemizin meyvesini sayın Bush toplamaktadır" açıklamasında bulunarak, Suriye'nin Lübnan'dan çekilmesini hatırlatmıştır. Ancak bu hatırlatma Bush'u tatmin etmemiş ve Suriye'nin tecrit edilmesi gerektiği açıklaması her fırsatta dile getirilmiştir.

Görüşmenin diğer bir ayağını oluşturan Kıbrıs meselesinde ise ABD gerekli "desteği" sunacağını açıkladı. Ancak bunu belli koşullara bağladı. Bu koşulların içinde en dikkat çekici olanı ise Kıbrıs'ta bulunan Ercan Havaalanından

ABD'ye direkt uçuşların yapıp yapılamayacağını incelediği açıklaması idi. Kıbrıs'ı önümüzdeki dönem için askeri üs durumuna getirme hedefinde olan ABD için Kıbrıs sorununun çözümü bu koşulların oluşmasına paralel gelişecek. Kıbrıs sorunu ile ilgili BM Genel Sekreteri ile de bir görüşme yapan Erdoğan, sorunun çözümü anlamında somut bir adım göremedikleri açıklamasını yapmak durumunda kaldı.

"ABD karşıtlığı azaltılmalı"

ABD-Türkiye görüşmesinin diğer bir kilit noktası ise Türkiye'de gelişen ABD karşıtlığı idi. Bu konudaki rahatsızlıklarını gizleme gereği duymayan ABD yetkilileri "Türkiyeli dostlarımız bu konuda ellerinden geleni yapmalıydılar" ultimatusunda bulundular. Kamuoyunun denetim altına alınması, gelişen tepkinin bastırılması politikalarının hayata geçirilmesi konusunda erken davranmaları gerektiği uyarısını alan Erdoğan, satılık kalemler aracılığı ile "stratejik ortaklık" tartışmasını bu görüşmelerin temeline koydu. ABD'ye bağımlılığın ve önümüzdeki dönem yapılacak olan jandarmalık görevine karşı kitleleri hazırlama çabasının da bir parçası olan bu gelişmeler gerçeklerin üstünü örtmeyecek, yaşananları karartmayacak kadar gülünçtür.

Irak'ta yaşananların kamuoyuna yansımaları ile birlikte gelişen tepki ve öfkenin yanı sıra IMF, DB gibi kuruluşların müdahalesi ile ekonomide yaşanan gelişmeler bu tepkinin önüne geçemeyecek kadar büyüktür. Özelleştirme saldırısının yanı sıra IMF ultimatomu ile gündeme gelen "sefalet ücreti" olarak tanımlanan asgari ücretin düşürülmesi tartışmaları, kamu emekçilerinin çalışma sürelerinin uzatılması gelişen tepkinin büyümesini beraberinde getirirken hiçbir suni tartışma bu gerçeklerin üstünü örtmeyecektir. Çünkü bunlar emekçilerin yaşadıkları gerçeklerdir.

Diğerlerinden nitelik olarak bir farkı olmayan bu görüşmede de Türkiye yapması gereken ödevlerini ve talimatlarını alarak geri döndü. Bu görüşmelerin sonucunu ise yakın zamanda çok daha net göreceğiz. ABD'nin önümüzdeki dönem için belirlediği ve saldırganlık üzerine kurulu olan politikası Türkiye'nin tarihsel rolünü de zorlayacaktır. 2 Haziran günü Amerikan-Hindistan İşadamları Konseyinde bir konuşma yapan Henry Kissinger, yaptığı açıklama ile ABD'nin önümüzdeki dönem politikalarını şöyle açıklıyor: "Büyük Oyun'un modern versiyonu olan büyük bir enerji savaşına doğru gidiyoruz, bu savaş bir çok toplum için ölüm kalım savaşı olacak." Kissinger, açıklamasına nükleer güçlerin bir araya gelerek küresel enerji kaynakları ve ulaşım koridorları üzerine geliştirecekleri diyalogun önemini de belirterek, "demokrasiyi yamamak Amerika için gerçek dışı bir hedef" belirlemesinde bulunuyor.

Bu, önümüzdeki dönem yaşanacak olası gelişmelerin de net bir ifadesidir aynı zamanda.

Erdoğan'ın Amerika'da olduğu günlerde darbeci olarak tanımlanan para spekülörü Soros da ülkemizdedeydi. "kadife"sinden, "turuncu"suna birçok darbeye parmağı bulunan Soros'un ülkemizi ziyareti bu dönem uygulanacak ekonomik politikaların şekillendirilmesi ve yürüncük hattın belirlenmesinden başka bir anlam taşımamaktadır.

Yığınların gelişen tepkisi, emekçilerin artan öfkesi içinde tek çözüm araçları saldırganlık üzerine kurulu olan emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının bir cehennem içinde oldukları kesindir. Sorun bu cehennem ateşini büyütmektedir. Bu ateşi büyütme sorumluluğu ile yüz yüze olduğumuzu unutmayalım.

Sınıfsal Bakış

ŞİMDİ TARİHİ BİR KEZ DAHA YAZMANIN ZAMANIDIR!

Aradan tam 35 yıl geçtiği halde hala 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin "ruhunu yaşatmak"tan söz ediyorsak, bu, günümüzün ihtiyacı kadar, o gün yaşananların paha biçilmez ders ve deneyimlerinden ötürüdür. Günümüzün ihtiyaçlarına geçmeden önce, 15-16 Haziran'ın önder yoldaşımızın analizleri ışığındaki ders ve deneyimlerini hatırlamak gerekiyor.

274 sayılı sendikalar ile 275 sayılı toplu sözleşme, grev ve lokavt yasasında işçi sınıfı aleyhine yapılmak istenilen değişiklikleri engellemek amacıyla, iki yüze yakın fabrikada iki yüz bine yakın işçinin katılımıyla gerçekleşen, devrimci gençliğin de aktif destek verdiği direniş; polis, asker barikatlarını yararak, sokakları, caddeleri zaptederek, İstanbul'u İzmithan'la birleştirerek yayılmış; revizyonist, reformist, gerici sendika önderliklerini çiğnemiş; devleti üç işçinin şehit düşmesi 200'ünün yaralanması yüzlercesinin tutuklanması ile yetinmeyerek sıkıyönetim ilanına zorlamıştır.

Öncelikle, direnişin, işçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesinin doruğa ulaştığı bir eylemlilikler zinciri olduğunun altını çizmek gerekmektedir. Kimi fabrikalarda ve yürüyüşler esnasında yer yer devrimcilerin inisiyatif kullanılması bu durumu değiştirmemiştir. Bu nedenle de 15-16 Haziran Direnişi, kendiliğinden gelişen bütün hareketlerin zafırlarını barındırmaktadır. Yapılacak değerlendirmelerde ve bugüne aktarılacak derslerde bu husus akılda tutulmalıdır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ilk olarak çıkardığı ders, "devrimin şiddete dayanacağı, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğu" yolundadır. Yoldaş; icazetli/yasal eylem biçimleriyle hak elde etmek yada kazanılmış haklara yönelik saldırıları durdurmanın (sınırlı ve istisnai haller dışında) mümkün olmaması ve kitlelerin zor/şiddet kullanmak suretiyle aştığı asker-polis-bürokrat barikatları sayesinde aşama kaydedebildiklerinin görülmesinden yola çıkarak saptamada bulunmaktadır.

Önder yoldaş, işçi hareketinin ikinci olarak "burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi"ğini savunmaktadır. İbrahim'in bu tezini gerekçelendirirken tartıştığı esas kavram "ordu"dur. Bu konunun o dönem ne kadar yakıcı olduğu bilinmektedir. Her ne kadar günümüzde de "burjuva devlet teorisi" bütün oportünist ve revizyonist akımların ortak hastalığı olarak nüksetmekteyse de o dönem bu hastalık içinde "ordu" virüsü baş rolü oynamaktaydı. Orduya bel bağlayan "cuntacılar"ın, esasen Kemalizm'den beslenen bu hayallerinin, 15-16 Haziran İşçi Direnişi'nin gerek bastırılması gerekse de sonrasındaki "kurutulması" saf-

hasında (sıkıyönetim; işten atmalar, yargılamalar) saçmalığı ortaya serildi.

İbrahim yoldaşın üçüncü olarak vurguladığı husus; "gerçek kahramanın kitleler olduğu"dur. Döneme özgü kritik bir tartışmaya atfen altı çizilen bir diğer çok önemli saptama da budur. İbrahim'in devamındaki satırlarında sözünü ettiği, "bir avuç seçkinci aydın grubuna dayanarak devrim yapmayı hayal edinen bireyci küçük-burjuva akımlar", bütün ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de değişik biçim ve programlarla ortaya çıkmaktadır. Sınıfsal temelleri mevcut olduğu üzere, bu durumun kaçınılmaz olması da doğaldır. 15-16 Haziran Direnişi, kitlelerin muazzam düzeydeki yıkıcı ve de yapıcı gücünü göstermesi bakımından öğretici olmuştur.

Dördüncü olarak altı çizilen nokta halk savaşı stratejisiyle ilgilidir. İbrahim yoldaş, "Devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırılık bölgelere çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi." demektedir. Burada eleştiri özel olarak PDA kliğine yöneltilmiş olmakla birlikte, toplu ayaklanmayı savunan oportünistlerin Türkiye devrimci hareketi içerisindeki varlığı hatırlanacak olursa meselenin önemi daha iyi anlaşılacaktır. Halk savaşı stratejisini uzun boylu anlatmak ve tartışmak bir yana, şehirlerdeki güç dengesi, böylesi bir kalkışmanın, eylem, direniş yada ayaklanmanın, kırsal alanlardaki mücadele/savaş ile bütünleşmemesi halinde bozguna uğramasının kaçınılmaz olduğu somut örnekte görülmüştür.

İbrahim yoldaşın beşinci olarak çıkardığı ders örgütlenme ilkelerine ilişkindir. Yoldaş, "Legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermektense başka bir işe yarayacağını gösterdi." derken, direnişin devamında gelen sıkıyönetim koşullarında verilen kayıplar ve uğranılan zararlardan hareketle tahlil yapmaktadır. İlegal örgütlenmelerin bile bunun gereğini asgari ölçüde dahi yerine getirmede şartlarda, "devlet" in tanımlanmasındaki problem ile "devrim" sorumluluğunun yerine getirilmesindeki sakatlık başat rol oynamaktadır.

Yoldaş son olarak İşçi Direnişi'nin, "devrimin nesnel şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili olduğu"nu belirtmektedir. İbrahim'in bu vurguyla kast ettiği, yüz binlerce işçinin gerek devlet otoritesi gerekse de gerici, reformist sendika önderliklerine karşı geliştirdiği tavrıdır. Bu tavrın diğer alanlardaki işçilerce sahiplenilmesi ve ülke genelinde destek görmesi, belirtilmesi gereken

bir diğer nokta, olmaktadır.

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihi açısından ele alındığında, "komprador patron-ağa devletini sarsan iki gün" olarak anılmayı hak eden 15-16 Haziran; bu ününü işçi sınıfının kararlı, direngen, korkusuz tavrına borçludur. Faşist diktatörlüğün polis ve özellikle asker barikatlarının yerle bir edilmesine, "devrimci, ilerici, sosyalist" maskeli DİSK yönetiminin devletten yana saf tutmasına karşın işçi selinin önüne baraj oluşturmakta aciz kalışına borçludur.

İbrahim yoldaş herhangi bir olayın, direnişin, eylemin analizinin yalın bir biçimde nasıl yapılması gerektiğine de örneklik teşkil eden biçimde gerçekleştirdiği çözümlenmesinde; 15-16 Haziran'ın mesajlarını/derslerini her türden burjuva akımına karşı mücadeleye tabi kılabilecek bir tarzda ele almış, sınıf mücadelesini ileriye taşıyacak bir perspektifle yorumlamıştır. 35 yıl sonra bugün 15-16 Haziran'ı yorumlarken, o günün koşullarından günümüze bir köprü uzatmaya çalıştığımızda, yukarıda sıraladığımız derslerin bugünün ihtiyaçları çerçevesinde aldığı biçim de bizim açımızdan sınıf mücadelesinin geleceğine yön verecektir.

1970'den günümüze atılan köprü'nün altından çok sular geçmiş olmasına karşın işçi sınıfının mücadelesi kendiliğindencilğe hapsolünmüşluktan kurtarılamamıştır. Sınıf bilinçli proletaryanın sendikal faaliyette etkinliği son derece cılız kalmış, genel olarak devrimci demokrat sendikal faaliyet mücadeleye damgasını vuramamış, işçi sınıfının mevzi sayılabilecek -ancak kimi dönemler genel destek sağlayabilen- direnişleri ise kendiliğinden sürecin birbirinden kopuk sayfaları olarak tarihe yazılmışlardır. Gerici, reformist ve revizyonist güçlerin sendika yönetimlerine ördükleri ağlar parçalanamamıştır.

İşçi sınıfının mücadele tarihinde başka 15-16 Haziran'ların yaratılmayışı, diğer bir deyişle o mücadele ruhunun yaşatılmayışı, direniş ve mücadele geleneğinin oluşturulmayışı sınıf mücadelesi açısından devrim cephesinde büyük bir güç kaybı yaratmıştır/yaratmaktadır. Bu durumun hakim sınıflar için oluşturduğu avantaj küçümsemeyecek boyutlardadır. Bunu tersine çevirmek, dünün olduğundan daha fazla bugünün görevidir. Her geçen gün yükün ağırlığı ve sorunun aciliyeti büyümektedir.

15-16 Haziran'ın dersleri hiçbir hususta yeterli bir biçimde kavranamamış, bilince çıkarılamamıştır. Devrimin şiddete dayanacağı gerçeğinin kavranması, kitleleri devrime seferber etmede en önemli bilinç sıçramasıdır. Bugün düzenle en yoğun çelişkiyi yaşayan, en keskin dışlılar altında ezilen kitlelerden, en ileri kesimlere kadar geniş bir cephe içinde; düzene tepki ile devrime seferber olma arasındaki orantısızlık ciddi boyutlardadır.

Ordu, 12 Mart, 12 Eylül süreçleri, MGK yönetimleri ve ardından başta Ulusal Hareket olmak üzere gerilla savaşına karşı pratiğiyle yeterince teşhir olmuştaysa da, devletteki rolü ve konumu yine de tam olarak çözümlenememiş;

"burjuva devlet teorisi", "derin devlet"ten "faşizm" olgusuna, emperyalizm ile ilişkilerden, idari-yargısal yapılanmaya/örgütlenmeye kadar oportünist-revizyonist akımları tesiri altında tutmaya devam etmiştir. Parlamentarizm, reformizm ve ekonomizmin Türkiye devrimci hareketi üzerinde güçlü etkiler barındırmakta olduğu bugünün de gerçeğidir.

"Devrimin kitlelerin eseri olduğu" gerçeği ise bunu tersinden okuyanları da çoğaltmakla beraber kavranamayan bir başka ders olmaya devam etmektedir. Devrimi bir avuç seçkinci aydına havale eden ya da bir grup öncüyle başaracağı hayaline kapılan sağ, genellikle sol oportünistler kitlelerin örgütlenmesini ve mücadelesini, küçümsemeye ve baltalamayı sürdürmektedir. Karşı uça kulaç atan reformist ve revizyonist akımlar ise "kitle-sellik" adına gerici bir hatta sürüklenip bütün ilke ve değerleri feda ederek, ileri kitleler ile buluşamamayı başarmaktadır.

Kır-şehir diyalektiğinin kurulamayışı 15-16 Haziran'ın bir başka "çalışılmayan dersi"dir. Bu, sorunu halk savaşı stratejisi çerçevesinde ele alan komünist hareket açısından öncelik taşımaktadır. Özellikle bir değerlendirme konusu olduğu için burada derinlemesine girmeyeceğiz. Geçerken şu kadarını belirtmeliyiz ki, mesele şehirlerde gelişen hareketi kır-lara çekmeden önce kırılık bölgelerin buna uygun durumda bulunmasıdır. Bunun için de kırılık bölgelerde işin esasına göre bir savaş ve faaliyetin sürdürülmesinde olması gerekmektedir. Aksi takdirde bu diyalektik ilişkinin kurulması mümkün olamayacaktır.

Son olarak değinmemiz gereken çok önemli bir başka ders de, o tarihten sonra döne döne sayısız biçimde kanıtlandığı üzere, Bolşevik tipte profesyonel örgütünün yaratılması ve bunun illegaliteyi esas alarak çalışması gerektiğidir. Bu konuda başta proletarya partisi olmak üzere bütün devrimci örgütlerin derslerine çalışmadıkları ve defalarca sınıfta kaldıkları herkesin bildiği bir gerçektir. Önder yoldaşımızın bütün titizliğine ve uyarılarına karşın, aradan geçen 35 yılda bu konuda çok fazla mesafe alınmadığı görülmektedir.

15-16 Haziran'ın günün koşullarında çıkarılan derslerinin bugün ifade ettiği anlam, hiç kuşkusuz sınıf mücadelesinin daha ileri taşınması için sorgulanmaktadır. 15-16 Haziran'da iktidarı şiddetli biçimde sarsan işçi sınıfının, başta özelleştirmeler olmak üzere faşist diktatörlüğün geliştirdiği çok yönlü saldırılara karşı kendiliğinden gelme bir devrimin içerisinde olduğu günümüz koşullarında; bu hareketini daha sarsıcı, hedeflerini doğru belirleyen ve süreklilik kazanan bir niteliğe kavuşturmak sorumluluğunu taşıyoruz.

Tekel, Telekom, Seydişehir, Erdemir ve Tüpraş'ın satışlarını en geç Eylül ayına kadar tamamlayacaklarını ilan etmiş durumdadır. Bu, açık savaş ilanının yanıtı hem egemenlere hem de onların uzantısı sendika ağalarına 15-16 Haziran'da verilmişti. Şimdi tarihi bir kez daha yazmanın zamanıdır!

Tuzla Deri-İş'te greve bir gün kala patronların geri adım atmasıyla sözleşme imzalandı

Hasan Sonkaya

2005-2007 tarihlerini kapsayan toplu iş sözleşme döneminde **Deri-İş sendikası** ile patron sendikası arasında yapılan görüşmelerde sosyal konularda işçilerin bütün hakları korunarak anlaşma sağlanmış, ücret konusunda ise görüşmelerde anlaşma sağlanamamış ve 30 fabrikada grev kararı asılmıştı. 1 Haziran itibarıyla de 24 fabrikadaki yaklaşık 800 işçi ile greve çıkılacaktı. Bu süreçte patronlar ilk görüşmelerde ücret zammında yüzde 5, sonraki görüşmelerde ise yüzde 8 gibi bir zam önermişlerdi. Bunu kabul etmeyen sendika ise, enflasyonun üzerinde bir rakamla anlaşabileceğini dile getirmişti. **31 Mayıs 2005** tarihinde taraflar bir kez daha Ankara'da bir araya gelirken greve saatler kala patron sendikasının geri adım atmasıyla anlaşma sağlandı.

Yapılan anlaşmaya göre ilk yıl için bölge ortalamasına göre ücretlerde yüzde 12.30, sosyal haklara yüzde 17.40, alt kademedeki işçiye de yüzde 29.3 zam yapılacaktır. İkinci yıl ise enflasyon artışı iki puan zam şeklinde anlaşma sağlandı. Sosyal haklar ise aynen korundu. Yapılan anlaşmanın üzerine biz de Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonka-

ya ve Akko Deri işyeri temsilcisi Ayhan Yanılmaz ile TİS süreciyle ilgili röportaj yaptık.

"Toplu Sözleşme Sendikal anlayışımızın kazanımıdır!"

- **TİS sürecinin genel bir değerlendirmesini alabilir miyiz?**

- **H. Sonkaya:** AKP'nin hükümete gelmesiyle birlikte işçi sınıfının kazanmış olduğu mevcut hakların elinden alınması için yeni iş kanunları yürürlüğe konuldu. En son 4857 sayılı iş kanunu yani kölelik yasası çıkarıldı. Türkiye koşullarında 2004-2005 sürecinde bu kölelik yasası, sosyal haklar ve idari haklar üzerinde gerçekliğini yavaş yavaş gösterdi. Böyle bir süreçte yani işçi sınıfının git gide kan kaybettiği, işyerlerinde IMF politikalarının hayat bulduğu, bu çerçevede her ay 53 bin insanın işsiz kaldığı bir ülkede ve böyle sıkıntılı bir süreçte toplu sözleşme sürecine girdik. Türkiye'de yapılan TİS'leri, taslakları alıp değerlendirdiğimizde üzülmeye başlıyoruz ki, işçi sınıfı adına olumlu bir kazanım göremeyiz.

Biz Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışını savunan ve özünde gücünü işçilerden alanlar, yıllardır kazanılmış bu hakların bir çırpıda peşkeş çekilmesine kesinlikle izin vermeyeceğimizi, bu haklardan asla taviz vermeyeceğimizi sürekli belirttik. Bunu işveren sendikasına bu şekilde kabul ettirdik. Tabi ki Türkiye'de yapılan toplu iş sözleşmelerinde belli sıkıntıların yaşanması, olumsuz sonuçlanması, işyerlerinin kapanması, ekonomik kriz yaşanması ister istemez bizim bölgemize de yansımıştır. Ama her türlü olumsuzluğa rağmen Deri-İş sendikası olarak işyeri komiteleri oluşturularak çalıştık, ortalama yüzde 12.30, sosyal haklara 17.40, alt kademedeki işçiye de 29.3 bir zam aldık. Bu zammın Türkiye koşullarında işçi sınıfının alım gücünü

çok kolaylaştırmayacağını biliyoruz. Ama bu şart ve koşullarda Türkiye'ye baktığımızda Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi en iyi toplu sözleşmeyi yapmıştır. Bu yaptığımız toplu sözleşmenin diğer sendikalara örnek olacağını düşünüyorum. Mevcut haklarımızı korumamız bakımından da sendikal anlayışımızın büyük bir başarısı olmuştur.

"Esas olan işyeri komitelerini daha fazla güçlendirmek"

- **TİS sürecinde işçiler biraz daha duyarlı hale geliyor. O dönem işyerlerinde işyeri komiteleri vardı. Bu komiteleri sürekli hale getirmek yönünde düşünceleriniz veya adımlarınız var mı?**

- İşyeri komitelerimiz sözleşmeden sözleşmeye oluşan komiteler değil. Bizim özellikle Vidala fabrikalarındaki komitelerimiz sürekli hale gelmiştir. Tabi ki işyerlerinde komiteler yoksa, komiteler çalışmıyorsa, temsilci yardımcılarını denetlemiyorsa o yerde örgütlülüğün tam oturma şansı yoktur. Esas olan işyeri komitelerini daha fazla güçlendirmek, daha fazla eğitime tabi tutmak, daha fazla bilinçlendirmek, sürekliliğini sağlamaktır. Biz biliyoruz ki işyeri komiteleri kendi ayakları üzerinde durduğu zaman işçi sınıfının mücadelesi ileriye doğru ivme kazanır ve kolektif bir çalışma hayatı bulur.

"Biz greve hazırlanmıştık"

- **Bize TİS sürecinde yaşadıklarınızı anlatır mısınız?**

- **Akko Deri işyeri temsilcisi Ayhan Yanılmaz:** TİS süreci Şubat 2005'te başladı. Biz zaten o dönem yarı ücretli yarı ücretsiz izindeydik. Ama ben temsilci olduğum için o dönem sürekli sürecin içindeydim, arkadaşlarıma bilgi verme ve yönetime yardımcı olmak açısından. Baskılar bizde seneden seneye artı-

yor. Bizim komiteler ve temsilciler toplantısında jandarma sendikaya geldi. Burada bir basın açıklaması yapmıştık, bu nedenle sendika başkanımızı gözaltına almaya gelmişlerdi. Tabi temsilciler buna müsaade etmediler. Bu tür saldırılar sanayiinin genelinde de oldu. Orada basın açıklaması yaptırmamaya çalıştılar. Kaymakamlıktan emir alındığını söylediler. Ama her ne hikmetse bu kararlar geri alındı. Tabi ki bu sendikacıların girişimiyle oldu ve sanayide basın açıklaması yaptık. İşin gerçeğini söylemek gerekirse biz greve hazırlanıyorduk. Ben 31 Mayıs Salı günü sözleşme olacağına inanmıyordum. O akşam sendikaya geldik. Ertesi gün grev önlüklerini giyip işe gitmek gibi bir düşüncemiz vardı. Ama o iki gün içerisinde gelişen olaylarla toplu sözleşme imzalandı. Geçmişe göre iyi değildi. Ama diğer sendikaların imzaladıkları toplu sözleşmelere göre iyi. Olaya iki taraflı bakarsak daha iyi anlarız. Diğer sendikalarda şuana kadar yüzde 10'un üzerinde zam alan olmadı. İsmi ni hatırlamıyorum ama bildiğim kadarıyla şu anda sadece bir tane sendika yüzde 20'nin üzerinde zam diyor. Onun haricinde, biz geçen sene giriş çıkış yaptığımız için tabandayız. Bize yansıyan zam yüzde 22 civarında. Sanayi ortalaması yüzde 12.30. Bunun haricinde zaten işverenleri biliyorsunuz toplu sözleşme sürecinde "işimiz yok, kapatacağım, zarar ediyorum" derler ama sözleşme bittiği gün bütün fabrikalarda işler açılır. Bunu özellikle Kürkçüler için söylüyorum. Yoğun bir şekilde çalışmalar var. Ben 10 yıldır bölgede yim ve sürekli bunu yaşıyoruz. Ama şunu da belirteyim; toplu sözleşme sürecinde bizim fabrikada gerçekten de iş yoktu. Biz Ocak'ın 7'sinde izine çıktık ta Mayıs'ın 30'una kadar. Şu anda işler iyi. O dönem arkadaşlarla ortak aldığımız kararları yaşama geçirerek yaptık çalışmalarımızı.

Emekçinin Gündemi

EMEKCİLER MEYDAN OKUMAYA DEVAM EDECEK!..

Özelleştirme saldırıları AKP'nin tek başına hükümet kurmasıyla pratikte daha etkin yaşama geçmeye başladı.

Erdoğan'ın liderliğindeki AKP, 2002'de tek başına hükümeti kurduktan sonra yapılan ABD ziyaretleriyle süreci nasıl örgütleyeceği noktasında derin bir kavrayışla donatıldı. Bu görüşmeler bugünde devam etmektedir. Son olarak yaptığı ABD ziyaretinde de gerekli emirleri alan AKP hükümeti, saldırılarına kaldığı yerden devam etmektedir. Birçok yasa tasarısıyla emperyalist tekelere hizmet edecek özelleştirme koşullarını sağlamıştır. "Serbest piyasa ekonomisi" adı altında "devletin zarar ettiği" propagandası eşliğinde satışa çıkarılmadık tek bir alan ve kuruluş kalmamıştır. Sağlık sektöründen eğitim sektörüne, TÜPRAŞ'tan PETKİM'e, TEKEL'den THY'na ve Telekom'a kadar uzanan ve burada saymadığımız irili ufaklı birçok işletme, bu saldırı furçasının kapsamına girmiştir. Özelleştirmelerin yanısıra sürgünler, baskılar, işten atmalar da üst boyutta yaşanan saldırılar arasındadır. Ancak elbette ki bu saldırılardan

en çok can yakarı özelleştirmelerdir.

Bu saldırılar ile ilgili örgütlenen eylemlere emekçilerin katılımı devletin kapsamlı saldırılarının oluşturduğu rahatsızlıkla doğru orantılıdır. Ancak bu hareketlenmeler ya lokal düzeyde kalmakta ya da saman alevi misali parlayıp sönmektedir. Direnişlerin ve eylemlerin doğru bir politik önderlikle ele alınmaması ve uzun erimli bir ısrara sahip olmaması, özelleştirme saldırıları karşısında emekçilerin önemli kazanımlar elde etmesini engellemektedir.

Bu direnişlerin bir halkasını ve çeşitli yönleri ile en etkilisini İzmit SEKA İşletmesi'nin kapatılma kararı ve bu karara karşı gelişen tepki de gördük ve bugün yeni direnişlerde görmeye devam ediyoruz.

Bugün açısından Seydişehir işçilerinin direnişi bu gelişmelere bir örnektir. "Devletine bağlı" Seydişehir işçisi, fabrikalarının satılmasına karşı direnince devletin coplu, sopalı, gazlı saldırısından nasibini almıştır. Yine bu süreçte önemli bir saldırıda Eğitim-Sen'in kapatılma kararını. Kapatılma kararının ardın-

dan yapılan tek tek eylemlerin yanında bölge mitingleri de örgütlenmiştir. Önemli bir hareketlilik yaratan bu eylemleri elbette ki sadece bu yönü ile değerlendirmek yanlış olur. Bu direnişleri, eylemleri sadece kendi özgül koşullarında bir muharebenin kazanılması olarak değerlendirmemeliyiz. Mutlaka ki işin bir boyutu da devletin saldırılarının engellenemese dahi geciktirilmesi, karşı duruşun olmasıdır. Ancak sorun sadece bundan ibaret değildir. Bunlarla beraber öncelikli sorun, bu direnişler özgülünde kitlelerin gücünün, dayanışmanın, örgütlü mücadelenin önemini gösterilmesi; özgüvenin sağlanması, bundan sonraki muharebeler için bu kazanımların yaratılabilmesi, mücadele geleneğinin örülebilmesidir ve nihayetinde saldırıların önlenmesidir.

Ve yine bu tür direnişlerin üzerinde önemle durulması gereken noktalarından birisi de işbirlikçi sarı sendikaların, işçi sınıfının, emekçilerin mücadelesi üzerindeki etkisi ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışı başta olmak üzere devrimci-demokrat sendikaların işçi sınıfı içerisindeki önderlik misyonu ve fonksiyonlarının zayıflığını göstermesidir. Bu hareketler özgülünde ortaya çıkan önemli vurgu, sınıf perspektifli sendikal anlayışın önemi ve gerekliliğidir.

İşçi sınıfının ekonomik ve demokratik temelde hak alma mücadelesinde önemli bir

yer tutan sendikalar, işçi sınıfının ve emekçi kesimlerin mücadelesinin sadece bir ayağı olarak görülmelidir. Emekçi sınıfları sadece ekonomik taleplerle sınırlı tutacak bir mücadele hattı belirlemek, işçi sınıfının gerçek kurtuluşuna ihanet etmek demektir. Bugün yaşanan direniş örneklerine baktığımızda ise sorunun tam da bu olduğunu görmek zor değildir.

İşçilerin özelleştirmelere karşı yürüttükleri mücadeleyi belirleyen gelecek, aş, ekme kaygısıdır. Fabrika önüne aileleri ile birlikte kurdukları barikatta bu yan belirleyici düzeydedir. Ancak DDSB açısından müdahalenin gerekliliği de bu noktada başlamaktadır. Yani sorunun kaynağını ve temellerini göstermek önemlidir. Yine bugünkü direnişlerden çıkarılması gereken diğer önemli bir ders de işçilerin mevcut sendika yönetimlerine olan tepkileridir. Seydişehir işçilerinin Ankara mitinginde yuhalanarak karşılanan sendika yöneticileri, tepkiyi yatıştırmak için, işçilere mücadele ile fabrikalarını sattırmayacakları vadedinde bulunmuşlardır. Bu sınıf bilinçli işçilerin müdahalesi açısından görülmesi gereken önemli bir zemindir.

Yaşanan gelişmeler her açıdan bizlerin müdahalesini zorunlu kılıyor. Bu görevlerimizin bilincinde doğru adımlar atarak yürüelim, büyüyelim.

Tarımsal Üretici Birlikleri Kanunu'nda köylü örgütlenmesi

Tarımsal Üretici Birlikleri Kanunu Türkiye'nin AB'ye uyum yasaları kapsamında düzenlendi. Ülkemizde en örgütsüz kesimin köylülük olduğunu göz önünde bulundurduğumuzda, "ürün ve ürün gruplarına göre Üretici Birlikleri'nin kurulması köylünün yararına olacak mıdır?" sorusu aklımıza gelmektedir. Bu sorunun cevabı; köylünün örgütlenmesinin önünü açıyorsa "evet" olacaktır. Fakat burada bir gerçeği görmek gerekiyor. Türkiye'de egemenlerin AB emperyalistleriyle olan sıkı ilişkilerinin bedelini işçi sınıfı, köylüler, ezilen halk ödüyor. Türkiye-AB ilişkilerini geçmişe dönüp irdelediğimizde gerçek tablo ortaya çıkacaktır.

Türkiye-AB ilişkileri 12 Eylül 1963 "Ankara Anlaşması" ile fiilen başladı. Avrupa Topluluğu'na dahil olma hayalleri kuran Türkiye'yi yöneten egemenler, bu tarihten itibaren yapılan her anlaşmada taviz vermeye başladı. Ankara Anlaşması'nın ardından Türkiye'nin ihraç ettiği kuru üzüm, kuru incir, fındık, tütün vb. ürünlerine belirli kontenjanlarla gümrük indirimi uygulandı. Devamında 1 Ocak 1973'te "Katma Protokol" uygulandı. Ancak AB'de tarım ürünü olarak değerlendirilen ürünler domates salçası, meyve-sebze konserveleri, kurutulmuş gıdalar vb. Türkiye'de sanayi ürünü olarak görülmekteydi. Bu durum Türkiye-AB arasında Ortak Tarım Politikaları uygulamalarında sorunlara neden oldu. Örneğin 1996 yılında Gümrük Birliği'ne girilmesinde tarım ürünleriyle uyum sağlanıncaya kadar AB'nin taviz vermesi Türkiye'nin zaten çok zayıf olan sanayisini etkiledi. 6 Mart 1995'de "Gümrük Birliği"ne dahil olan Türkiye'nin dış politikaları AB tarafından belirlenecek, Türkiye sadece uyum sağlamakla yükümlü olacaktır. AB'nin diğer ülkeler arasında sadece Türkiye'ye uyguladığı "Gümrük Birliği" formülü ile Türkiye'yi gözden çı-

karmadan, çıkarları doğrultusunda zafer kazanmıştır. Gümrük Birliği anlaşması ile ülkemiz üreticisi dikkate alınmayarak haksız rekabetle karşı karşıya bırakıldı. AB-Türkiye arasında yapılan karşılıklı ticaretten yararlanan daha çok AB oldu. Gümrük Birliği'ne dahil olan Türkiye'ye bu anlaşmayla AB ürünlerinin giriş serbestliği söz konusu olurken, ihracatına yapılan gümrük tarifelerindeki vergilendirmeler, AB normlarına uygunluk şartı aranması ülkemiz hayvancılığı dahil birçok ürüne darbe vurmuştur. Köylümüzün yetiştirdiği ürünler AB'den ithal edilen ürünlerle rekabete sokulmuştur.

En son AB yolunda müzakere tarihi alma-

ya çalışan Türkiye'ye 6 Ekim 2004 tarihindeki yayımlanan ilerleme raporunda uygulanan IMF ve DB destekli "Tarım Reformlarını" henüz sonuçlandırmamış olduğu uyarısı yapıldı. "Tarım Reformu" çalışmasında Türkiye'nin eksikleri şöyle sıralanıyor: Liberalizasyonun tam olarak sağlanamaması, devletin bütçesinden müdahale alımları, tarım girdisi yardımları ve üretimle bağlantılı yardımların azaltılmış olsa bile hala sürdürülüyor olması, tarımsal KİT'lerin özelleştirilmesinin tamamlanamaması vb. IMF ve DB'nin dayattığı tarım politikalarına göre özelleştirmeler hızlandırılmış, destekleme ve sübvansiyon alımları kaldırılarak, yeri-

ne köylülere arazi parası olarak bilinen Doğrudan Gelir Desteği ödenmeye başlamıştı. Ancak yoksul köylülerin, DGD'den yararlanamadığı ortadadır. 2000 yılından itibaren köylülerin tarım topraklarının kayıt sistemi oluşturularak ödenmeye başlanan DGD, 2005 yılına kadar DB'den alınan kredilerle yapıldı.

Türkiye'de IMF ve DB programlarının devam etmesini şart koşan AB, tarım politikalarına getirilen reformlarla yeni bir yön verilmesini istiyor. Bu çerçevede yeni Tarım Kanunu hazırlanıyor. Tarım Kanunu Tasarısı'nın yapısında özel sektör rolünün artmasını, yerelleşme, bölgesel farklılıkların dikkate alınarak ekonomik ve sosyal hedeflerin ayrışmasını öngörüyor. Tarım Kanunu'nda hazırlanan destekleme programlarına göre üreticilere yapılacak her türlü ödemeler "Çiftçi Kayıt Sistemi" esas alınarak desteklenecek çeşitli ölçütlere göre farklılaşarak kişi başına toplam desteklemeler sınırlanacak. Desteklemeler yetiştirilen, üretilen ürünlere göre değişerek üretici örgütleri aracılığıyla verilecek. Sözleşmeli üretim yaygınlaştırılacak. Sözleşmeli üretim üretici örgütleri aracılığıyla tüzel

kişiliğe dönüşecek. Sözleşmeli üretimin esaslarına uymayan tarafların beş yıl süreyle destekleme ödemelerinden ve teşviklerinden yararlanamayacağı öngörülmüyor. Tarımsal faaliyetlerin uygun alanlarda yoğunlaşması ve entegre bir şekilde yürütülmesi için tüzel kişiliğe haiz tarım bölgeleri ve havzaların oluşturulması yeni Tarım Kanununun genel politikalarını oluşturuyor. Yeni oluşacak tarım politikası kapsamında düzenlenen yasa tasarıları Meclis'ten çıkartılmaya devam ediliyor. Organik Tarım Kanunu, Tohumculuk ve Sertifikasyon Kanunu, Tarım Sigortası Yasa Tasarısı, Tarımsal Üretici Birlikleri Kanunu, yeni düzenlenen tarım politikaları ilkelerine göre hazırlanmaktadır.

Asıl konumuz olan Tarımsal Üretici Birlikleri Kanunu bir bütünün parçası. Bu kanunun amacı (madde 1) üretimi talebe göre planlamak, ürün kalitesini iyileştirmek, kendi mülkiyetine almamak kaydıyla pazara geçerli norm ve standartlara uygun ürün sevk etmek ve ürünlerin ulusal ve uluslararası ölçekte pazarlama gücünü artırıcı tedbirler almak, tarım üreticilerinin ürün ve ürün grubu bazında bir araya gelerek, tüzel kişiliği haiz tarımsal üretici birlikleri kurmalarını sağlamaktır. Ürün veya ürün grubu bazında ve gönüllülük esasına dayalı kurulan birlikler, tüzüklerinde belirlenen miktardaki tarımsal üretimi bu kuruluşlar aracılığıyla pazarlamayı taahhüt eden tarım üreticilerinin bir araya gelmesiyle kurulur. En az ilçe düzeyinde kurulan birliklerde üreticiler, destekler ve kredilerinden kurdukları Üretici Birlikleri aracılığıyla faydalanabilecek. Asgari ilçe düzeyinde köylülerin kurduğu Birlikler de ürünlerini pazara sunacaklar. Birliklerin Üst Birlikleri, Bölge ve Merkez Birlikleri oluşacak. Aynı ayrı ürünler üzerinden (bal ürünleri, çeltik ürünleri, organik fındık...) kurulan birliklerin oluşturulan yönetme-

likte pazarlanamayacağı ürün asgari miktarı belirlenmiştir.

Ürün veya ürün grubunda kurulan Birlikler; üyelerinin ürettikleri ürünlerle ilgili piyasa araştırması yapmakla, ürünlerin pazara satışını düzenlemekle, girdi temininde yardımcı olmakla, eğitim, yayım, danışmanlık hizmeti sağlamakla, tarımsal uygulamaları izlemek, kayıtlarını tutmak ve belge düzenlemekle, uluslararası ürün veya ürüne özgü ortak piyasa düzenlemelerinin gerekli görevleri yerine getirmekle vb. birçok görevi üstlenmektedir.

Ülkemizde nüfusun % 40'ını köylülük oluşturmaktadır. Bu nüfusun büyük çoğunluğunu orta ve yoksul köylülerle, topraksız köylüler oluşturuyor. Tarımsal Üretici Birlikleri, kooperatifleri örgütsüz olan yoksul köylülerin örgütlenme alanı olmalıdır. Buralarda örgütlü çalışma yürüten yoksul köylülerin, ortak çıkarlarına sahip birliktelikler oluşturması, yoksul köylülerin sırtından geçinen tefeci-tüccarı devreden çıkarmış olur. Üretici Birlikleri, kooperatifler aracılığıyla ürettikleri ürünleri aracısız, tefeciye bağımlı olmadan, pazarlama olanağına sahip olurlar. Başında bahsettiğimiz ABD ve AB'nin IMF ve DB gibi kurumlarıyla dayattığı ülkemiz tarımını yok etmeyi amaçlayan politikalarında yeni düzenlemelere gidilmeye başlanmıştır. Pamuk, ayçiçeği, tütüne kotalar koyuyor, fındığı söktürmeye çalışıyor, mera ve ormanlarımız peşkeş çekiliyor, hayvancılık ise yok edilmek üzere. Şeker pancarını ektirmeyen emperyalistler, şeker fabrikalarını özelleştirmeye çalışıyor. Cargill gibi emperyalist gıda tekellerine köylümüzün ürünleri peşkeş çekiliyor vb. birçok sıralayacağımız yok etme politikaları ile köylümüzü, işçimizi, ezilen halkımızı sömürüyor. Ülkemizde yetişen pamuk, ayçiçeği, çeltik, fındık, hayvancılık, su ürünleri vd. tarımsal ürünleri üzerinden emperyalistlerin pazarına dönüştürme olanağı da sağlayabilen Tarımsal Üretici Birliği Kanunu'ndan bilinçli, örgütlü yararlanmamız gerekir. Emperyalistler özellikle her ürün için kurulan merkezi üst birliklere müdahale etme olanağına sahip olabilirler. Köylüler yerelden ilçe, il ve merkezi oranda aktif katılımcı olarak örgütlenbildiği sürece emperyalistlerin saldırı silahları kendilerine dönebilir. Birlikler, kooperatifler, köylü sendikalarında örgütlenerek, mücadele ederek başarıya ulaşabilir.

Sinan köylüleri tarlalarını geri almaktaki ısrarını sürdürüyor

1 yılı aşkın bir süredir hileli yollarla topraklarını kendi adına tapulattıran Diyarbakır'ın Bismil İlçesi Sinan köyü ağasına karşı başlattıkları mücadelelerinde sürekli jandarmayla karşı karşıya kalan köylüler yine jandarmasının saldırısına maruz kaldı.

3 Haziran'da ağanın adamlarının tarlalarını sürmesini engellemek isteyen köylülere saldıran jandarma 8 kişiyi yaralayarak 12 kişiyi gözaltına aldı. Toprağı sürmeye çalışan traktörlerin önüne geçen köylülerin öğlene kadar sürdürdükleri ısrarlı mücadele sonucunda traktörler tarladan çıktı. Ancak bu süre zarfında Sinan Jandarma Karakolu'na bağlı askerler köye baskın yaparak aralarında hamile kadınların ve çocukların da bulunduğu pek çok köy-

lüye saldırdı. Köylülerin saldırı karşısında da geri adım atmadığı olaylarda 8 kişi yaralanırken 12 kişi gözaltına alındı. Sinan köylüleri toprakların asıl sahipleri olan kendilerine geri verilene kadar eylemlerini sürdüreceklerini ve mücadelelerine devam edeceklerini dile getirdiler. (H. Merkezi)

Mısır üretiminin üzerinde oynanan oyunlar

Son günlerde gazetelerde çıkan bazı haberlerde mısırın üreticinin elinde kaldığı yazılıyor. Bu haberlerle birlikte, eşgüdümlü bir biçimde; “ithal mısır daha ucuz”, “maliyetleri düşürmek için üretmek yerine ithalat daha uygun” anlayışı propaganda ediliyor.

Hatırlanacağı üzere çok değil birkaç yıl önce şekerpancarı üretiminin kısıtlanması ile birlikte köylüden yağlı tohumlar (ayçiçeği, mısır, soya, kolza) yetiştirilmesi istenmişti. Bu ürünlerden mısır ise şeker elde etmek için kullanılıyor. Sonuçta Nişasta Bazlı Şeker (N.B.Ş.) üretim miktarı % 15'e çıkartıldı. Konuya şekerpancarı mısır karşılaştırması ve bu uygulamaların amaçları çerçevesinde bakmak gerekiyor. Ülkemizde % 85'i Karadeniz, Akdeniz, (özellikle Çukurova) Marmara bölgelerinde olmak üzere yılda 3-4 milyon ton kadar mısır yetiştiriliyor. Bunun 2.9-3.2 milyon tonu hayvan yemi olarak, 700 bin ton kadarı N.B.Ş. üretiminde, 100-300 bin tonu yağ üretiminde, geri kalanı insan besini olarak kullanılıyor. Kısacası çeşitli kullanım alanları olan bu bitki ülke ekonomisi için önemli bir üründür. Ancak şeker üretimi için dünyada yoğun kullanımı olmayan ve tercih edilmeyen bir bitkidir.

Dünyada şeker üretiminde kullanılan üç temel bitki vardır. Bunların başında Şeker Kamışı bitkisi gelir. Şeker oranı çok yüksek olan bu bitki sıcak iklimlerde ve tropikal bölgelerde yetişir. İkinci sırada Şeker Pancarı gelmektedir; içerdiği şeker oranı kamış kadar yüksek olmasa da yetiştirilme alanlarının yaygınlığı bakımından ülkemizde ve pek çok ülkede yetiştirilebilmektedir. Mısırdan şeker üretimi ise hem pahalı teknolojiler (pancara göre) gerektirdiğinden hem de şeker oranının az olması nedeni ile ilk iki bitkiden sonra tercih edilen bir bitkidir. AB ülkelerinden Almanya ve Fransa N.B.Ş. üretimine en fazla % 2 olacak şekilde kota koymuşlardır. Şeker Pancarı üretimini desteklemektedir. Ülkemizde ise bu oran yüzde 15'e çıkartılmıştır.

Aslında bu konu kamuoyunda uzun süre tartışıldı ve bilimsel olarak şeker üretiminde mısırın pancara alternatifi olamayacağı biliniyor. Ancak buna rağmen elde kalan mısırın sorumlusu olarak pancar üreticisi gösterilmeye çalışılıyor. Oysa

köylüler birbirinin rakibi değildir, tarımda çeşitlilik ekonomik ve stratejik olarak çok önemlidir. Bu günlerde yeni bir tartışma gündeme getirildi. İthal mısır daha ucuz diye yerli üretim yerine daha fazla ithalat yapalım deniliyor. Neden yerli mısır daha pahalı ve sorunun asıl çözüm yolu bu sorunları ortadan kaldırarak, mısırın üretim maliyetlerini düşürme çabası yerine üretimi bırakmak daha cazipmiş gibi gösterilmeye çalışılıyor?

Mısırın, pancara alternatif olarak desteklenmesi, üretim alanlarını genişleterek iç tüketim ihtiyacını karşılayabilir duruma gelmesine neden oldu. Ancak ülkemizde her ürünün üretiminde olduğu gibi mısırdaki da belli tohum standartları, yörelere uygun tohum kullanımı ve sulama altyapısının her yerde olmaması, metre-kareye düşen yağış miktarının bazı bölgelerde yeterli olmaması, mazot, elektrik, gübre gibi girdilerin fiyatının yüksek olması, yetiştirilmesinin ekonomik olmadığı yörelerde de yetiştirilmesi fiyatları yükseltmekte üreticinin elindeki ürünü maliyetinin daha da altına satması bir çıkmaz oluşturmaktadır ve zamanla üretimin azalmasına neden olmaktadır.

Pek çok konuda olduğu gibi mısır üretiminde de fiyatların yüksek olmasının önemli nedenleri var. Üretim için gerekli olan girdiler çok yüksek; mazot, gübre, ilaç pahalı sulama altyapısı eksik veya yok. Bu nedenle sulamada elektrik kullanılmak zorunda kalınıyor, tarımsal desteklemeleri dünya ölçeklerine göre çok düşük, tohum dışarıdan geliyor ve hibrit tohum kullanımı her yıl tekrar tohumu para verilmesine sebep oluyor, tarımda makine kullanımı yaygın ve yeterli olarak yapılmıyor, bu da daha fazla insan gücü kullanma zorunluluğu getiriyor, zirai araştırma kurumlarının köylü bağlantısı zayıf, bu nedenle babadan kalma yöntemler kullanılıyor, yenilikler deneme yanılma yöntemiyle öğreniliyor. Üretim sorunlarına bir de her yıl hasat başlamadan birkaç ay önce gümrük vergilerinin düşürülmesi sonucu ithal mısırın maliyetinin daha da düşük hale getirilmesi eklenince, fiyatlar arasındaki uçurum daha da artmaktadır.

Son yıllarda artan üretimin en son sezonda geldiği noktada tüketimi karşılaya-

bilecek duruma gelmesi, çeşitli problemleri de beraberinde getirmiştir. Emperyalist ülkeler ellerindeki mısır tüketmek için ülkemizdeki şeker pancarı üretimini yok etmek amacıyla mısır üretimini teşvik ettiler. Ancak şimdi de ülkemizde mısır üretimi arttı ve ellerindeki mısır stoklarını ülkemize satamaz hale geldiler. Bu nedenle en kısa zamanda ülkemizdeki mısır üretimini de yok etmeye başlayacaklardır. Artan üretim bazı kesimlerin, özellikle de emperyalistlerin ve onların ülkemizdeki bayiliklerini yapanların menfaatlerine dokunmaya başlamıştır. Tek avantajı geçici bir süreliğine ucuz tüketim olan ama ülkemizde üretim durduğunda ya da ihtiyacı karşılamadığında dışa bağımlılığı dolayısıyla bu konuda da emperyalizmin eline düşmek anlamına gelen bu “**masum**” girişimler hiç kuşkusuz ki ülkemizin yarı sömürge bir ülke olmasının doğal bir sonucudur.

Türkiye'nin mısır ithalatı 1 milyon ton kadardır. Tamamı N.B.Ş. üreticileri tarafından yapılmaktadır. “**N.B.Ş. üreten 5 fabrikadan kapasitesi en yüksek olan Cargill fabrikası ile Cargill-Ülker ortaklığındaki Pendik Nişasta, yabancı sermaye-iktidar ilişkisini somutlamaktadır.**” İthalatın yarısından fazlası ABD'den yapılmaktadır. “**Başka bir deyişle ABD sermayesi-yerel iktidar ortaklığının çıkarları uğruna pancar-şeker bağlantılı**

sanayi entegrasyonu ve onun getirdiği dışsallıklardan yararlanan yaklaşık 8 milyon kişinin yaşam alanı daraltılmaktadır.” “N.B.Ş. üreticileri kendilerine 250 bin ton kota tanınmışken kime ve neye güvenerek 1 milyon ton kapasiteli fabrikalar kurmuşlardır? Bu kapasite kurmada, nasıl olsa siyasi iktidarı etkiler ve kotayı genişletiriz düşüncesi etken olmuş mudur? Gelişmelerin bunu teyit etmesi nasıl açıklanabilir?”

Emperyalizm bize ucuz mısır satarken sadece elindeki stokları tüketerek kâr etmiyor. Mısır şekeri fabrikalarını satıyor, bu yeni teknoloji, yeni ihtiyaçlar demek bu da yeni bağımlılıklar oluşturuyor. Oysa ülkemizde yeterli sayıda şeker pancarı işleyen fabrika var ve bunlardan emperyalizmin kazancı yok. Türkiye emperyalizm açısından pek çok konuda iyi ve büyük bir pazar, ve bu pazarı büyütme zorunda. Mısır ithalinden hareket ederek örneklediğimiz bu gerçeklik, olgunun sadece bir yönünü oluşturmaktadır. Diğer bir yönü ise beslenmenin yani tarımsal üretiminin dünyanın yakın gelecekteki en önemli sorunlarından biri olarak kabul edilmesidir. Ülkemize uygulamaya çalıştıkları politikaları kendileri tercih etmiyor. Üstelik bu politikaları da kalkınmanın, büyümenin yolu olarak göstermektedirler. Ancak bunun böyle olmadığı köylünün yaşadıklarıyla açıktır.

Bergama köylülerinden İzmir Valisi'ne uyarı

Bergama Köylüleri, İzmir Valiliği'nin Bergama Ovacık Altın Madeni'nin işletilmesine izin vermesini protesto etti.

Ovacık Altın Madeni'nin yeniden işletilmeye açılması üzerine 1 Haziran Çarşamba günü Valilik binası önünde toplanarak “**Her yer Bergama, hepimiz Bergamalıyız**” sloganıyla eylem yapan köylüler, “**Bergama Afrika olmayacak**” diyerek tepkilerini dile getirdiler. Valilik binasına girmelerine izin verilmeyen, önlerine barikat kurulan köylüler sloganlarla polislin tutumunu protesto etti. Polis koronunun kalkmasının ardından açıklama

yapan Bergama köylüleri adına Oktay Konyar, “**Dünya Çevre Günü'ne birkaç gün kala yetkililere sesleniyoruz. Bergama'da çoluk çocuk siyanür madeninden dolayı tehdit altındayız. Bu vahşeti yetkililer göz göre göre izliyor, izin veriyorlar. Bunlardan biri de İzmir Valisidir**” dedi.

İzmir Valisi'ni hukuku hiçe sayıp, kendi yetkisini kullanarak bir süredir faaliyeti durdurulan altın madeninin açılmasına izin verdiği için kınadıklarını belirten Konyar, “**Yaklaşık 15 yıldır bu yollarda siyanüre karşı mücadele veriyoruz. Bu zaman zarfı içerisinde, hiç-**

bir şekilde kimseye zarar vermedik, zor kullanmadık. Ama bundan sonra meşru müdafaa hakkımızı kullanacağız” dedi.

Bergama köylüleri, açıklamanın ardından slogan ve alkışlar eşliğinde İl Özel İdare Müdürlüğü'ne kadar yürüdü. Siyanürün işletilmesi ya da işletilmemesi konusunda İl Özel İdare Müdürlüğü'nün yetkisinin olduğunu belirten Konyar, “**Bu süreçte çalışanlar kendi görevlerini yapmayarak yetkiyi Vali'nin kullanımına izin vermişlerdir**” dedi ve İl Özel İdaresi çalışanlarının bu görevi yerine getirmelerini istedi. (İzmir)

Bu yeni ceza yasasıyla da bütün Türkiye'de OHAL valiliğine tanınan yetki kolluğa tanınmaktadır. Yani her yer OHAL olacaktır. Tehlikeli bir durumdur bu. Halbuki kolluğun cezaevine giren bir insanla ilişkisi kesilmiştir, artık tek muhatabı yargıdır.

2002 yılından bu yana Diyarbakır Barosu Başkanlığı'nı yapan ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı Diyarbakır temsilcisi olan **Sevgin Tanrikulu** ile CMK, CİK ve İnfaz Yasası'na ilişkin yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

-Yeni düzenlenen CMK, CİK ve İnfaz Yasası'na ilişkin düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

- Türkiye'nin bana göre yeni ceza yasasına, ceza muhakeme yasasına ve yeni bir infaz yasasına ihtiyacı vardı. Ancak bu ihtiyaç bu yasaların böyle, bugünkü şekilde düzenlenmesini haklı kılmıyor. Bugün yürürlükten kalkan ceza yasası, İtalyan Ceza Yasası'ndan alınan 1930'da Türkiye'de yürürlüğe giren, yaklaşık 80 defa değişikliğe uğrayan ve 19. yy. anlayışını temsil eden bir yasaydı. Bu yasa da Türkiye'deki iktidar tarafından eleştiriliyordu. Yeni bir ceza yasasının yapılması gerektiği de zaten ortadaydı. Yeni Ceza Yasası bizim beklentilerimizi karşılayamadı. Daha demokratik, daha özgür bir yasa bekliyorduk. Yasa özellikle ifade ve örgütlenme özgürlüğü anlamında, özel yaşama müdahale

“Türkiye’de yargı özgürlükçü değil, muhafazakar..”

anlamında kısıtlayıcı. TC demokratik olmayan anlayışını yine sürdürüyor. Bu nedenle de bu yasaya yeni demek mümkün değil. Biz başlangıçtan bu yana, yasanın bu yönünü eleştirdik. Cezaların kişiselleştirilmesi amacı ile hakimlere tanınan geniş çaplı yetkileri eleştirdik. Türkiye’de yargı özgürlükçü değil daha çok muhafazakar ve devletçi bir anlayışa sahip ve bu nedenle de bu anlayışa sahip olan bir yargı bürokrasisine takdir hakkının tanınmaması gerekiyor. Maalesef baştan beri müdahil olmaya çalıştığımız bu sürece diğer meslek örgütleri, sivil toplum örgütleri vs. ile girişimlerimiz boşa çıkarıldı. Yasayı yapan anlayış, diyalogtan özellikle kaçındı. Sıkıştırılmış Avrupa Birliği takvimi içerisinde böyle çok temel, doğmamış çocuktan, ölene kadar herkesi hatta ölümden sonrasını da ilgilendiren, yaşamın bütün alanını ilgilendiren bir yasa geniş bir diyalogtan ve uzlaşmadan uzak bir şekilde yasallaştı.

- Sızce bu yasa nasıl hazırlanmalıydı?

- Bize göre bu yasa toplumun tüm kesimlerinin uzlaşmasıyla, diyaloguyla ve sivil toplum örgütlerinin, baroların ve üniversitelerin girişimlerinden faydalanarak hazırlanmalıydı. Bütün demokratik ülkelerde toplumu ilgilendiren bu tür temel yasalar, bu çerçevede hazırlanır/hazırlanmalıdır. Fakat Türkiye’de her şeyin aceleye getirildiği gibi, bu yasa da bize göre aceleye getirildi. Üniversitelerin girişimlerinden faydalanılmadı, toplumun demokratik talepleri gözardı edildi. TC’nin 80 yıllık tarihine baktığımız zaman bunun bir zihniyetin ürünü olduğunu görmek mümkündür.

Bugün Türkiye’de halkta bir hoşnutsuzluk söz konusudur ve gelişecek bir muhalefet vardır. Yasa genel anlamda yaşamın her alanında ifade özgürlüğünü kısıtlamayı amaçlamaktadır. Bir öncekinden daha katı, daha iki ucu açık ve daha ağırdır ve dolayısıyla bu yasa aslında gelişecek olan bir muhalefetin önüne örülen bir duvardır. Genel olarak bu yasa belirsiz ve anlaşılmalıdır. Bu nedenle bunlar uygulamaya geçirildiğinde birçok sını

kıntı yaratacaktır. Çünkü anti-demokratiktir. Ancak yasanın bu haliyle yürürlüğe girmiş olması demek, bunu kabul ettiğimiz sonucunu getirmemeli. Bu yasanın getirdiği anti-demokratik hükümlerle ve toplumun demokratik taleplerini karşılamayan yasalarla mücadele etmeye devam edeceğiz.

-Yürürlükte olan yasa söylendiği gibi yeni mi, yoksa kullanılmış bir modelin uyarlanması mı?

-Yasayı yapan akademisyenler (tabii ne kadar akademisyen oldukları tartışma konusu) bu yasayı Türkiye’nin koşullarına özgü olarak yaptıklarını söylüyorlar. Ancak hiçbir şey yeni değildir. Sonuç olarak yargı özgürlüğüne hizmet eden bir yasa ortaya çıkmadı. Hem Ceza Yasası anlamında bunu söylemek lazım, hem de özel yaşama müdahale açısından ve temel hak ve özgürlüklere getirilen kısıtlamalar açısından. Ayrıca infaz yasası bakımından da tutuklu-yükümlüyü insan olarak görmeyen, eğitilmesi gereken bir meta olarak gören ve insani yönünü dışlayan yeni bir infaz sistemi de getirildi. Mevcut infaz sisteminden bu kadar şikayet varken, mevcut infaz sisteminin ceza adalet anlayışına ait hukukun olmadığı bu kadar çok ifade edilirken benzer anlayışın yeni bir yasa ile yürürlüğe geçmesi, Türkiye’de yeni olarak ortaya konulan yasaların aslında anlayış olarak yeni

olmadığını ortaya koymaktadır.

-CİK’e eklenen KHK ile ilgili neler söyleyebilirsiniz?

-Kanun Hükümünde Kararname yani Olağan Üstü Bölge Valiliğine takdir hakkı üstündeki kanun hükümünde kararnamenin 4/C maddesinde Olağanüstü Bölge Valiliği OHAL süresi boyunca gözaltı süresini uzatma, tutukluyu cezaevinden çıkarıp sorgulama vs. taleplerle savcıya başvuruyor ve savcılar da bu talepleri olduğu gibi yerine getiriyordu. O süreçte yüzlerce tutuklunun cezaevlerinden çıkartıldığını ve hangi amaçla kullanıldığını hepimiz biliyoruz. Bu yeni ceza yasasıyla da bütün Türkiye’de OHAL valiliğine tanınan yetki kolluğa tanınmaktadır. Yani her yer OHAL olacaktır. Tehlikeli bir durumdur bu. Halbuki kolluğun cezaevine giren bir insanla ilişkisi kesilmiştir, artık tek muhatabı yargıdır. O da yargılama süresince, ondan öncesi kimseyi ilgilendirmez. Oysa bu düzenlemeyle bütün yargılama sürecinin yargı takdir hakkı kolluğa verilmiştir. Yani yargıcın, savcının tutuklu üzerindeki inisiyatifi sona ermiştir. Sorgulanmış, beyanı tespit edilmiş, tutuklanmış bir hükümlüyü hangi kasıpla veya hangi amaçla cezaevinden çıkarttıkları gayet açıktır. Oysa bu uygulamalar kişinin özgürlüğüne doğrudan müdahaledir ve hukuka aykırıdır. (Malatya)

Kaymazlar davasında aymazlık bitmiyor!

12 yaşındaki **Uğur Kaymaz** ve babası **Ahmet Kaymaz**'ı öldüren polisler hakkında açılan davanın duruşmasına katılan ve mahkemede gözlemci olarak bulunan Batman Belediye Başkanı **Hüseyin Kalkan** ile Meclis Üyesi **İnayet Mutlu** hakkında, “dil, din ve ırk ayrımına dayalı bir devlet düzeni kurmak” iddiasıyla soruşturma başlatıldı.

21 Şubat'ta Mardin 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya katılan Batman Belediye Başkanı Hüseyin Kalkan ile Belediye Meclis Üyesi İnayet Mutlu soruşturmalık oldu. Mardin Cumhuriyet Başsavcılığı, 2820 sayılı Siyasi Partiler Yasası'nın 78. maddesine muhalefet etmekle suçlanan Kalkan ve Mutlu'nun ifadelerini talimatla aldırdı. “Türk devletinin ülkesi ve milletiyle bölünmez

bütünlüğüne, diline, bayrağına, milli marşına ve başkentine dair hükümlerine aykırı davranmak, Türk devletinin ve Cumhuriyetin varlığını tehlikeye düşürmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek, dil, din, ırk, renk, din ve mezhep ayrımı yaratmak veya herhangi bir yol-

dan bu kavram ve görüşlere dayanan bir devlet düzeni kurmak” ile suçlanan Kalkan ve Mutlu, Batman Cumhuriyet Savcılığı'na suçlamalara ilişkin ifade verdi.

Soruşturmaya tepki gösteren Kalkan, duruşmaya Kaymaz ailesine destek amacıyla izleyici olarak katıldığını hatırlatarak, “Bölgede yaşanan bu tür infazların faillerinin ortaya çıkması için bu dava önemliydi. Türkiye'nin her yerinden davayı izlemek için gelenler vardı” dedi. Kalkan ayrıca, kendisine özellikle siyasi bir partiye üye olup olmadığının sorulduğunu, kendisinin de bağımsız belediye başkanı olduğunu söylediğini aktardı.

Dünyadaki tüm mahkemelerin açık yabıldığını söyleyen Kalkan, “İsteyen herkes gidip izler. Bir duruşmayı izlemek suç değildir. Halk tarafından seçilen birine de soruşturma açmak; gözdağı vermek anlamına gelmektedir. Bu tür davalarda seçilenlerin desteği önemlidir. Bu soruşturma Türkiye'nin ayıbıdır” diye konuştu.

Davanın Mardin'den Eskişehir'e alınmasıyla tüm demokratik kurumların sessiz kalmasının sağlanmak istendiğine de dikkat çeken Kalkan, “Geçmişte demokratik açılımlar vardı ama yeni süreç farklı yaklaşımları ortaya koyuyor. Son gelişmelerle Türkiye'ye yeni bir konseptle 90'lı yıllar yaşatılmaya çalışılıyor. Bu gelişmelerin devamı Türkiye'ye büyük kayıp yaşatacaktır” dedi. (H. Merkezi)

Gözaltı ve tutuklama terörü eylemlerle kınandı

Bursa

Devletin devrimci, demokrat ve yurtseverlere, ezilen emekçi halkımıza, çeşitli biçim ve yöntemlerle saldırıları artmaktadır. Bunun örneklerini **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü**'nde, Newroz kutlamaları sonrası bayrak "provokasyonları"nda, Seydişehir'de özelleştirmeye karşı direnen emekçilere saldırılmasında gördük. Eğitim-Sen'in ana dilde eğitim hakkı talebinde gördük, Bursa'da 1 Mayıs'a katıldıkları için 60'a yakın yurtsever ve devrimcinin gözaltına alınarak, 34 kişinin tutuklanmasında gördük.

Bursa'da bu sene 1 Mayıs'ta devrimci yapılarda önceki yıllara göre daha kitlesel bir katılımın oluşu ve devrimcilerin son saldırılara karşı ortak bir duruş sergilemesi patron-ağa devletini endişelendirmiştir. Bu nedenle devlet devrimcileri gözaltına alma ve tutuklama saldırısı ile emekçi halklarımızın devrimcilerle bütünleşmesini önleme, gözdağı verme ve sindirme yolunu seçmiştir. Devletin Bursa'da amaçladığı ve uyguladığı budur.

30 Mayıs günü İHD Bursa Şubesi **Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu** önünde

Mersin

bir basın açıklaması yaparak, gözaltıları ve tutuklamaları protesto etti.

Aynı gün **ESP, EKB ve SGD** de aynı yerde basın açıklamasını yaparak gözaltıları, tutuklamaları kınadı. "**1 Mayıs tutuklarına özgürlük**" talebini dillendiren **ESP**'lilere **Partizan, SDP, Kızılbayrak** da katılarak destek verdi.

Baskılar devrimci iradeyi durduramadı!

31 Mayıs günü sabahı TMSH polislerince evleri basılarak 14 kişi gözaltına alınmıştı. Aynı gün savcılığa çıkartılan okurlarımızdan da 6 kişi savcılık tarafından serbest bırakılırken, 8 okurumuz mahkemeye sevk edilerek tutuklanmıştır. Tutuklananlar Bursa H Tipi Hapishane-

si'ne konulmuştur.

Devletin bu uygulamasına karşı **Partizan Dergisi Bursa İrtibat Temsilciliği** bir basın açıklaması yaparak saldırıları protesto etti.

1 Haziran günü **AVP Tiyatrosu** önünde Partizan adına yapılan açıklamada, devletin faşist yüzü teşhir edildi. Ve "devletin bu faşist uygulamalarına karşı meşru mücadele anlayışımızdan hiç bir zaman vazgeçmeyeceğiz" vurgusu yapıldı. Açıklamaya **HÖC, ESP, SDP, BATİS** ve **Bursa Tunceliler Dernek Başkanı** da destek verdi.

Ayrıca **Partizan, HÖC ve ESP** emekçilerin yoğun olarak yaşadığı semtlerde, mahallelerde ve merkezi yerlerde standlar açarak "**1 Mayıs tutsaklarına özgürlük**" başlığı altında imza toplayarak, emekçi halkımıza, devletin faşist yüzünü teşhir ederek, 1 Mayıs'ın meşruluğunu ve gözaltı ve tutuklamaların haksızlığını anlatma çalışmaları yürütmektedir. (Bursa)

İZMİR

Partizan, HÖC, ESP, ÖMP, DHP, Devrimci Hareket, SDP, EKB, Tekstil-Sen ve BDSP'nin ortak örgütlediği eylem **4 Haziran** günü **Konak Kemeraltı** girişinde yapıldı.

Kurumlar adına açıklamayı **ÖMP** temsilcisi **Taşkın Türkmen** okudu. Türkmen Bursa'da 1 Mayıs'ın ardından ilerici-devrimci ve yurtsever kişilerin düzmece polis fezlekeleri ile gözaltına alınıp tutuklandığını belirtti ve "**ABD-AB onaylı 'demokrasi'nin ne anlama geldiği bu faşist saldırganlıkla, komik**

gereklere süren gözaltı ve tutuklama terörü ile açıkça gözler önüne serilmektedir" dedi.

Açıklamanın ardından kitle "**Tutuklamalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldırılmaz**", "Faşizme karşı omuz omuza", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganlarıyla dağıldı.

MERSİN

1 Mayıs sonrası birçok ilde yaşanan tutuklamalar **Mersin**'de **Partizan** ve **ESP** tarafından protesto edildi.

7 Haziran 2005 saat 12:30'da **Taşbina** önünde toplanan kitle "**Baskılar bizi yıldırılmaz-Partizan-ESP**" yazılı pankartı açtı. Basın metnini **Partizan** dergisi okuru **Filiz İçli** okudu. Eylemde sık sık "**Yaşasın devrimci dayanışma**", "Baskılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz", "**Direne direne kazanacağız**" vb. sloganlar haykırıldı. Eyleme katılan **Partizan** kitlesi Partizan imzalı flamaları da dalgalandırdı.

1 Mayıs'tan sonra gözaltı terörü

Birçok ilde coşku ile kutlanan 1 Mayıs'tan sonra devlet mitinglere katılanları gözaltına aldı. Bu keyfi uygulamaların biri de Adana'da yapıldı. 6 Haziran Pazartesi günü Adana Garajyolu üzerinde bir öğrenci evine yapılan baskında 8 öğrenci gözaltına alındı. Aynı gün çıkarıldıkları Savcılık'ta ifadeleri alınan **Deniz Ökmen, Mustafa Saçlı, Cihan Erbaş, Seyit-han Günay, Ali Öncü, Özkan Kart, Yeşim Ekinci** ve Deniz Turgut sevk edildikleri Sorgu Hakimliği'nce "**Yasadışı örgüt üyeliği**" iddiasıyla tutuklandı ve **Adana Kürkcüler F Tipi Hapishanesi**'ne gönderildi. (Mersin)

Türkiye Kürdistanı'nda artan operasyonlar fiyaskoya döndü

T. Kürdistanı'nda gerillaya yönelik sürdürülen operasyonlar fiyaskoyla sonuçlandı. Bölgede gerilla güçlerine yönelik operasyonlarda fiyaskoya uğrayan devlet, psikolojik savaş araçlarıyla da başarısızlığını gizleyemiyor. Asılsız şekilde çok sayıda gerilla vurduğu haberleri yayan, operasyonlarda kullandığı korucuları öldürüp gerilla diye gösteren faşist TC ordusu, tüm intikamını gerilla cesetlerine işkence yaparak, cenazeleri ailelere vermeyerek, Kürt emekçilerine her türlü eziyeti yaparak almaya çalışıyor.

Bir yandan TC'nin bu operasyonları devam ederken bir yandan da gerillaların saldırıları ve açıklamaları ile gerçekler ortaya çıkıyor. Örneğin Dersim-Çiçekli'de **2 Haziran**'da **Çiçekli Karakolu Nizamîyesi**'ne yönelik **HPG-YJA STAR**'ın (HPG kadın gerillalarının) B-7 roket atarlar ve otomatik silahlarla yaptıkları saldırıda 3 TC askeri öldürülmüştür.

Yine **4 Haziran**'da **Dersim** merke-

zinden hareket eden Özel Hareket birlikleri'ne bağlı 100 kadar askeri takibe alan **HPG-YJA STAR** gerillalarının saldırısı ile TC askerleri mevzilerini boşaltmak zorunda kalmıştır.

Yine özellikle 90'lı yıllarda devlet tarafından kullanılan araziye zehirli yılan bırakma yöntemi tekrar kullanılmaya başlandı. Dağlara bırakılan yılanlar çoğalırken, kobra melezi olduğu söylenen ve normalde Türkiye ve T. Kürdistanı'nda bulunmayan bir tür yılan sokmasıyla bir asker ölmüş ve bir HPG gerillası şehit düşmüştür. HPG gerillasının **27 Mayıs**'da **Kırmızı Dağ**'da şehit düştüğü, adının ise **Sami Çomak** (Fırat) olduğu açıklanmıştır.

Bunların yanısıra **Hakkari**'de, **Botan**'da gerillalar çeşitli eylemler yapmış ve **Dersim** şehitleri anısına yapılan eylemde 11 asker öldürülmüştür.

Faşist TSK Operasyonlarının Amaçları, Tarzı ve Sonuçları Üzerine Devlet, gerillaya karşı operasyonlarını geniş çaplı alanları çembere alıp ta-

rama şeklinde değil, nokta operasyonları, pusu atarak geçiş noktalarında mevzilenme ve her ilde çok sayıda alana mevzilenme olarak yapmaktadır. Küçük birliklerle çok sayıda alanda mevzilenme tarzında yaşanan askeri yığınak gerilla savaşı karşısında başarısızlığa mah-

kumdur. Daha önceki saldırı tarzları gibi bu da gerilla savaşı karşısında bir etkinlik sağlayamamıştır.

Psikolojik savaşa başvuran TC güçlerinin bu çabası bölge halkının uzun yıllardır yaşadığı savaş ortamında kazandıkları deneyimler ve bilinç düzeyi karşısında başarısız, nafile çabalar olarak kalıyor.

Bölgedeki operasyonların amaçları devrimci, yurtsever gerillaların savaşı boyutlandırmalarını engellemek, kitlelerle bağını kesmek, hareket alanını daraltıp, kuşatma ve nihayetinde imha etmektir.

Ama bunun halkta bulduğu karşılık yılmazlık ve gerilla savaşından kopuş değil, aksine devlete daha fazla kin duymak, gerilla savaşını benimsemek, gerilla savaşına sahip çıkmak olmuştur. Halktan tecrit olan, etkisizleşen ve çatışmalarda imha olan faşist TC'nin etkisi ve güçleridir. (Malatya)

Devrimci ve komünist tutsaklardan kamuoyuna açıklamalar

Yaptıkları bir açıklama ile F tipi tecrit-izolasyon sürecinin ve buna karşı devrimci ve komünist tutsakların direnişinin beşinci yılının içinde olduğunu belirten tutsaklar “**19 Aralık katliamı ve F tipi hapisanelerde koyu bir tecrit uygulamasıyla sonuç alamayan TC devleti ‘master-plan’ adı altında gizli bir planla yasadışı olarak F tipi hapisanelerde beş yıl boyunca baskılarını yoğunlaştırmış, bu yasadışı ‘master-plan’ uygulamalarını son olarak Ceza ‘İntikam’ Kanunu (CİK) adı altında ‘yasal’ bir kılıfa büründürmüştür. Bu CİK 1 Haziran 2005 tarihi itibarıyla yürürlüğe girmiştir**” dediler.

CİK’in yürürlüğe girmesi ile devrimci ve komünist tutsaklara saldırıların yoğunlaştığına dikkat çekilen ve **Bayram Kama, Hasan Rüzgar, Erkan Altan, Murat Karayel, Hasan Polat, Aytunç Altay** imzalarını taşıyan açıklamada “1 Haziran’la birlikte ‘yasallaştırma’ tecrit sürecinin yürürlüğe girmesinin üzerinden henüz 3-5 gün gibi kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen, bu üç-beş gün içinde yaşanan işkenceli saldırıların, cezaların bilançosu ileriki gün ve aylarda ne gibi durumların ortaya çıkacağına önemli bir göstergesidir.

Ceza ‘**İNTİKAM**’ kanununun yürürlüğe girmesiyle birlikte ağırlaştırılmış müebbet ‘cezası’ alan arkadaşlarımız hapisane müdürleri ve gardiyanlar eşliğinde zorla ve şiddet kullanılarak tekli hücrelere atılmışlardır. Bulduğumuz **Tekirdağ 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde Ali Baba Arı** arkadaşımız, hapisane müdürleri ve gardiyanlar tarafından bulunduğu hücreden zorla alınarak tekme-tokatlar eşliğinde sürüklenerek tekli hücreye atılmış ve maruz kaldığı işkence sonucu ağzı burnu kanlar içinde kalmıştır.

Bir diğer arkadaşımız **Menderes Leyla** da kaba dayak ve işkence eşliğinde hücrelerinden alınmış, maruz kaldığı işkence sonucu arkadaşımızın bir bacağı kırılmış, vücudunun birçok yerinde darp izleri olmuştur.

Yapılan işkence hapisane revir doktoru ve **Tekirdağ Devlet Hastanesi** doktorları tarafından tespit edilerek rapor haline getirilmiştir.

3-5 günlük sürecin bilançosu bunlarla bitmemektedir! Keyfi gerekçelerle sakıncalı bulunduğu söylenerek imhasına karar verilen mektup, faks ve kartlarımızın sayısı bir hayli artmıştır. Evrensel bir hak olan haberleşmemiz keyfi bir şekilde tecritin bir parçası olarak engellenmeye başlanmıştır” denildi. CİK’i protesto için gerçekleştirdikleri 3 günlük Açık

lık Grevi sonrası çeşitli haklarından 1 ay boyunca men edilen tutsaklar açıklamada ayrıca “Üç-beş günün bilançosu ortadadır. Bu da gösteriyor ki, önümüzdeki süreçte hapisanelerde biz devrimci ve komünist tutsaklara yönelik şiddet yöneliminin yoğunlaşacağı gerçektir.

Faşist devletin şiddet ve tecrit yönelimlerine karşı direnişimiz bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da daha bir büyüyerek ilk günkü inanç ve kararlılıkla sürecektir.

TC devletinin teslim alma saldırılarına karşı tüm devrimci-demokratik kamuoyunu ve emekçi halklarımızı hapisanelerde yaşanan insanlık dışı uygulamalara karşı duyarlı olmaya ve direnişimize destek olmaya/yarınlara sahip çıkmaya çağırıyoruz” diyerek duyarlılık çağrısında bulundular.

Çeşitli biçimlerde tecrite karşı mücadelelerini sürdüren devrimci ve komünist tutsaklar **1-3 Haziran** tarihleri arasında yaptıkları **3 günlük Açık Grevi** ile tüm demokrasi güçlerini **TCK, CMK, CİK** ve tecrit saldırısına karşı direnişin parçası olmaya çağırıldı.

TKP/ML, MKP, Direniş Hareketi, MLKP, TİKB, TDP dava tutsakları adına **Bayram Kama, Hasan Rüzgar, Murat Karayel, Hasan Polat, Aysel Güldoğan, Aytunç Altay** isimlerinin yer aldığı açıklamada “TCK, CMK ve CİK’in demokratikleşme yaygarasıyla savunulması yasa-

etkisizleştirirken F tiplerinde tecriti koyulaştırmaktadır.

19 Aralık Katliamı ardından getirildiğimiz tecrit hücrelerinde yaşadığımız fiziki saldırılar, hak gaspları, temel insani ihtiyaçlarımızı dahi karşılamamızın engellenmesi CİK ile yasallaştırılarak tecritin uygulayıcılarına dokunulmazlık bahşedilmektedir” denildi.

Açıklamada son olarak “Bugüne kadarki keyfi uygulamaların çeşitlenip yaygınlaşmasının koşulları yaratılırken meşru direnme hakkımız yok sayılmakta, infaz yaktmaya kadar varan disiplin cezalarının konusu yapılmaktadır.

CİK henüz yürürlüğe girmemişken **Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’nde** avukat görüşü sonrasında mevcut gerici genelgede dahi yer almayan fazladan bir arama dayatılması ve kabul etmediğimiz kimi **Sincan, Kandıra F Tiplerinde** ‘terörist’ vb. ibareli kimlik dayatılmak istenmesi, kimi F tipi cezaevlerinde açık görüş sırasında içeri asker sokularak ziyaret hakkımızın fiilen engellenmesi, doktor kontrolü sırasında kelepçelerin açılmayıp tedavimizin engellenmesi, yapılan açık grevleri nedeniyle disiplin cezaları verilmesi, tüm F tiplerinde mektupların-faksaların keyfi gerekçelerle imha edilmesindeki artış yasanın uygulanmasıyla neler olabileceğinin işaretleridir.

Devrimci tutsaklar olarak cezaevlerinde F tipi tecrite karşı beş yıldır çeşitli biçimlerde direnişimizi sürdürüyoruz. Tecrite karşı mücadelede bugüne kadar 119 insanımız hayatını kaybetti, yüzlercesi sakat kaldı ve onlarcası tecrit nedeniyle bedensel-ruhsal hastalıklarla boğuşmaktadır. Tecritte ölümler devam ediyor. Buna karşın tecrite karşı mücadelemizi çeşitli biçimlerde ilk günkü inanç ve kararlılıkla sürdürmekteyiz/sürdüreceğiz. Faşizmin özünü yansıtan bu yasalarla tecrite karşı direnişimizi bastırma hesaplarını boşa çıkaracağımız, siyasal kimliğimize-devrimci kişiliğimize yönelik her türlü saldırıya karşı direneceğimiz ve meşru direnme hakkımıza yönelik tüm saldırı ve yasaklayıcı girişimleri direnerek boşa çıkaracağımız bilinmelidir” denildi.

(H. Merkezi)

Elazığ Yıldız Bağları’nda Fidan Kalsen Ölüm Orucu Ekibi direnişçileri selamladı

2 Haziran Perşembe günü saat 20:00’de **Yıldızbağları Mahallesi’nde** bir araya gelen **Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** üyeleri 12. Ölüm Orucu Ekibini selamladı ve **Faruk Kadioğlu**’nu andı.

Etkinlikte ilk olarak yerel bir müzik grubu tarafından kısa bir müzik dinletisi verildi. Ardından kitle meşalelerle kanal boyunca yürüyüşe geçti. “**Tecrite son vermek için kendini feda edenleri selamlıyoruz**” pankartı ile yürüyüşe geçen kitle, 12. Ölüm Orucu ekibi direnişçilerinin resimlerinin bulunduğu dövizleri açtı. Yürüyüş boyunca “**Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz**”,

“**Kahramanlar ölmez halk yenilmez**”, “**Faruk Kadioğlu ölümsüzdür**”, “**Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun**”, “**Baskılar bizi yıldırılmaz**” sloganları atıldı.

Kitle 200 metre yürüdüktan sonra yüzlerce çevik kuvvet polisi tarafından panzerlerle çembere alındı. Hiçbir uyarı yapılmadan coplularla kitleye saldıran polise karşı direnen, kenetlenen kitle “**Baskılar bizi yıldırılmaz**” sloganını attı. Saldırı sırasında 15 kişi gözaltına alındı.

Polisin bu saldırısına karşı mahalle halkı devrimcilere sahip çıktı. Saldırıya karşı eyleme ve kitleye sahip çıkan halk, polise karşı 3 saat taşlarla direndi, çatıştı. Direniş geçiren halk mahallede barikat kurdu. Polis gelişen direniş karşısında geri çekilmek zorunda kaldı.

1800 evler işkencehanesine götürülen 15 kişi yol boyunca işkenceye maruz kaldı. Karakolda uykusuz bırakma ve psikolojik baskı altına almaya çalışılan 15 kişi 3 Haziran’da savcılığa çıkartıldı ve daha sonra serbest bırakıldı. (Malatya)

Nurhak Dağlarında şehit düşenler anıldı

31 Mayıs 1971 tarihinde **Nurhak Dağları’nda** katledilen 68 kuşağının devrimci gençlik önderlerinden **Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga** İstanbul’da **Sinan Cemgil’in** mezarı başında **Emek Gençliği** tarafından anıldı.

Karacaahmet Parkı’nda toplanarak açtıkları “**Dün onlar bugün biz. Emperyalizmi ve işbirlikçilerini yeneceğiz**” pankartı arkasında “**Kadir, Sinan, Alpaslan**

yaşıyor, yaşayacak”, “**Yusuf, Hüseyin, Deniz sürüyor sürececek mücadelemiz**”, “**Faşizme ölüm halka hürriyet**” sloganlarını atan kitle **Sinan Cemgil’in** mezarına kadar yürüyüş yaptı. Gençler **Nurhak ve Gündoğdu marşlarını** okurken Cemgil, Manga ve Özdoğan’ın o süreçteki mücadele arkadaşı olan **Mustafa Yalçiner** “**Sinan Cemgil yaşamını halkın kurtuluşuna ve sosyalizme adadı. Sizler aranızdan yeni Sinanlar’ı, Denizler’i çıkaracaksınız. Türkiye şu anda 1970’lerden daha gerilerde. Sinanlar’ı mücadeleye teşvik eden koşullar şimdi daha yakıcı**” dedi.

Emek Gençliği Merkez yöneticisi **Orhan Atan** ise Sinanlar’ı yaşatmanın mücadeleyi yükseltmekten geçtiğini söyledi.

(H. Merkezi)

İzmir'de CİK'e hücreli protesto

1 Haziran günü yürürlüğe giren Ceza İnfaz Yasası diğer illerde olduğu gibi İzmir'de de protesto edildi. Yapılan eylemlerde yasa ile birlikte gelen uygulamalar teşhir edildi.

11 Haziran Cumartesi günü Konak İskelesi önünde bir araya gelen İCİ üyeleri boyunlarına astıkları "Biliyor musun O tek başına bir hücrede", "Duydun mu O'na düşünmek yasak", "Haberin var mı O'na türkü söylemek yasak" vs. yazılı dövizlerle ve ağızlarına bağladıkları siyah kurdelelerle ve el ele tutuşup zincir oluşturarak eyleme başladılar.

İzmir Cezaevi İnişiyatifi adına yapılan açıklamada hapisanelerin hep bilinen ancak kanıksanan bir sorun olduğu belirtilip adı "ceza" ile başladığı için oradaki mahkumlara ne yapılırsa mübah yaklaşımının hakim kılındığı anlatıldı. Ve düşüncenin, örgütlenmenin hak oldu-

ğunu söyleyene, parasız-bilimsel eşit eğitim isteyen gençliğe, demokratik-sömürsüz insanca yaşamak isteyenlere F tiplerinin yollarının döşendiği vurgulanırken, F tiplerinde yaşanan tecrit ve izolasyon da örneklerle anlatıldı. Son olarak Yeni İnfaz Yasası ile tutsakların tüm haklarının ellerinden alındığından ve ağırlaştırılmış disiplin cezalarından bahsedildi.

Açıklamanın ardından boyunlarında ki dövizler, ve ağızlarındaki siyah bantlarla 5 dakika elele zincir oluşturan İCİ üyeleri "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir" sloganlarıyla eylemlerini bitirdiler.

(İzmir)

1 Haziran günü yürürlüğe giren Ceza İnfaz Kanunu (CİK) İzmir'de Buca Hapishanesi önünde maket hücrelerle protesto edildi.

ÇHD İzmir Şubesi, İzmir Cezaevi İnişiyatifi, Partizan, SDP, ESP, ÖMP, DHP, BDSP ve Devrimci Hareket hücreyi temsil eden sarı ve siyah renkli maket hücrelerle 1 Haziran Çarşamba günü bir araya gelerek CİK'i protesto etti.

Saat 12:30'da bir araya gelen kitle adına açıklamayı Özgül Mollaibrahimoğlu yaptı. Mollaibrahimoğlu, demokratikleşme söylemlerinin aksine ırkçı-gerici-şovenist gelişmeler yaşandığını belirterek CİK'in Türkçe bilmeyen vatandaşların haklarına yer vermediğini, müebbet hapis alan hükümlüyü 'tek kişilik' hücrede kalacak şekilde hükmü ile uzatmış ölüm cezası verdiğini belirterek, CİK'in aynı zamanda temel hak ve özgürlükleri yok sayan bir yaklaşımın ürünü olduğunu söyledi. CİK ile avukatların da potansiyel suçlu olarak ilan edildiğini belirten Mollaibrahimoğlu "Avukatın

müvekkilini temsil hakkını elinden alacak düzenlemeler savunmanın bağımsızlığı ihlal eden yeni maddelerle tutuklu-hükümlüler üzerindeki tecrit-yalnızlaştırma daha ağırlaşacaktır. 12 Eylül mantığıyla oluşturulan CİK uygulamaları yeniden hortlatmakta, insan hak ve özgürlüklerini, onurunu yok edecek düzenlemeleri yasal hale getirmektedir" dedi.

Açıklamanın ardından kitle "İnfaz Yasası geri çekilsin", "İçerde dışarda hücreleri parçala" sloganlarıyla eylemi sonlandırdı.

Görüş gününe denk gelen eyleme adli tutukluların aileleri de destek verdi.

Anlatılan tecritin hikayesidir!

İzmir Cezaevi İnişiyatifi 11 Haziran Cumartesi günü yaptığı eylemde F tipinde devrimci tutsakların maruz kaldığı uygulamaları boyunlarına astıkları dövizler ve ağızlarına kulaklarına bağladıkları siyah kurdelelerle anlatmaya çalıştılar.

Kayıpların değil kaybedenlerin listesini istiyoruz

Uluslararası Kayıplar Mücadele Komitesi (ICAD) 17-31 Mayıs Uluslararası Gözaltında Kayıplar Haftası eylemleri kapsamında 31 Mayıs'ta İstanbul'da Galatasaray'da bir oturma eylemi yaptı.

Saat 12:00'de bir araya gelen ICAD üyeleri "Kayıpları unutmayın" pankartı açarak, "Toplu mezarlar açıklansın", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganlarını attı. ICAD adına konuşan Maside Ocak, kayıplar devam ettiği sürece eylemlerine devam edeceklerini söyledi. Gözaltında kayıpların ve toplu mezarların siyasi sorumlularının ve uygulayıcıla-

rının hesap vermesini ve yargılanmasını istediklerini belirten Ocak, bu nedenle Uluslararası Kayıplar Mücadele Komitesi'nin 4. kurultayını önümüzdeki sene Diyarbakır'da yapacaklarını ifade etti. Açıklamanın ardından oturma eylemi yapıldı ve eylem sloganlarla sonlandı.

Yine 31 Mayıs'ta İHD İstanbul Şubesi önünde yapılan oturma eyleminde de kaybedenlerin listesi istenerek toplu mezarların açılması talebi dile-

getirildi. Eylemde konuşan ICAD Başkan Yardımcısı Akın Birdal toplumda birçok şeyin unutturulmaya çalışıldığına dikkat çekerek "Gözaltında kayıpların bulunmaması Türkiye'nin uluslararası platformlarda itibarını zedeliyor. Onları bulamadıkça bu durum bize büyük bir utanç veriyor. Bu utanç Türkiye'nin ve insanlığın utancıdır" dedi.

(İstanbul)

Mersin'de Kayıplar eylemi

Uluslararası Kayıplar Haftası nedeniyle Partizan, ESP ve DHP 31 Mayıs 2005 tarihinde saat 12:30'da Mersin'de Taşbina önünde ortak

bir basın açıklaması yaptı. "Kayıplar bulunsun, katiller yargılansın" pankartını açan kitle sık sık "Yaşasın devrimci dayanışma", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Katil devlet hesap verecek", "Kayıpların hesabı sorulacak" vb. sloganlar attı. Eylemde basın metnini Uğraş Güzel okudu. Güzel, devletin kaybetme, katletme politikalarına değinerek, Abdulkadir Aygan gibi itirafçıların açıklamalarına rağmen adım atılmamasının kaybetme anlayışının bir devlet politikası olduğunu gösterdiğini söyledi. Güzel, tüm bunlara sessiz kalmayacaklarını da vurguladı. "Kayıpların değil kaybedenlerin listesini istiyoruz", "Kayıpların hesabını soracağız" vb. dövizlerin de açıldığı eylemde

Hasan Gülünay, Hasan Ocak, Ebubekir Deniz, Serdar Tanış ve birçok kaybedilen devrimcinin resimleri de taşındı. Eylem alkışlarla sona erdirildi. (Mersin)

HÖC'den AKP önünde eylem

Ölüm Orucu'nun 12. Ekip direnişçisi Faruk Kadioğlu'nun yeni çıkan TCK'yı protesto edip bedenini tutuşturmasının ardından HÖC, Mersin'de AKP il binası önünde 6 Haziran 2005 tarihinde saat 13:00'de bir basın açıklaması yaptı. "Tecritte 119. Ölüm; Faruk Kadioğlu, Tecriti kaldırın" yazılı pankart açan HÖC'lüler adına basın metnini Seema Peynirci okudu. Sık sık "Kahramanlar ölmez, halk yenilmez", "Faruk Kadioğlu ölümsüzdür", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun" vb. sloganlar atan HÖC'lüler, eylemin ardından "Hapishanelerde neler oluyor, bilmek hakkımız" başlıklı bildirimleri dağıttılar. (Mersin)

TCK, tepkileri üzerine toplamaya devam ediyor!

Yeni TCK'yı protesto eden ÇHD İstanbul Şubesi üyeleri 1 Haziran Pazartesi günü Sultanahmet Adliyesi önünde bir basın açıklaması yaptı.

Saat 12:00'de toplanan kitle adına açıklama yapan Av. Hakan Karadağ; bu kanunun bir polis yönetmeliği haline geldiğini, polisin bir çok işlemi yapmasına olanak sağlarken savunma hakkının engelleneceğini belirtti.

Açıklamanın ardından avukatlar, Sirkeci Adliyesi önüne kadar bulunan tüm adliyelerde ve gezdikleri sokaklarda bildiriler dağıttı. Sirkeci Postanesi'ne varan kitle burada eylemlerini bitirdiklerini açıklayarak dağıldı.

(İstanbul)

Üniversitelerde ülkücü-rektör-polis işbirlikli saldırılar tırmanıyor

Yaklaşık 3 aydır üniversitelerde pervasız bir biçimde devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilere yönelik ülkücü-rektör-polis işbirliğiyle yapılan saldırılar son haftalarda bazı öğrencilerin ihtiyati tedbir kararı ile okula alınmaması ve faşistlerin satırlı bıçaklı saldırılarına varan olaylarla doruğa çıktı. Özellikle İstanbul Üniversitesi'nde pek çok öğrencinin okula alınmaması üniversite öğrencileri tarafından protesto edilirken, ülkücü öğrenciler de bu baskılardan aldıkları güçle saldırı için fırsat kolluyor. Son olarak **9 Haziran** günü **Fen-Edebiyat Fakültesi**'nde 50 civarında faşist satırlarla öğrencilere saldırırken polis yapılanlara sessiz kaldı. Görünüşte olaylara müdahale eden polis, faşistlerin kendi himayelerinde okula girmelerini, okulda rahat bir şekilde silah kullanmalarını sağlıyor.

10 Haziran günü ise Fen-Edebiyat Fakültesi'nde toplanan devrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler fakülte içinde saldırıları protesto eden bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüşlerini fakülte önünde yaptıkları basın açıklamasıyla sonlandıran öğrenciler bu saldırılara devrimcilerin hiç bir zaman göz yummayacağını vurguladılar.

Ellerinde "Yaşasın devrimci dayanışma", "Baskılar bizi yıldırılmaz" vb. dövizler taşıyarak yaptıkları açıklamada öğrenciler "Okulumuza ve bize yönelen her türlü saldırıya karşı dimdik bekliyoruz. Bir aydır yaşananlar ortadadır. Bundan sonra olacak hiç bir şeyden biz sorumlu değiliz, açık bir biçimde, üniversitede bu durumu körükleyen rektör sorumluların başında gelmektedir. Bizleri toplu biçimde üniversiteye sokmayan rektör, can güvenliğini

tehlikeye atmaktadır ve bizi kendi güvenliğini kendi kendimize almak zorunda bırakmıştır. Faşistlerin haftalarca sokak ortasında attığı pusular bilinmekle beraber, öğrenciler rektör tarafından fakülteye alınmayarak sokağa terk edilmiştir, saldırılar için adeta zemin yaratılmaya çalışılmıştır" dediler. Ayrıca "Bugün Beyazıt'ta faşist saldırı var, bu bir gerçek ama şu gerçek de gözden kaçmasın, bugün Beyazıt'ta devrimciler var! Saldırıya göz yummayacağız" diyen öğrenciler açıklamanın ardından fakülteye sloganlarla geri döndüler.

Aynı gün Ülkü Ocakları'nın "Silah

da kullanırız" açıklamasını yapmasının ardından ertesi gün sınavları olan faşistlerin saldırı ihtimalini göz önünde bulunduran devrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler **Beyazıt Kampüsü**'nde buldukları tüm fakültelerde nöbet beklediler. Faşistlerin ortaya çıkmamasıyla herhangi bir çatışma yaşanmazken, 1 öğrencinin ülkücüler tarafından döner bıçaklarıyla yaralanması ve 2 **Gençlik Derneği Federasyonlu** öğrencinin gözaltına alınmasıyla sonuçlanan gergin bekleyiş saat 16:45'te öğrencilerin toplu halde okuldan çıkmalarıyla son buldu.

(İstanbul)

Liselilere coplu saldırı

1 Haziran günü **Adana'nın Meydan Mahallesi**'nde bulunan **5 Ocak Lisesi**'nde okuyan öğrenciler, devamsızlık nedeniyle 300 öğrencinin sınıfta kalmasını protesto etmek için öğlen saatlerinde okul önünde toplandı. "Sokağa atılmak istemiyoruz", "ÖSS'ye girmek istiyoruz" ve "Eğitim hakkımız engellenemez" yazılı dövizler taşıyan öğrenciler, okul yönetimini protesto etti.

Kitle adına konuşan ve sınıfta kalan öğrencilerden olan **Mustafa Yılmaz**, okul idaresiyle bu konu üzerinden ilişkiye geçmek istediklerini, ancak muhatap alınmadıklarını belirterek, seslerini duyurmak için eylem yaptıklarını söyledi.

Yılmaz'ın açıklaması sırasında eylem yerine gelen polisler öğrencilere coplarla saldırı. Polis açıklamayı okuyan **Mustafa Yılmaz** ile **Ümit Söğü**'yü gözaltına alarak okula götürdü. Yılmaz ve Söğü belli bir süre okul idaresinde bekletildikten sonra karakola götürüldü ve buradan serbest bırakıldı.

Bu sırada basının sorularına muhatap olan **5 Ocak Lisesi Müdür Başyardımcısı Kadir Erkek**, eylem yapan öğrencileri daha önceleri derslere devam noktasında uyardıklarını, ancak dikkate alınmadıkları için devamsızlıklarının arttığını söyleyerek öğrencilerin gözaltına alınmasını meşrulaştırmaya çalıştı. (H. Merkezi)

İzmir YDG "Üniversitede okuma hakkımı istiyorum"

İzmir Yeni Demokrat Gençlik üniversitede okumanın bir ayrıcalık değil hak olduğu belirterek ÖSS'ye karşı bir eylem yaptı. **11 Haziran** Cumartesi günü **Konak Kemeraltı Girişi**'nde bir araya gelen YDG'liler eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebini dile getirerek ÖSS'nin kaldırılmasını istediler.

Saat 18:00'de "Üniversitede Okuma Hakkımı İstiyorum" yazılı YDG imzalı pankart ve "Gençlik gelecektir, gelecek ellerimizde", "ÖSS-AOBP kaldırılсын" vs. yazılı döviz ve flama-

11 Haziran Cumartesi günü **Konak Kemeraltı Girişi**'nde bir araya gelen YDG'liler eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebini dile getirerek ÖSS'nin kaldırılmasını istediler.

larıyla eyleme başlayan YDG'liler yaptıkları basın açıklamasında üniversite sınavı (ÖSS)'nin ne kadar adaletsiz olduğu ve AOBP denen anti-demokratik uygulamayla daha en başından başarısızlığa mahkum edildiklerini belirttiler ve "Parasız-demokratik bilimsel anadilde eğitim hakkımızı gasp eden bu devlet bize bu olanakları sağlayamaz. Bu olanaklara ancak demokratik halk iktidarıyla, demokratik halk liselerinin kurulmasıyla ulaşabiliriz" dediler.

Açıklamanın ardından "Soruşturmalar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz", "Üniversitede okuma hakkımı istiyorum", "Yaşasın parasız, bilimsel, anadilde eğitim" sloganlarıyla eylem sonlandı. Ayrıca YDG'nin "Üniversitede okuma hakkımı istiyorum" diyerek yaptığı eyleme DPG ve DGH de destek verdi. (İzmir)

Mersin Üniversitesi'nde Soruşturma Terörü

4 Kasım 2004 tarihinde MEÜ'de YÖK protestosu yapan birçok öğrenciye "YÖK'ü protesto" ettikleri için soruşturmalar açılmıştı. Geçtiğimiz günlerde öğrencileri okula çağıran Rektörlük, 5 öğrenciye (3 YDG'li, 1 Koordinasyon, 1 SGD'li) yarım dönem uzaklaştırma, üç öğrenciye ise 1 aylık uzaklaştırma cezası verdi. GATA'dan atanan MEÜ Rektörü **Oral Uğur**'un üniversiteye gelmesiyle okulda öğrenciler üzerindeki baskılar daha da yoğunlaştı. Son uzaklaştırmalarla saldırı terörü ise hızlandırıldı.

(Mersin)

Emperyalistlerin kanlı ayak izlerini ülkemizde görmek istemiyoruz!

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu İstanbul'da yapılan ve adına "Uluslararası Demokrasi ve Küresel Güvenlik Konferansı" denilen ancak emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının çıkarlarını korurken dünya halklarının gündemden güne büyüyen yoksulluğunun derinleştirilerek daha fazla sömürülmesini amaçlayan kararların alınacağı konferansı Beşiktaş Demokrasi Anıtı önünde 11 Haziran 2005 tarihinde toplanarak protesto etti.

"Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin güvenliği halkların katliamı üzerine kuruludur" yazılı pankartın açıldığı eylemde basın açıklamasını yapan Hakan Bingöl, yapılan konferansta dünya halklarının büyük bedeller öde-

nacağı konferansı Beşiktaş Demokrasi Anıtı önünde 11 Haziran 2005 tarihinde toplanarak protesto etti. "Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin güvenliği halkların katliamı üzerine kuruludur" yazılı pankartın açıldığı eylemde basın açıklamasını yapan Hakan Bingöl, yapılan konferansta dünya halklarının büyük bedeller öde-

yerek kazandığı hakların nasıl ve ne şekilde ellerinden alınacağı tartışıldığını söyledi. Bingöl 65'in üzerinde çeşitli emperyalist ve işbirlikçi iktidarların temsil ettiği ülkelerden yaklaşık 800 kişinin katıldığı konferansa ilişkin "Bu tür zirvelere ve konferanslara ev sahipliği yapmak dünyada işlenen tüm zulüm, baskı ve işkence uygulamalarına suç ortaklığı etmektir. Bu suça bizler ortak olmayacağız. Emperyalistler ve işbirlikçileri ülkemizden defolup gitmelidir. Onların kanlı ayak izlerini bu topraklarda görmek istemiyoruz" dedi.

"Halkların mücadelesi emperyalist zirvelerle engellenemez", "Katil ABD işbirlikçi AKP" vb. sloganların atıldığı eylem emperyalistlerin döktüğü kanı temsilen yere kırmızı boya dökülmesiyle son buldu.

"Darbeci Soros Türkiye'den defol"

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün ABD'ye gidişini ve ABD'li darbeci spekülör George Soros'un Türki-

ye'ye gelişini protesto eden Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu 8 Haziran 2005 tarihinde Soros'un katıldığı konferansın yapıldığı Çırağan Sarayı'na yakın olan Dolmabahçe Meydanı'nda "Tayyip ABD'de, Soros Türkiye'de. Emperyalistler ve işbirlikçiler halklara hesap versin" pankartını açtı.

Koordinasyon adına açıklama yapan Çetin Poyraz "Bir taraftan ABD'yle yapılan işbirliği ve uşaklık ziyaretiyle, diğer taraftan, işi komplo ve darbeler yoluyla emperyalist sömürüyü yürütmek olan Soros gibi insanlık düşmanlarının İstanbul ziyaretiyle tam bir kuşatmaya alınmıştır" dedi.

"Direnen halklar kazanacak", "Darbeci Soros Türkiye'den defol" sloganlarını atan kitle, darbeci Soros'un derhal Türkiye'yi terk etmesini ve AKP hükümetinin Ortadoğu'daki işgale ve katliama daha fazla ortak olmasını, bunun için de İncirlik askeri üsünün kapatılmasını ve ABD ile yapılan anlaşmaların derhal iptal edilmesini istedi. (İstanbul)

"Özelleştirmelere geçit yok!"

Haber-Sen, Türk Haber-Sen ve Türkiye Haber-İş sendikaları Genel Merkezleri 25 Mayıs 2005 tarihinde yaptıkları bir açıklamayla Türk Telekom AŞ'nin özelleştirilmesine karşı ortak bir mücadele yürüterek saldırı yasalarına çeşitli eylemlerle yanıt vereceklerini belirttiler.

Bu eylemlerden bir tanesi 8 Haziran Çarşamba günü üç sendika tarafından Gayrettepe Türk Telekom Müdürlüğü önünde yapıldı. "Yaşasın çalışanların birliği", "Telekom, Tüpraş, Erdemir vatanıdır, vatan satılmaz", "Telekom'da özelleştirmelere geçit yok", "Telekom'u çok uluslu şirketlere teslim etmeyeceğiz" pankartlarının açıldığı eylemde Telekom emekçileri sık sık "IMF uşağı hükümet istifa", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçi memur elele genel greve", "Telekom'u satanlar vatan hainidir", "Birleştik güçlendik, kazanacağız" sloganlarını attılar. Eylem sırasında birer konuşma yapan Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu sözcüsü Faruk Büyükkucak, Türk Metal-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Mehmet Soyupak, Türk Haber-Sen İstanbul Şube Başkanı Ahmet Kurt ve Haber-Sen İstanbul 9 No'lu Şube Başkanı Ali Yıldız, genel olarak yapılan özelleştirme saldırılarına ve bu saldırılar karşısında ortak ve örgütlü bir karşı koyuşun olması gerektiğine vurgu yaptılar. Haber-İş İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu ise Haber-Sen, Türk Haber-Sen ve Haber-İş'in özelleştirme saldırısına karşı birlikte

mücadele kararı olarak önemli bir adım attığını ve bu adımın büyütülmesi gerektiğini vurguladı. "Son çıkartılan yasalarla birçok sektörde olduğu gibi, şebeke büyüklüğü ile dünyanın 13. sırasındaki Türk Telekom AŞ'de IMF ve Dünya Bankası'nın dayatmalarıyla özelleştirme adı altında yerli ve yabancı rantiyecilere peşkeş çekilmek istenmektedir. Ancak biz Türk Telekom çalışanlarını temsil eden sendikalar olarak bu saldırılara karşı birlikte mücadele kararı olarak önemli bir adım attık. Buradan başta diğer sendikalar ve siyasi partiler olmak üzere tüm halkımızı birlikte hareket ederek bu saldırıları püskürtmeye çağırıyoruz. Bugünkü eylemimiz ilk adımımızdı. Bundan sonraki süreçlerde

de basın açıklamaları, iş bırakma eylemleri vb. eylemlerle Telekom'un özelleştirilmesine karşı duracağız" dedi.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eyleme PTT Bahçelievler emekçileri, Haber-Sen'e bağlı PTT ve TRT emekçileri de katılırken, "Bugün Türk Telekom, ya yarın?", "SEKA, TEKEL, Telekom omuz omuza", "Kahrolsun ABD, işbirlikçi AKP", "SEKA işçisi yalnız değildir" vb. dövizlerin taşındığı eylemde "Direne direne kazanacağız", "Devlet güdümlü sendikaya hayır", "Emekçiyiz haklıyız kazanacağız", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganlarını atan eylemciler eylemin sona ermesiyle dağıldılar.

Telekom emekçilerinin önümüzdeki

süreçteki eylem takvimleri ise şöyle:

16 Haziran 2005 Gaziosmanpaşa Türk Telekom Müdürlüğü önünde eylem,

23 Haziran 2005 Telekom emekçilerinin bir günlük iş bırakma eylemi.

(İstanbul)

DÜZELTME

Gazetemizin 3-16 Haziran 2005 tarihli 23. sayısında tutsaklardan zorunlu bir açıklama başlığıyla yayınlanan yazıda teknik bir hatadan dolayı Direniş Hareketi-Murat Karayel ve TDP-Aytunç Altay imzaları yer almamıştır. Söz konusu yazıda Hasan Polat, Bayram Kama, Hasan Rüzgar ve Erhan Altun'un yanısıra yukarıdaki imzalar da vardır.

GELECEĞİMİZİN 3 SAATE SIKIŞTIRILMASINA HAYIR!

Mersin Sosyalist Gençlik Derneği 10 Haziran Cuma günü saat 13:00'te İHD Mersin Şubesi önünde ÖSS ve AOBP'ye ilişkin bir basın açıklaması yaptı. Mersin SGD Başkanı Emrah Topaloğlu yaptığı açıklamada "Geleceğimizin 3 saate sıkıştırılmasına hayır diyoruz" dedi. (Mersin)

ABD'de Siyah Kurtuluş Hareketine KARŞI SALDIRILAR VE DİRENİŞ

Açıklama: Günümüzün en saldırgan emperyalist devletlerinden olan Amerika Birleşik Devletleri kendi ülkesinde de halka karşı baskıcı politikalarını yaşama geçirmektedir. Kuşkusuz, yüzyıllarca insan olarak dahi toplumda kabul edilmeyen Afro-Amerikalılar (yada Yeni Afrikanlar) jenosid boyutuna varan bu baskıların en katmerlisini ve en şiddetlisini yaşadı ve bugün de boyutu değişmekle ve artık onlar da Rice gibi Amerikan emperyalizminin yeminli uşakları olabilmekle birlikte Amerikan toplumu içinde en alt tabaka olarak yaşamlarını sürdürüyorlar. Bunun yanında Siyah hareket bu baskı, katliam ve jenoside karşı Martin Luther King'den, Malcolm X'e kadar birçok önder etrafında birleşerek mücadele etmiş, Kara Panter Partisi yada Siyah Kurtuluş Ordusu gibi daha radikal ve devrimci olan ve Mao Zedung'un etkilerini taşıyan bir hareketle bu zulme dur demenin ötesinde devrim ideali için savaşmışlardır. Kendilerini bu hareketlerin devamcısı olarak nitelendiren Malcolm X Taşra Hareketi'nin Küba'da sürgünde yaşayan Assata Shakur ile ilgili açıklamasını ve bu hareketi kısaca anlatan yazıyı yayınlıyoruz.

Assata Shakur'a sahip çık!

2 Mayıs 2005'te ABD Adalet Bakanlığı Assata Shakur Kardeş'in yakalanması için başına koyduğu ödülü 100 bin dolardan 1 milyon dolara yükselttiğini açıkladı. 20 yıldan fazla bir zamandır, Assata Kardeş Küba Cumhuriyetinde politik sürgün olarak yaşamaktadır. Bu, Siyah Kurtuluş Ordusu'na karşı tarihi saldırının bir parçası olarak 1979'da hapisneden kaçmasından bu yana Assata'ya karşı yürütülen ve onu yakalamayı yada öldürmeyi hedefleyen uzun bir kampanyanın parçasıdır.

ASSATA SHAKUR KİMDİR?

Assata Shakur, 16 Temmuz 1947'de Kuzey Carolina'da Wilmington'da Joanne Deborah Byron adıyla dünyaya geldi ve tecrit edilmiş Güney'de büyüdü. New York'ta kolej öğrencisi olduğunda ırkçılık ve beyaz üstünlüğüne karşı Afrika halkının özgürlük hareketine katılmaya karar verdi. Halkı için bir şeyler yapmaya olan arzusu onu New York kentindeki

Kara Panter Parti'ye götürdü. Siyah gençliğe kendi kültürlerini ve tarihlerini öğreten bir programa ve Kara Panter Partisi'nin diğer programlarına katıldı. 1969'da FBI Müdürü J. Edgar Hoover'ın Kara Panter Partisi'ni "ülkenin iç güvenliğine yönelik en büyük tehlike" olarak nitelendirmesiyle birlikte FBI ve diğer polis ajanları FBI'nin karşı-istihbarat programı olan COINTELPRO'yu kullanarak Kara Panter Partisi ve diğer siyah özgürlük örgütlerine karşı düşük yoğunluklu bir savaş başlattı. Bu hareketlerin aktivistleri suikastlara maruz kaldılar, hapsedildiler ve sürgüne zorlandılar. New York Panterleri saldırıya uğradığında, Assata da gizlenmek zorunda kaldı ve Siyah Kurtuluş Ordusu isimli yeraltı hareketine katıldı. Böylece de ABD hükümetinin büyük hedeflerinden biri haline geldi.

YAKALANMASI,

MAHKUMİYETİ VE KAÇIŞI

Yeraltına çekilmek zorunda kalan Assata, diğer iki Panter Zayd Shakur ve Sundiata Acoli ile birlikte 2 Mayıs

1973'te New Jersey otobanı üzerindeki New Jersey Bulvarında devriye polisleri tarafından durduruldular. Arabalarının plakası Vermont'tan olduğu için devriye polisleri bu genç siyahların "şüpheli" olduklarını bildirmişlerdi. Olayların sonraki zinciri çok net değildir, fakat bir silahlı çatışma çıkmış ve Zayd Shakur ile devriye polislerinden biri öldürülmüştü. Polisin "olduğu yerde kal" ve ellerini kaldır uyarısına uyan Assata da devriye polisi James Harper'ın 357 Magnum silahından çıkan kurşunla yaralanarak etkisiz hale getirildi. Sundiata ise bir gün sonra New Jersey bataklık arazisinde yakalandı. Assata'nın üzerinde yapılan testler kendisinin silahı ateşlemediğini göstermiştir. Onun silah kullanmadığı ve silahlı çatışma içinde etkisiz hale getirildiği gerçeğine karşın, New York Middlesex Country Mahkemesinin tümü beyaz olan juri üyeleri tarafından Assata; Zayd Shakur ve devriye polisinin ölümünden sorumlu tutuldu ve ömür boyu hapis artı 65 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Özellikle Assata'nın "Assata: Bir Devrimcinin Otobiyografisi" isimli otobiyografisi yayımlandıktan sonra, Assata Shakur siyah aktivistler, Hip Hop kuşağı ve dünya çapında insan hakları savunucuları için bir ilham kaynağı olmuştur. O, direnişin bir sembolü haline gelmiştir. Malcolm X gibi, onun hikayesi de insan ruhunun başarı ve gücünü temsil etmektedir. Siyah kurtuluş hareketinin düşmanları bu ilham verici simgeyi ezmek ve kontrol altına almak istemektedir.

Ayrıca Sundiata da mahkum oldu ve aynı cezaya çarptırıldı. Assata yıllarca erkekler için kullanılan hapis-hanelerde veya Mason ailesinin üyelerinin ve beyaz ayrımcı çeteleri gibi tehlikeli suçluların ve nefret gruplarının kaldığı hapisane bölümlerinde hapis yattı. Assata 2 Kasım 1979'da Siyah Kurtuluş Ordusu ve Siyah Kurtuluş Hareketinin beyaz dostlarının yardımlarıyla New Jersey'deki kadınlar için Clinton Rehabilitasyon Merkezinden kaçtı. Assata'ya 1984'te Küba'dan politik sığınma hakkı verildi.

KAÇIŞINDAN SONRA...

Yukarıda bahsedilen ve Assata'nın başına konulan ödül, 20 yıldan fazla bir zamandır onun yeniden yakalanması için sürdürülen takibin sadece bir devamıdır. Onun 26 yıl önce kaçışından bu yana FBI onu yeniden yakalamak için yemin etti. İki siyah aktivist olan Mutulu Shakur (1996'da katledilen Tupac Shakur'un üvey babası) ve Sekou Odinga ile beyaz aktivistler Marlyn Buck ve İtalyan ulusundan Silvia Baraldani Assata'nın hapisaneden kaçması ile ilgili mahkum oldular. 1997'de, New Jersey polisi Papa 2. John Paul'e Assata'nın ABD'de hapsedilmek üzere geri getirilmesini Fidel Castro'dan istemesi için bir ricada bulundu. 1998'de ABD Temsilciler Meclisi Küba'ya Assata'nın New Jersey eyalet hapisanesine teslim edilmesi çağrısında bulundu. Birçok insana Assata'nın yeniden yakalanmasına dair yapılan hükümet planlarıyla işbirliği yapması için para teklif edildi yada yargılanma tehdidiyle işbirliğine zorlandı. 2003'te Assata'nın kızı Kikuya'nın babası Kamau Sadiki 1971'de bir polisin öldürülmesiyle ilgili Atlanta'da mahkum oldu. FBI'nın isteği üzerine 2000'de Mr. Sadiki'ye bilgi vermesi ve Assata'nın yeniden yakalanmasına katılması için para teklif edildi. Bu teklifi reddettiğinde Sadiki'ye kendileriyle işbirliği yapmadığı takdirde çeşitli hastalıklar yüzünden hapisanede öleceği söylendi.

Özellikle Assata'nın "Assata: Bir Devrimcinin Otobiyografisi" isimli otobiyografisi yayımlandıktan sonra, Assata Shakur siyah aktivistler, Hip Hop kuşağı ve dünya çapında insan hakları savunucuları için bir ilham kaynağı olmuştur. O, direnişin bir sembolü haline gelmiştir. Malcolm X gibi, onun hikayesi de insan ruhunun başarı ve gücünü temsil etmektedir. Onun imajı Hip Hop lirik şiirlerine ilham olmuştur. O, sürgünde de Siyah halkın özgürlüğünü ve ırkçılığa ve insan hakları ihlallerine karşı mücadelelerini desteklemeye devam etmiştir. Siyah kurtuluş hareketinin düşmanları bu ilham verici simgeyi

ezmek ve kontrol altına almak istemektedir.

Assata'nın yerli terörist listesine alınması yalnızca Siyah kurtuluş hareketine ve George Bush'un "terörizmle savaş"ıyla ilgili insan hakları faaliyetlerine karşı korkularını kanıtlamaktadır. "Terörizmle savaş" ABD içindeki sağcı kanat için politik düşmanlarını ortadan kaldırmak anlamına gelmektedir. Yurtseverlik Yasası gibi araçlarla, "terörizmle savaş" günümüz COINTELPRO'nun ihlallerini meşrulaştırmaktadır.

COINTELPRO ve SİYAH ÖZGÜRLÜK HAREKETİNE KARŞI SAVAŞ

1950'lerde Soğuk Savaş sırasında, FBI COINTELPRO faaliyetini başlattı. Sivil Haklar Hareketinin ivme kazanmasıyla birlikte Martin Luther King, Jr., Robert Williams, Ella Baker ve Bayard Rustin gibi siyah aktivistler COINTELPRO'nun öncelikli hedefleri haline geldi. Federal hükümet şiddet içermeyen hareketin istemleri-

ne yanıt vermediği ve aktivistleri ve Siyah toplulukları ayrımcıların şiddetinden korumadığı için birçok aktivist insan hakları ve özgürlük için Siyah İktidara ve silahlı direnişe yöneldi. Kendine güvenen Siyah iktidarın korkusuyla ABD hükümeti Siyah hareketi ortadan kaldırmak için COINTELPRO gibi programları kullandı.

ASSATA'NIN BİZİM İÇİN ANLAMI

Assata Shakur, ABD hükümetinin baskılarına bağlı olarak yeraltına çekilmek zorunda kaldı, hapse konuldu ve sürgüne zorlandı. 1971'de aktivistlerin bir FBI bürosundan dokümanları ele geçirmesi ve bu dokümanları basına sızdırması sonucu, COINTELPRO Amerikan ve dünya kamuoyunda teşhir oldu. FBI'nın suis-timalleri üzerine ABD'nin İhado Senatörü Frank Church liderliğinde bir Meclis komitesi kuruldu. Church komitesi FBI üzerinde izleme ve sorumluluk önlemleri koyarken (ki 11 Eylül 2001 olayları sonrasında Yurtseverlik

Yasası altında şimdi bunlar ortadan kaldırılmıştır) COINTELPRO tarafından hedefe konan ve hakları ihlal edilen kişiler, örgütler ve topluluklara hiçbir yasal yol gösterilmemiştir.

Politik çelişkilerin uzlaştırılmasına çalışmak yerine, Assata'nın yeniden yakalanması hamlesi yalnızca ABD'deki ve uluslararası olarak politik ve ırksal çelişkileri canlandırmaktadır... ABD, COINTELPRO'nun hedefi olarak mağdur olanlarla hiçbir uzlaşma kabul etmemektedir. Assata'nın takip edilmesi alternatif bir tartışma mekanizmasını seçmektense Siyah Kurtuluş Hareketini suçlamaya devam etmeyi seçerek çelişkiyi artırmaktadır. Dahası, paralı askerlerin bağımsız bir ulus olan Küba Cumhuriyetine saldırmasını ve küresel çapta çelişkiyi artırmaktadır. Bizler paralı askerlerin gönderilmesine, Assata Shakur Kardeş'in yakalanması için ödül avcılığına karşı çıkıyoruz. ABD hükümeti politik tutsak ve sürgünlerin serbest bırakılması kabul etmelidir.

Malcolm X Taşra Hareketi (MXGM)

Malcolm X Taşra Hareketi, misyonu halkımızın insan haklarını savunmak ve topluluğumuzun kendi kaderini tayin hakkını geliştirmek olan Amerika'daki Afrikalılar/Yeni Afrikalılar örgütüdür. Bizler halkımızın ezilmesinin köklerinde beyaz-üstünlüğü, aşırı milliyetçilik ve kapitalizmin kurumlarının olduğunu biliyoruz. Bizler topluluğumuzun kontrolü ve kendi yaşamlarımızı tayin etme gücü olmaksızın, jenosidin kurbanları olmaya devam edeceğimizi biliyoruz. Bu nedenle, bir insan hakkı ve sömürgeleştirilmemize çözüm olarak kendi kaderimizi tayin hakkında bilincimizi yükseltmeye çalışıyoruz. Birliğimizin ilkeleri etrafında örgütlenirken, Yeni Afrikan Ulusunun kurtuluşu için mücadeleyi sürdüren Siyah/Yeni Afrikan aktivistleri ve örgütçüleri arasında bir ağ da inşa ediyoruz. (Her ne araç gerekiyorsa!)

NE YAPIYORUZ?

Halk topluluğu gıda ve giysi programı: Programın hedefi, çoğunluğu evsiz ve aç olan halkı uluslararası hukuk altında hakları hakkında bilgilendirmek ve bu haklara ulaşabilmeleri için örgütlenmelerine yardımcı olmaktır. 1996'dan bu yana barınma ve gıda ihtiyacının bir insan hakkı olduğu çerçevesinde edebi, görsel ve bilgilendirme tartışmalarının yanısıra Merkez Brooklyn'de aç ve evsizlere 4 bin öğün yemek verildi. Halk Topluluğu Gıda Programı ayda iki kez ortalama 120 sıcak, vitaminli yiyecekleri gıda programına katılan insanlara dağıtmaktadır. Tüm Merkez Brooklyn çapında 200'den fazla kişi ve aileye kullanılmış giysi sağlamış bulunuyoruz.

Merkez Brooklyn Polis İzleme Programı: Bu program, Merkez Brooklyn sakinlerinin baskı ve insan hakları ihlali olmaksızın yaşama haklarını tanıyarak Polis-izleme programı Merkez Brooklyn topluluğu ile polisin arasındaki ilişkiyi gözlemlemek için gece devriyesi kuracaktır. Program polisin topluluk üyelerinin polisin vahşi ve kanunsuz davranışlarına maruz kalmasını önlemek için kurulur ve topluluğu keyfi gözaltı ve tutuklamalardan kurtulmaları için eğitir.

Topluluk Eğitim Çalışma Grupları: Eğitim baskıya

karşı savaşta temel bir silahtır. Topluluğumuzu politika-dan uzaklaştırma saldırıları karşısında MWGM çeşitli politik eğitim forumları düzenler. Çalışma gruplarının başlıkları şöyledir: Milliyetçiliğin ortadan kaldırılması, Haklarınızı öğrenin, Polisle başa çıkmanın yolları vb.

Politik Tutsaklara Özgürlük Kampanyası: MWGM, son süreçte serbest bırakılan Geronimo Jigato Pratt ve hala hapiste olan Mumia Abu Jamal gibi ABD'deki politik tutsakların kötü koşullarına dikkat çekmek için çalışır. Şu anda hapisanede olan politik tutsaklar politik aktivistlerdir ve hükümetin hedefi haline gelerek tutuklandılar. Bu konuya destek için on binlerce insanı kitlesel seferberlik için örgütlemiş bulunmaktayız.

Duvarların ardından yükselen sesler uluslararası yankı buldu!

ILPS, bu mücadelelerin en önemlilerinden olan hapishaneler mücadelesini, uluslararası alana taşıma ve ortaklaştırma yönlü girişimlerinin önemli bir adımı olarak, hapishanelerdeki siyasi tutsaklarla dayanışmayı kapsayan ve 2. Kongresi'nde alınan kararları hayata geçirmenin ilk adımı olarak, 5 Haziran 2005 tarihinde İstanbul'da uluslararası bir sempozyum düzenledi.

yaptığı sempozyum, teknik hazırlıkların bitmesinin ardından, saat 10:15'de başladı.

Emperyalist saldırganlık ve hapishaneler

Tertip komitesi adına ilk konuşmayı Deri-İş Genel Başkan Vekili **Musa Servi** yaparak özetle; ülkemizde en fazla katliamın

yaşandığı yerlerin hapishaneler olduğunu, etkinliği düzenlemedeki amaçlarını ve böyle bir etkinliğin günümüzdeki önemini yanı sıra, hapishaneler mücadelesinin, mücadelenin diğer alanları ve bu bağlamda da sendikal alanla, yani işçi-emekçilerle ve onların örgütlülükleriyle olan bağına değinerek, F Tipi hapishanelere ilk konulanların da yine sendikacılar olduğunu vurguladı. ILPS Genel Sekreterliği'nin ve ülkemiz hapishanelerindeki çeşitli siyasi örgütlerin temsilcilerinin ortak imzayla gönderdiği mesajların okunmasının ardından, üç oturumdan oluşan sempozyumun, ilk oturumuna geçildi. "Emperyalist saldırganlık ve hapishaneler" başlıklı ilk oturumun konukları; **Filistin'den, Tutsaklarla Dayanışma ve İnsan Hakları Derneği (Addameer)** adına katılan **Sahar Francis**, ABD'den **Malcolm X Taşra Hareketi** adına katılan **Kali Akuno Williams** ve Irak'tan, **Irak Yurtseverler Birliği** adına katılan **Sammi Ala'a** ve araştırmacı yazar **Haluk Gerger**'di. Aynı zamanda oturumu yöneten Haluk Gerger; dünya nüfusunun % 4'ünü oluşturan ABD'de hapishanelerindeki tutsak sayısının 2 milyonu aştığına ve ilk modern hapishanelerin de yine burada kurularak, Avrupa üzerinden tüm dünyaya yayıldığına değindi. Türkiye'nin bugün dünyadaki

ABD'nin 11 Eylül sonrasında halklara dönük saldırılarını kadife eldivenleri çıkararak gerçekleştirdiğini vurguladı. ABD'nin halklara dönük saldırılarını esas olarak 2. Paylaşım Savaşı sonrası artırarak, paramiliter güçler, CIA ve türlü örgütler ve İsrail'in yanı sıra, çeşitli bağımlı ülkeler aracılığıyla gerçekleştirdiğine de dikkat çeken Williams, ABD'ye Mısır, Kolombiya, Portekiz gibi ülkelerden tutsak getirildiğini, 11 Eylül sonrası ise, Hindistanlı ve Pakistanlı tutsak sayısında büyük bir artış yaşandığını vurguladı.

Williams, ABD'nin şu süreçteki başlıca hedeflerini, askeri üslerini kalıcılaştırmak, gizli hapishaneler oluşturmak, Mısır, Suriye gibi yeni hedeflere yönelmek ve özellikle de kendi yasalarını başka ülkelerde hakim kılmak olarak açıklayarak ileriki süreçte de birlikte hareket etmeye devam edeceklerini söyleyerek ilk oturumdaki konuşmasını bitirdi.

İkinci konuşmacı ise, on yıllardır İsrail siyonizminin katliamlarına, işgallerine ve her türden vahşetine karşı çocuğundan yaşlısına, kadından erkeğine intifadayı sürdüren direnişçi Filistin halkını temsilen katılan Sahar Francis'di. Sempozyuma, Filistin'de faaliyet sürdüren Addameer adlı tutsaklarla dayanışma ve insan hakları örgütlenmesi adına katılan Francis, Filistin ve İsrail arasında günümüzde süren görüşmelere değinerek, geçtiğimiz günlerde İsrail hapishanelerinden serbest bırakılan Filistinli tutsakların serbest bırakılması olayındaki aldatmacaya değindi ve bırakılan 400 tutsağın aslında üç ay önce serbest bırakılması gerektiğini ve bu sayının gerçekte 900 olduğunu, çünkü sürelerinin o zaman dolduğunu, bugün bırakılmalarını ve sadece 400 kişinin bırakılmasının ise, barış isteniyormuş havası yaratma amacı taşıdığını vurguladı.

İsrail'in Filistin topraklarında yakaladığı Filistinlileri İsrail vatandaşı olarak değerlendirdiğinin de altını çizen Francis, bundaki amacı temel haklardan yoksun bırakmak olarak açıkladı. Konuşmasını ağırlıklı olarak İsrail'in hapishanelerdeki Filistinli tutsaklara dönük politikaları üzerinde sürdüren Francis, İsrail hapishanelerinde 8 bin Filistinli tutsağın bulunduğunu ve bu tutsakların sürekli pazarlık konusu yapıldığını da sözlerine ekledi.

İki yılı aşkın bir zamandır işgal altında olması ve işgal güçlerinin gerek sivil halka gerekse hapishanelerdeki tutsaklara dönük sınır tanımaz vahşeti ve halkın işgale karşı yükselerek süren direnişiyi dünya gündemindeki sıcaklığını koruyan Irak'tan, Irak Yurtsever Birliği adına katılan Sammi Ala'a üçüncü konuşmacı olarak söz aldı. Daha çok direniş üzerinden yaptığı konuşmasında, ilk olarak bu direniş gerçekleştirenlerin, insan, silah ve paraya ihtiyacı olmadığını, çünkü bunların yeterince mevcut olduğunu vurguladı. İşgal süresince 280 bin insanın

tutuklandığını ve 25 hapishane kurulduğunu söyleyen Ala'a, özellikle de Ebu Garib Hapishanesi'nde işkencenin ve tecavüzün sistematik hale geldiğini, ABD'nin buradaki başlıca amaçlarının ise, askeri üsleri kalıcılaştırmak ve Irak petrolünü denetim altına almak olduğunu da sözlerine ekledi. Ancak tüm bunların direnişçileri yıldırmayacağını, bir çok askeri üssün direnişçiler tarafından bombalandığını ve direnişin süreceğini, çünkü kendi geleceklerini inşa edecek olanın sadece kendileri olacağını altını çizerek, dışardan hiç bir müdahaleyi kabul etmeyeceklerini söyledi.

Konuşmacıların ardından TUYAB adına söz alan **Seza Mis Horuz**, gerek ülkedeki gerekse dünyadaki hapishanelerin ve buradaki siyasi tutsakların son durumuna ve hapishanelerde verilen mücadelenin önemine değindi.

Geniş yelpazede bir dinleyici kitlesinin katılım sağladığı ve tüm dinleyicilerin, özellikle de yurtdışı katılımcıların konuşmalarını dikkatle dinlediği sempozyuma, hapishaneler sorununun, tutsaklardan sonraki başlıca öznesi olan, evlatlarının, yakınlarının hapishanelerde uğradığı her türden insanlık dışı uygulamayı, vahşeti, katliamı yüreğinde en fazla hissedenler, onları sahipsizken sokaklarda cıplanan, yerlerde sürüklenen, gözaltına alınan, tutsak ve şehit yakınları sempozyuma en yoğun ilgiyi gösterenlerdi. Aynı zamanda dünyanın değişik ülkelerinden aktarımlar ve bunların ülkelerle benzerlikleri karşısında en fazla duygu yoğunluğu yaşadığı gözlenen de onlardı...

Birinci oturum, Ölüm Orucu direnişçisi **ESP'den Fikret Lüle'nin** yaptığı ve CİY, yeni TCK ve hapishanelerde süren uygulamalara değindiği ve ortak gücü örmenin önemini vurguladığı konuşmanın ardından sona erdi.

Yeni yasalar baskıları derinleştiriyor

Öğlen verilen bir saat aranın ardından, hapishanelerdeki genel uygulamaların, mimari, sağlık ve medya boyutunun ele alındığı ikinci oturuma geçildi.

İkinci oturum, emperyalist saldırganlığın ve bu bağlamda dünya ve ülke hapishanelerinde yaşanan vahşet ve katliamların aktarıldığı ve halkların tüm bu saldırılar karşısında yükselttiği direnişlerin yer aldığı ve büyük bir ilgiyle izlenen bir sinevizyon gösterimi ile başladı.

Dr. Şebnem Korur Fincancı'nın yönettiği bu oturumun konuşmacıları ise, **TMMOB'dan mimar Hasan Kıvrırcık**, Gazeteci **Ahmet Şık**, **ÇHD İstanbul Şube Baş-**

Ezilenlerin kurtuluşu mücadelesinin kopmaz ve önemli bir parçası olan hapishaneler mücadelesi, **Halkların Uluslararası Mücadele Ligi-ILPS'nin**, İstanbul, İzmir ve Mersin'de düzenlediği etkinliklerle, bir kez daha tüm yakıcılığı ile gündemleştirildi.

Dünya ezilen halkları, emperyalizme karşı verdikleri ulusal-sosyal kurtuluş mücadeleleri ile sistem sahiplerine ve onlarla dolaylı veya dolaysız bağlantılı tüm gerici, baskıcı, faşist rejimlerine meydan okuyup, yüreklerine korku salarken, bu mücadelelerin devrim ve karşı-devrim arasındaki en sıcak cephelelerinden olan hapishaneler cephesindeki mücadele ve sistemin buralara dönük saldırıları olanca hızıyla sürmektedir. Gerek ülkemiz hapishanelerinde, gerekse dünya hapishanelerinde, emperyalist saldırganlığın son yıllarda artan genel saldırıları ile birlikte, başta devrimci ve komünistler olmak üzere, tüm sistem muhaliflerine dönük artarak süren vahşi saldırılar, işgal altındaki ülkelerde sınır tanımaz boyutlara ulaşmış, hapishaneler bir kez daha, emperyalizmin ezilen halkları teslim almak için kullanmaya çalıştığı en etkin araç olarak, burardan yansıyan katliamların, işkencelerin ve daha bir dizi insanlık dışı uygulamaların fotoğrafları eşliğinde, dünya kamuoyunun gündemine girmiştir.

Dünya ezilen halklarının anti-emperyalist mücadelesini ortaklaştırmayı ve yükseltmeyi başlıca hedef olarak önüne koyan ve bu yönlü çabalarını, örgütlü olduğu her yerde artırarak sürdüren ILPS, halkların her türden yöntemle verdikleri kurtuluş mücadelelerinin önündeki engelleri kaldırma mücadelelerini her alanda yükseltmesinde de üzerine düşen misyonu yerine getirme çabalarını sürdürmektedir. ILPS, bu mücadelelerin en önemlilerinden olan hapishaneler mücadelesini, uluslararası alana taşıma ve ortaklaştırma yönlü girişimlerinin önemli bir adımı olarak, hapishanelerdeki siyasi tutsaklarla dayanışmayı kapsayan ve 2. Kongresi'nde alınan kararları hayata geçirmenin ilk adımı olarak, 5 Haziran 2005 tarihinde İstanbul'da uluslararası bir sempozyum düzenledi.

5 Haziran'da, 10:00-19:00 saatleri arasında **Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi'nde** gerçekleşen uluslararası sempozyumda, dünyanın çeşitli ülkelerinden katılan konukların yer alması, geniş kesimlerin yoğun bir ilgi göstermesini de beraberinde getirdi.

Sunuculuğunu ILPS Türkiye Seksiyonu faaliyetçisi **Aliyah Elisabeth Brunner'in**

en fazla siyasi tutsağa sahip ülke olduğunun da altını çizen Gerger, bunun emperyalist saldırganlıkla bağlantılı olduğunu ve halkın taleplerini karşılamayanların, yoksul halka iki koldan saldırı gerçekleştirdiğini belirterek, bunun halka karşı militarizmin kullanılması anlamına geldiğini söyledi. Gerger, konuşmasının ardından ilk sözü, ABD'den katılan **Kali Williams'a** verdi.

Bugün emperyalist saldırganlığın başını çeken ABD'deki ezilenleri temsilen katılan Kali Williams, ABD'de siyahların haklarını koruyan bir örgütlenmeden geldiğini ve burada olmaktan duyduğu mutluluğu dile getirerek başladığı konuşmasında özetle;

kanı **Av. Fatmagül Yolcu** ve **Meksika**'dan, **Meksika Politik Tutsak Aileleri ve Dostları Birliği** adına katılan **Erika del Carmen Fuchs** idi.

Bu oturumda ilk sözü alan **Av. Fatmagül Yolcu**, 12 Eylül AFC sürecindeki hapis-hane uygulamalarının ve buralarda o dönem tutsaklar tarafından gerçekleştirilen direnişlerin yanısıra, bu sürecin ardından gelen Terörle Mücadele (anti- terör) yasasına değinerek, şu an yürürlüğe girmiş olan yeni TCK ve CİY'i yorumladı. Bu yasaların tutsaklara getirdiği zorunluluklara dikkat çeken Yolcu, 12 Eylül'de de benzer dayatmaların olduğunu, ancak tutsakların bugüne kadar gerçekleştirdikleri çok önemli direnişlerle, teslim alınamadığını vurguladı.

Sempozyuma **TMMOB** adına katılan ve hapisaneler sorununu mimari boyutuyla ele alan **Hasan Kıvrırcık** ise, mevcut hapis-hane sisteminin mimari yapısını şemalar eşliğinde açıklayarak, özetle; bu mimari yapının, devletin baskı unsurunu nasıl daha etkin kullanım düşüncesine hizmet ettiğini, hücre sisteminin resmi açıklamaların tersine, sağlığa ve rahata değil, tutsakların izolasyon ve tecritine yönelik olduğunu bugün artık iyice açığa çıktığını vurguladı.

Hapishaneler sorununu medya, daha doğrusu dezenformasyon boyutuyla ele alan gazeteci **Ahmet Şık** ise, medyanın F tiplerine geçiş sürecindeki rolüne değinerek, koğuş sisteminin halka mafya düzeni olarak yansıtıldığını, bu yönlü haberlerin ise, muhabirlere yaptırılmayınca, devreye çeşitli yazarların sokulduğunu ve böylece F tipine geçişin alt yapısının hazırlandığını söyleyerek, bu geçişin ise bilinen yöntemle gerçekleştirildiğini vurguladı.

19 Aralık sürecinin yakın takipçisi olan ve o dönem onurlu bir aydın duruşu sergilemesiyle bilinen **Dr. Şebnem Korur Fincancı** ise, TTB'nin 19 Aralık sürecinde Türk Tabutluk Birliği olarak adlandırılmaya başlandığını vurguladığı konuşmasında, kendilerinin ellerinden geleni yapma çabası içinde olduklarını da sözlerine ekledi. Tecridin insan üzerindeki etkilerine de değinen Fincancı, hapishaneler noktasında ülkede atılacak en önemli adımın buraların özelleştirilmesi olacağına dikkat çekerek, çünkü buraların "çok kârlı yatırımlar" olduğunu vurguladı.

İkinci oturumun son konuşmacısı, Meksika'dan gelen ve Meksika hapishanelerindeki siyasi tutsakların sesini ülkemiz ve dünya kamuoyuna taşımayı kendine görev edinen **Erika del Carmen Fuchs** idi. Fuchs, konuşmasında, Meksika hükümetinin bugün tamamen ABD'nin çıkarları doğrultusunda hareket ettiğini, ülkenin ABD'nin açık pazarı haline geldiğini, giderek fakirleşen nüfusun 50'nin üzerinde ulustan oluştuğunu ve bu yoksulluğa karşı dünyanın 4. zengin insanının Meksikalı olduğunu vurguladı. Emperyalizmin giderek askerileştiğini, bunun da yerel direnişleri ortaya çıkardığını, ama aynı zamanda birçok insanın ülkedeki sosyo-ekonomik koşullardan dolayı sürgünde yaşadığını da sözlerine ekledi. Meksika hapishanelerindeki siyasi tutsak sayısının 500 civarında olduğunu vurgulayan Fuchs, bunların adillerden farklı uygulamalara maruz kaldığını, yüksek güvenlikli hapishanelerde tutulduğunu söyledi.

İkinci oturum, konuşmacıların ardından söz alan ve yeni CİY ile birlikte İmralı'da tutulan **Abdullah Öcalan**'ın durumuna da değinen **TUAD** sözcüsünün yaptığı konuşmayla son buldu.

Abu Jamal: "Örgütlen, örgütlen, örgütlen. ILPS sadece başlangıçtır"

Verilen yarım saatlik aranın ardından 16:00'da başlayan 3. ve son oturumun temasını, ülke ve dünya deneyimlerinin yanı sıra, çözüm önerileri oluşturuyordu. Bu oturumun konuşmacıları ABD, Irak, Filistin, Meksika ve **UPOTUDAK** (Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi) adına katılan **Kenan Yılmaz**, 19 Aralık tanığı **Arzu Özdemir** ve ILPS Türkiye Seksiyonu faaliyetçisi olan ve oturumu yöneten **Suzan Zengin**'di.

Oturuma geçilmeden önce, dünyanın değişik yerlerinden sempozyuma gönderilen mesajlar okundu. Bu mesajların ilki ise, yirmi yılı aşkın bir süredir ABD hapishanelerinde, tecrit altında tutulan ve idama mahkum edilmiş olan **Mumia Abu Jamal**'den ILPS'nin sempozyumuna hitaben kendi sesiyle gönderdiği mesajdı. **Abu Jamal**'in kendi sesiyle gönderdiği ve, hazırlanan sinevizyon eşliğinde dinletilen ve ABD'nin Ebu Garip'te yaptığı işkenceleri, 300 yıldır Afrikalılara ve Kızılderililere uyguladığını, dolayısıyla bu zulmün zaten bu kadar süredir var olduğunu vurguladığı ve herkesi örgütlenmeye, anti-emperyalist mücadeleyi güçlendirmeye çağırdığı mesajı, dinleyicilerin coşkulu alkışıyla karşılandı.

Oturumun ilk konuşmacısı ABD'den katılan **Kali Williams**'di. Williams konuşmasına başlamadan önce, Nepal'den, sempozyuma iletilmek üzere ILPS'ye gönderilen mesajı okudu.

Maoist önderlikle verdikleri Halk Savaşıyla, başta emperyalistler olmak üzere, gerici Nepal hükümetine korku salan ve Nepal'in büyük bir bölümünü kurtarılmış bölge haline, kızıl üslere çeviren ve Nepal'de iktidarı ele geçirmeye adım adım yaklaşan ve dünyanın çatısında dalgalandırdıkları kızıl bayrağı, ülkenin dört bir yanına dikmeleri an meselesi olan Nepal halkının gönderdiği mesaj, tüm salonda büyük bir coşkuyla karşılandı.

Nepal halkı adına gönderilen mesajı okuduktan sonra, son oturumdaki konuşmasını yapan Williams, özetle, buradaki F tipi uygulamasının, ABD'deki hapis-hane sistemi olduğuna ve buna alışkın olduklarına vurgu yaparak, mücadelelerinin siyasi tutsakların varlığını kabul ettirme mücadelesini de kapsadığını, bunun sonucu Mumia'nın varlığının kabul ettirildiğini, ancak diğer tutsaklar için bunun hala söz konusu olmadığını, 11 Eylül'le birlikte ise yeni politik gerçekliklerle yüz yüze geldiklerini söyleyerek, kapsamlı kampanyalar ağırlıklı çözüm önerileri sundu.

Bu oturumda ikinci söz alan konuşmacı ise, Filistin'den katılan **Sahar Francis** oldu. Filistin hapishanelerindeki tutsak sayısının 2. İntifadadan sonra artış gösterdiğine, özellikle de kadın tutsaklar üzerindeki baskılara değinen Francis, 18 yaşın altındaki tutsakların varlığına ve bunlara dönük işkence vb. yaptırımların, büyüklerle aynı olduğuna da dikkat çekti. Kurum olarak asli faaliyetlerini politik tutsakların hukuksal durumuna dönük çalışmalarını oluşturduğunu, Filistinli tutsakların yaşadıklarını uluslararası kamuoyuna taşımak gibi bir amaçla da yola çıktıklarını da sözlerine ekledi.

Sempozyuma **UPOTUDAK** adına katılan **Kenan Yılmaz**, F tipi uygulamasının Avrupa'daki, özellikle de Almanya'daki ilk uygulamalarına ve bu uygulamaların ağırlıklı olarak **RAF** militanlarını kapsadığına dikkat çekti ve "70'li yıllarda yoğun olarak

hayata geçirilen bu uygulama sonucu birçok RAF önderinin hapishanelerde sistem tarafından imha edildiğini" vurguladı. Bugün Türkiye'de de hayata geçirilen bu sistemin Avrupa'nın birçok ülkesinde siyasi tutsaklar üzerinde uygulanmaya devam ettiğini de söyleyen Yılmaz, başta Almanya olmak üzere, Avrupa'nın birçok ülkesinde hayata geçirilmeye çalışılan anti-terör yasası ile birlikte sistem muhaliflerine dönük baskı ve saldırıların artırılmasının hedeflendiğini de sözlerine ekledi. Irak adına katılan **Sammi Ala**'a da, işgal altındaki Irak hapishanelerindeki tutsak sayısına, uygulamalara değinerek, direnmekten başka çözümleri olmadığını, kendilerini feda etmekten başka seçenekleri olmadığını ve bu fedakarlık olmadan özgürlük olmayacağını vurguladı ve siyasi tutsaklarla dayanışma konusuna verdikleri önemi dile getirdi.

19 Aralık tanığı **Arzu Özdemir** bu katliamın, hem ülkedeki hem de dünyadaki politik tutsaklara dönük, özde halkların kurtuluş mücadelelerini ortadan kaldırma amacı taşıyan tüm katliamlar gibi, devrimci iradeyi teslim almak için gerçekleştirildiğini vurgulayarak bunun aynı zamanda bir sınav olduğunu ve devrimci ve komünistlerin bu sınavdan alınmalarının akıyla çıktığını ve böylelikle de insanlık tarihine önemli bir not düştiklerini, çünkü devrimci iradenin faşizm tarafından bir kez daha teslim alınamayıp, direnişleri yükselttiğini belirtti. **Meksika**'dan katılan **Erika Del Carmen Fuchs**'a sıra geldiğinde, kendilerinin küçük bir grup olarak, başta politik tutsak **Jacoba de Silva** ve kendisi gibi tutsak olan eşi **Gloria Arenas Agis**'in özgürlüğü olmak üzere, tüm politik tutsakların özgürlüğü için mücadele ettiklerini belirterek, dünya hapishanelerinde olduğu gibi, Meksika hapishanelerinde de siyasi tutsaklara dönük vahşi yöntemlerin söz konusu olduğunu, savunma ve görüş hakkından başlayarak, bir dizi haklarının gasp edildiğini, son süreçteki uygulamalarla ise hak gasplarının iyice arttığını vurgulayarak, tutsakların kendilerini resim vb. biçimlerde sanatsal olarak ifade et-

melerinin bile engellendiğini sözlerine ekledi. Fuchs sözlerini İspanyolca, İngilizce ve Türkçe dile getirdiği "Tüm politik tutsaklara özgürlük" sloganı ile bitirdi.

Son olarak ILPS Türkiye Seksiyonu adına söz alan **Suzan Zengin** ise özetle, hapishanelere dönük saldırıların, emperyalizmin genelde artan saldırıları ile birlikte tırmanışa geçtiğini, bu saldırıların halkların özgürlük mücadelelerinin önünü kesmeyi amaçladığını ve hapishanelerdeki mücadelenin, genel mücadelenin kopmaz ve önemli bir parçası olduğunu ve içerdeki mücadelenin ancak dışardaki sahiplenişle başarıya ulaşacağını vurgulayarak, bu sempozyumun hangi amaçla yapıldığına değinerek sözlerini bitirdi.

Zafer direnen halkların olacak

Böylece sempozyumun son oturumu da bitmiş ve 3. oturumun başında dağıtılan deklarasyon taslağına ilişkin önerilerin sunulmasına sıra gelmişti. Zaman sorunundan kaynaklı olarak yazılı sunulan öneriler alındıktan sonra, salonda bulunan herkes yumruklar havada ayağa kalkarak, çalınan **Enternasyonal** marşını dinledi ve etkinlik böylece noktalanmış oldu.

Emperyalist-kapitalist sistem ve onun devamına hizmet eden baskıcı, zorba ve faşist rejimleri dünya emekçi halklarına dönük saldırılarını istedikleri kadar artırsınlar, istedikleri kadar işgaller, katliamlar, siyasi ekonomik politikalarla halklara diz çöktürmeye, teslim almaya çalışsınlar. Hepsi nafile! Halklar tüm bu uygulamalara gereken cevabı vermeye devam ediyor! Halklar yaşamın her alanında yükselttikleri mücadelelerle sistemin korkusu olmayı sürdürüyor! Ve halklar özgürlük mücadelelerini tüm cephelerde ortaklaşırma yönlü çabalarını sürdürüyor! Ve bu sempozyum da hapishaneler cephesindeki mücadeleyi ortaklaşırılma çabasının somut bir ifadesi olarak, halkların emperyalizme ve onunlar yerli uşaklarına verdikleri bir cevap niteliğindedir. Tarihte son sözü hep direnenler söylemiştir, direnen halklar da emperyalizme karşı son sözü söyleyecek ve zafer direnen halkların olacaktır!

Sempozyuma katılım çağrısı yapıldı

5 Haziran'da ILPS tarafından yapılan sempozyumun duyurusu için 3 Haziran günü TMMOB'da bir basın açıklaması yapıldı.

Sempozyuma katılmak için **Meksika**'dan gelen **Tutuklu Yakınları ve Dostları Grubu** üyesi **Erika del Carmen Fuchs**

ve ABD'den gelen **Malcolm Grassrots Hareketi** üyesi **Kali Akuno Williams**'in da katıldığı toplantıda basın metnini tertip komitesi adına **Av. Gül Altay** okudu. Gül Altay yaptığı açıklamada emperyalizmin hapishane ve işkence yöntemlerini geliştirerek, dünya halklarına yönelik saldırılarda kullandığını söyledi. Irak'ta Ebu Garip'te yaşanan vahşet görüntülerine, İsrail, Meksika ve ABD'de bulunan politik tutukluların ve Türkiye'de tecrit altında yaşayan tutukluların durumlarına dikkat çeken Altay, "ILPS olarak 3 Aralık'ta merkezi olarak başlatacağımız uluslararası politik tutsaklar ve savaş esirleriyle

dayanışma kampanyasının hazırlığı olarak bu sempozyumu gerçekleştiriyoruz. Bu kampanyanın ve sempozyumun kararı ILPS'nin Kasım 2004'te **Hollanda**'da gerçekleştirdiği ikinci uluslararası kongresinde alınmıştır. Bizler bu sempozyumda bir yanıyla emperyalizmin saldırganlığını özelde

de hapishaneleri alırken diğer yanıyla da bunun karşısında yaratılan direniş geleneklerini ve deneyimleri paylaşacak, uluslararası alanda ortak bir duruş sergilemenin de yollarını arayacağız. Bu anlamda Tertip Komitesi olarak konuya duyarlı tüm kesimleri 5 Haziran'da görmek istiyoruz" dedi. Altay'ın ardından konuşan **Erika del Carmen Fuchs** ve **Kali Akuno Williams** ise sempozyumda Meksika ve ABD'de bulunan politik tutsakların durumlarını ele alacaklarını belirterek, sempozyuma katılım çağrısında bulundular.

(H. Merkezi)

Emperyalizmin saldırıları her yerde aynı

Emperyalizmin topyekün saldırılarını anlatmak, tecrübeleri paylaşmak, çözüm önerileri üretmek amacıyla **ILPS Türkiye Seksiyonu** Türkiye'nin çeşitli yerlerinde panel, söyleşi düzenlerken yapılan söyleşilerden bir tanesi de **7 Haziran Salı** günü **Gülsuyu** mahallesinde **Çorum Mecitözü Dağsaray Köylüleri Kültür, Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği**'nde gerçekleştirildi. Söyleşiye mahallelinin yanı sıra Ertuğrul Gazi mahallesi muhtarı **İsmail Haşhaş**, İğdırlılar Derneği Başkan yardımcısı **Kemal Bakış**, SHP Maltepe İlçe Başkanı **Dr. Şenol Karasu** da katıldılar.

Demek adına yapılan konuşmada "emperyalizmin bütün dünya halkları üzerindeki saldırıları çeşitli şekillerde devam etmektedir. Bizim ülkemizde de bu saldırıların yansımalarından yozlaşma ve ev yıkımları saldırıları da var. Biz yurtdışından gelen arkadaşlara kendi yaşadığımız sorunları anlatırken arkadaşlar da kendi ülkelerindeki sorunları bizimle paylaşacaklar" dedi. Yine dernek adına konuşan başka bir kişi "kentsel dönüşüm planıyla evlerimiz yıkılmak isteniyor. 2004 yılının ortalarında Büyükşehir Belediyesi Maltepe Belediyesi'ne bir yazı göndererek bu yıkımı gerçekleştirmek istedi" diyerek mahallede yaşanan sorunları sıraladı.

Ardından söz alan **Erika Del Carmen Fuchs** "Emperyalizmin Meksika üzerindeki saldırılarını ve buna karşı halkın direnişini anlatmak istiyorum. Amerika kıtası bundan 500 yıl önce Avrupalılarca sömürgeleştirilmeye başlandı. 500 yıldır sömürgeciler kıtadaki doğal kaynaklara el koymak, zenginliklerinden yararlanmak için yerlileri topraklarından sürdü. Meksika tamamen yerli halktan oluşmak-

tadır. Atalarımız Kızılderili. Meksika halkının yüzde 75'i yoksul. Yoksulluğumuzun nedeni yeraltı yerüstü kaynaklarımızın olmaması değil. Sorunumuz sosyal eşitsizlik... ABD Meksika hükümetine para vererek uyuşturucu ticaretini kontrol altına almaya çalışıyor. Halkı uyuşturmak için çaba harcıyor... Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması (NAFTA) anlaşmasından sonra baskılar iyice artarken Zapatistalar ile diğer çeşitli silahlı mücadele yürüten hareket-

ler silahlı mücadeleyi yükseltmeye başladılar. Özellikle Zapatistalar "Ya basta-Artık Yeter" sloganıyla mücadeleyi büyüttüler, bu slogan ülkenin her tarafına yayıldı" derken Kahrolsun emperyalizm sloganıyla sözünü bitirdi.

Fuchs'dan sonra **Malcolm X Taşra Hareketi** adına **ABD'li Kali Williams** sözü aldı. Williams, ABD'nin Afro-Amerikalılara karşı uyguladığı taktik saldırılar hakkında bilgi verdi. "Emeğin üst düzeyde sömürülmesiyle ABD devleti kuruldu. ABD beyazlarla ırkçılığa dayalı bir sömürü devletidir. ABD'nin son-

40 yıllık askeri ve ekonomik politikalarını incelemek gerekiyor. 1950'lerin sonlarına doğru siyahlar haklarını almak için mücadeleyi yükselttiler. Ağır sektörlerde siyah emekçiler çalışmaktaydı. ABD 1960'tan sonra Siyah hareketini yok etmek istedi. Siyah hareket sivil hareketten ulusal kurtuluş hareketine geçiş yaptı ve sosyalizmi benimsedi. ABD siyahlara karşı soykırım yapmaya çalıştı. Devrimci hareketimizi ve halkımızı yok etmek istediler. 1968'den itibaren uyuşturucu ABD'nin eliyle halkımıza alıştırıldı. Ülkemizde emekçilere karşı yapılan saldırılarla birlikte fabrikalar geri bırakılmış ülkelere taşınıyor. Bununla birlikte siyahlar da işsiz kalıyor. Bizzat CIA tarafından siyahlar çeteleştiriliyor. Yaşamını sürdürmek zorunda olan siyahlar iş bulamadıklarından ve uyuşturucuya alıştırıldıklarından dolayı uyuşturucu satarak geçinmek zorunda bırakılıyor. 1980'lerde 200 bin siyah hapis-hanedeyken 1990'larda bu sayı bir milyonu aştı. Diğer ülkelerde yaşanan sorunlar da bizim ülkemizde yaşanan sorunlar da hemen hemen aynı. Saldırı tek merkezli. Bu saldırıları size aktarmak önemli. Bu saldırılara karşı birlikte hareket etmek gerekiyor. Özellikle uyuşturulmak istenen gençliğe yönelik çalışmalar yapmamız gerekiyor. Gençliği eğitmek gerekiyor. Kültürel mücadeleyi yükseltmek, kültür devrimleri yapmak gerekiyor" dedi.

Ardından söz alan **UPOTUDAK** adına **Kenan Yılmaz** Avrupa'daki göçmenlerin yaşadıkları sorunlara değinirken "Avrupa'da göçmenler horlanmakta. Göçmenler Getto'lara yerleştirilmekte. İşsizlik sorunu yaşanıyor.

İrkçi saldırılara maruz kalıyoruz. Bu ırkçı saldırılar münferit olaylar değildir. Gençler uyuşturucuya alıştırılarak araştırmayan, sorgulamayan kişilikler yaratılıyor. Gençler kendi kültürlerinden uzaklaştırılmak isteniyor. Bugün egemen sınıflar kendi saltanatlarını sürdürmek için dünya halkları üzerinde yoğun bir ideolojik saldırı sürdürmektedir. Bu Türkiye'de de aynı Almanya'da da, Meksika'da da. Yapılan saldırı aynı merkezden gelmekte. Bu nedenle bizler de bu saldırılara karşı ortak hareket ederek karşı koymak zorundayız. Mücadele hattını birlikte örmek zorundayız. Ancak o zaman başarılı olabiliriz, kazanılmış mevzilerimizi böyle korur, saldırıları püskürtebiliriz" dedi.

Son olarak söz alan **Mimar Hasan Sert** ise "arkadaşlar yaşadıkları sorunları anlatırken sanki ülkemizi anlattılar. Yaşadıkları 12 Eylül'den sonra ülkemizde yaşananlarla aynı. Zulüm insanlığın ortaya çıkmasıyla birlikte başladı ve zulme karşı direniş de bu zaman başlamıştır. 12 Eylül ülkemizde insanların değer yargılarıyla oynadı. Bu tarihten sonra ülkemizde müthiş bir dejenerasyon yaşandı. Bugün Gülsuyu'nda esrar eroin bize yabancı gelmiyor. 12 Eylül'den önce bize yöleselerdi hayatta inanmazdık ama bugün bunlar yaşamakta. Bugün ülkemizde de başka ülkelerde de yaşanan saldırılar aynı. Bu saldırılara karşı burada bizler orada arkadaşlar karşı koymalıyız, mücadele etmeliyiz. Bugün biz mahallenin sorunlarını çözmek için bir araya gelebiliyoruz. Bu olumlu bir adım. Bir zamanlar köyleri boşalttıkları gibi şimdi de kentsel dönüşüm planıyla buraları boşaltmak istiyorlar. Buna karşı birlikte mücadele ediyoruz. Sorun bir bütün. Bizlerin parçalanmışlığı bırakmamız gerekiyor. Bir bütün olarak mücadele etmemiz gerekiyor" dedi. Söyleşi saat 20:30'da sona erdi. (Kartal)

İzmir'de ILPS Paneli;

"TANIKLARLA DUVARLARIN ARDI"

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS)'nin İstanbul'da gerçekleştirdiği hapishaneler konulu sempozyumunun ardından İzmir'de de **ILPS İzmir Koordinasyonu** ve **İzmir Çağdaş Hukukçular Derneği**'nin birlikte organize ettiği hapishaneler konulu toplantı **9 Haziran** günü **İzmir Konak Kültür Merkezi**'nde gerçekleştirildi. Toplantıya konuşmacı olarak **Filistin**'den **Sahar Francis**, **Meksika**'dan **Erika del Carmen Fuchs**, **Almanya** **UPOTUDAK**'dan **Kenan Yılmaz** ve **Türkiye**'den de **Günseli Kaya** katıldı.

Etkinlik saat 17:30'da Konak Kültür Merkezi'nin toplantı salonunda İzmir ÇHD Başkanı **Bahattin Özdemir**'in konuşmasıyla başladı. Özdemir, konuşmasında hapishaneler sorununun evrensel bir sorun olduğunu belirtip emperyalist ve kapitalist sistemin dünya halklarına çektiği zulmün benzerliğinden kaynaklı yurtdışından gelen konukları yabancı görmediğini belirtti.

ÇHD'nin konuşmasının ardından **ILPS İzmir Koordinasyonu** adına **Mihriban Karakaya** bir konuşma yaptı. Karakaya **ILPS** ve **ILPS**'nin Türkiye Seksiyonunun faaliyetlerinden bahsederken **ILPS**'nin 2004 yılındaki kongrede alınan kararlar doğrultu-

sunda politik tutsaklarla ilgili de çalışmalar yürütüldüğünü belirtti.

Karakaya'nın konuşmasının ardından **ILPS Genel Sekretaryası**'nın ve **Türkiye hapishanelerinden devrimci tutsakların** gönderdiği mesajlar okundu.

Mesajların okunmasının ardından dünya ve Türkiye hapishanelerinden görüntülerin olduğu sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyon gösteriminden sonra ilk olarak **Filistin**'den katılan **Sahar Francis** konuşmasında İsrail ve Filistin'deki Filistinli politik tutsakların maruz kaldığı uygulamalara değindi.

Filistinli politik tutsakların İsrail hükümeti tarafından pazarlık konusu yapıldığını belirten Francis, Filistin'de de politik tutsakların iki kişilik hücrelerde tutulduğundan bahsederken bütün rejimlerin kendisine muhalif olanlara yönelik reflekslerinin aynı olduğunu, ancak tecrite ve izolasyona karşı mücadelenin de her yerde aynı olduğunu vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı.

Francis'in konuşmasının ardından **Almanya**'dan **UPOTUDAK** adına katılan **Kenan Yılmaz** **UPOTUDAK**'ın çalışmalarından bahsetti ve **Almanya**'daki hapishanelerin de **Türkiye**'dekiler gibi tabutluk oldu-

ğunu ve bu tabutlukların amacının apolitikleştirmek, kişiliksizleştirmek, kimliksizleştirmek olduğunu belirtti. Yılmaz da hapishanelerde yaşanan saldırıların ortak olduğunu ve direnişlerin de uluslararası anlamda ortaklaştırılması gerekliliğinden bahsetti.

Meksika'dan katılan **Erika del Carmen Fuchs** **Meksika**'da onların da tüm dünyadaki politik tutsaklar için mücadele ettiklerini söyledi. Orada da egemenlerin hapishanelerdeki tutumlarının ve uygulamalarının benzerliğinden bahseden Fuchs, **Meksika**'da özellikle köylülerin şehre göçe zorlandığını ve bunu teşhir edenlerin de devlet tarafından cezalandırıldığını belirtirken, ülkeyi bir avuç zenginlerin yönettiğini ve böylece bir durumda da insanların mücadele etmesinin kaçınılmaz olduğunu söyledi. Son olarak konuşmasını Türkçe "**Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük**" sloganıyla bitirdi. Meksikalı konuşmacının ardından Tür-

kiye hapishanelerini anlatan **Günseli Kaya** söz aldı. Kaya devletin ortaya çıktığı günden itibaren kendisine muhalif gördüklerine uyguladığı zor ve baskının aynı şekilde ve artarak devam ettiğini belirtti. Türkiye özgülünde de 1980 Askeri Faşist Cuntası'nın ardından devletin baskılarının daha sistematik bir şekilde geliştiğini söyledi. Ancak bu uygulamaların karşısında tutsakların içeride, duyarlı insanların da dışarda bu uygulamalara karşı direndiğini belirtti. Kaya, son olarak 19 Aralık sürecine ve 19 Aralık sonrasında yaşananlara değindi.

Konuşmacıların konuşmalarının ardından toplantıya katılan dinleyicilerin sordukları sorularla ve yaptıkları kısa konuşmalarla soru cevap bölümü yaklaşık 1 saat sürdü. Oldukça canlı geçen soru cevap bölümünün ardından toplantı Türkiye'deki anti-emperyalist mücadelenin anlatıldığı sinevizyon gösterimiyle son buldu. (İzmir)

ILPS'den Mersin'de basın toplantısı

8 Haziran 2005 tarihinde Eğitim-Sen Mersin Şubesi Toplantı Salonu'nda yapılan etkinlik saat 17:00'de başladı. Etkinliğe ILPS Türkiye Seksiyonu'ndan Elisabeth Brunner, Meksika Politik Tutsak Aileleri ve Dostları Grubu'ndan Erika Del Carmen Fuchs, Filistin'den Tutsaklarla Dayanışma ve İnsan Hakları Birliği aktivisti Av. Sahar Francis ve Almanya-UPO-TUDAK'tan Kenan Yılmaz katıldı.

Açılış konuşmasını yapan Brunner, ILPS Genel Sekreteriyasının etkinliğe

gönderdiği mesajı okudu. Ardından Tohum Kültür Merkezi'nin hazırladığı sinevizyon gösterimi ilgiyle izlendi. Yine ABD'li tutsak Mumia Abu Jamal'ın etkinliğe gönderdiği mesaj kendi sesinden dinlendi ve Türkçesi okundu. Daha sonra katılımcıların konuşmaları başladı. İlk sözü alan Fuchs, Meksika'daki baskıları anlatarak amaçlarına değindi. Fuchs'un sözlerini Türkçe olarak "Tüm politik tutsaklara özgürlük" diyerek bitirmesi coşkuyla alkışlandı. Fuchs'un ardından söz alan Yılmaz kı-

saca UPOTUDAK'ı anlatıp, faaliyetlerine değindi. Yılmaz, Türkiye'de olduğu gibi Avrupa ve dünyanın birçok yerinde tecritin ağır şekilde uygulandığına değindi ve Avrupa'da yeni tecrit hapishanelerinin inşa edildiğini söyledi.

Son olarak söz alan Filistinli Francis ise İsrail'in Filistin halkına yaptığı zulme ve örgütünün çalışmalarına değindi. Özellikle İsrail'in cezası biten tutsakları "affedip" bırakmasının ise bir aldatmaca olduğunu söyledi. Soru-cevap bölümünün ardından etkinlik sa-

at 20:00'ye doğru biterken etkinliğe Partizan, YDG, ESP, DHP, HÖC, TAYAD, EKB, Tüm-Bel Sen, Eğitim-Sen, 78'liler Vakfı Mersin Girişimi, Tarsus ve Mersin İHD katıldı. (Mersin)

Sempozyumdan görüşler...Sempozyumdan görüşler...Sempozyumdan görüşler...

Sultan Toptaş (TUAD Temsilcisi)

Bu sempozyumu öncelikle çok olumlu bir aşama olarak görüyoruz. Genel olarak aslında tutsakların yaşadıklarını anlatmak, değişik çevrelerle paylaşmak, dışarıya seslerini duyurmak için aslında daha da fazla yapılması gereken şeylerin olduğuna inanıyorum. Bu temelde de bu sempozyum olumlu bir aşama. Fakat bununla da yeterli kalınmaması gerektiğine inanıyorum. Çünkü son ceza infaz kanununun tüm cezaevlerinde oluşturacağı tecrit, tutuklular üzerinde yaşanan birbirinden yalıtılma, tutsakların seslerini hiçbir şekilde dışarıya yansıtamaması ve bunun paralelinde yaşanan sağlık sorunları, bundan yaklaşık 8 ay önce çıkarılan ceza kanunuyla dışarıya çıkarılan bir çok tutuklunun da aynı şekilde hala sağlık sorunlarıyla uğraşmaları aslında sistemin cezaevlerinde uygulamış olduğu politikanın neler olduğunu bize somut anlamda göstermiş oluyor. Fakat biz toplum olarak buna yeterli düzeyde duyarlılığı göstermediğimiz inancındayım. Şu an gerçekten başta ülkemizde olmak üzere hemen hemen birçok ülkede cezaevlerinde yaşanan sorunlar birbirinin benzeri. İnsanlar sadece düşüncelerinden kaynaklı cezaevlerinde, işkence görmekteler. Bundan kaynaklı da çok daha fazla şey yapılması gerektiğine inanıyorum. Yani bu son çıkarılan ceza infaz kanununun aslında bütün cezaevlerinde bir tecridi yarattığı gibi İmralı cezaevinde tek kişilik hücrede şu an 6 yıllık bir süredir Sayın Abdullah Öcalan kalıyor. Ve avukatları ile görüşürülme olanakları ortadan kaldırılıyor. Bu yasayla birlikte avukatlar müvekkillerini savunamayacak düzeye geliyor. Yine sayın Abdullah Öcalan ailesiyle görüşemiyor, haftalarca, aylarca. Yoğun bir hukuksal mücadele sonucunda ancak 1 saatlik görüş yapabiliyor. Bu aynı zamanda çıkarılan yasanın başlangıcında da aslında İmralı Cezaevi bulunuyor. Bu geliştiriliyor. Bu bütün tutsaklar için geçerli bir durum oluyor. Çünkü aileler çocuklarıyla rahat görüşemiyor. Kürtçe konuştuğu zaman telefonlar kesiliyor, konuşmalar, görüşmeler iptal ediliyor. Bunların tümü aslında ülke gerçekliğini ortaya koyuyor. Bugün bir savaş var ve bu savaş kızıştıkça, devam ettikçe cezaevleri daha da büyük bir problem olmaya başlıyor... Bu sorunun uluslararası platformda tartışılması çok çok önemli. Çünkü en azından ülkemizde yaşanan sorunları diğer bize benzeyen bir çok ülkeyle paylaşıp tartışıyoruz. Bunu daha da fazla ortak platformlara taşımak gerektiğine inanıyorum. Çünkü bunları taşımak bir tutsağın nasıl kendi hücrelerine hapsediliyorsa bugün ülkelerde kendi içine hapsedildiği zaman bu da bir tutsaklık

oluyor. Nitekim biz Türkiye'yi bir mezarlık olarak tanımlıyoruz. Cezaevlerinden oluşmuş bir mezarlık. Bu kalıbı yıkmak, dışarıya açılmak, insanlarla ortak platformlarda görüşmek, bu sorunları ortak paylaşmak elbette ki sürecin daha hızlı gelişmesini ve daha hızlı bir çözümün oluşmasına neden olur. Bu anlamda da bu sempozyumu olumlu buluyorum.

Sahar Francis (Filistin)

Sempozyumun çok iyi, güzel örgütlendiğini düşünüyorum. Göz önüne alınması gerektiğini düşündüğüm sadece iki şey vardı; Sempozyumdaki tercüme iyi değildi. Diğer paneller (Mersin ve İzmir) sırasında daha iyiydi, en azından diğer hareketlerin sorunlarıyla bağlantı kurabildik. Bu sorunu çözmezsek mücadele ülkeler hakkında bir şeyler öğrenmemiz mümkün olmaz. İkinci olarak, sempozyumda bir tartışma oturumu olmalıydı. Belki daha uzun olabilirdi, bir buçuk ya da iki gün şeklinde. Fakat bu kötü olduğu anlamına gelmiyor; bizler öğreniyoruz ve bir dahaki sefer bu tür sorunlar konusunda daha iyi olacağız. Aynı zamanda her şeyin çok iyi örgütlendiğini ve hazırlandığını da söylemek istiyorum. Sempozyum da diğer illerdeki paneller de tam zamanında başlatıldı. Bazı deneyimlerimizi paylaşabildik, bir dahaki sefer eğitim düzleminde ve eylemler üzerinde tartışılabilir. Çünkü bizim mücadelemiz sadece politik tutsak ve yakınlarını, ailelerini değil, aynı zamanda akademisyenleri, doktorları, yazarları, avukatları kapsamlı ve onların mücadeleyle bağını kurmalı. Sonuç olarak söylediğim gibi sempozyumun bir başarı olduğunu düşünüyorum.

Sizi en çok ne etkiledi?

Seçilen konular, başlıklar ama en çok da birçok genç insanın katılması, sempozyumun örgütlenmesinde birçok kadının yer alması etkiledi. Aynı zamanda da İstanbul'da da, İzmir'de de, Mersin'de de insanlar çok disiplinliydi. Hiç kimse ayağa kalkmadı, salonu terk etmedi ve sıkılmış görünmüyordu. Bu çok önemli bir şey. Ayrıca insanların sıcaklığı ve Filistin'e olan ilgilerini de unutmamak gerek. Bizler Türkiye halkının Filistin mücadelesini her zaman desteklediğini biliyorduk, fakat bunu duymak ve görmek çok farklı.

Türkiyeli ilerici, devrimci ve demokrat kamuoyuna bir mesajın var mı?

Özetle söylersem, enternasyonal dayanışma üzerine daha çok çalışmalı ve diğer güçlerle birleşmek için daha sağlam bağlar kurmalıyız. Ortak bir düşmanımız var, bu nedenle bu düşmana karşı ortak çıkarlarımız üzerinde birleşmeliyiz. Birçok benzerliğimiz ve birbiri-

mizden öğreneceğimiz çok şey var.

Keleş Öztürk (Avukat)

Öncelikle sempozyumun bu süreçte düzenlenmiş olması bence çok önemli. Çünkü cezaevlerine yönelik devletin politikalarının artık resmi yasalara, kurallara bağlandığı bir dönemde böyle bir sempozyumun yapılması önemli. Bir başka şey de cezaevleriyle ilgili kurallar artık bir dünya standardı haline getirildi. Aslında her ülkede yapıldı bir biçiminde ortaya çıktı. Yada benim açımdan daha netleşti diye düşünüyorum. Onun dışında içerik olarak da zamanlama olarak da çok olumlu bir şey olduğunu düşünüyorum.

Fikret Lüle (ESP Temsilcisi)

Şu an için sempozyumdan ne gibi sonuçlar çıkacağını bilmiyorum. Ancak çıkacak sonuçlar da şimdiden olumlu gibi görünüyor. Özellikle günümüz koşullarında konjonktürel olarak enternasyonalist mücadelenin örgütlenmesi oldukça önemli. Bu yönüyle oldukça olumlu görüyorum. Katılımcıların özellikle direnişlerin yoğun olarak yaşandığı, sınıf mücadelelerinin şu veya bu şekilde geliştiği ülkelerden olması önemli. Bizim ülkemiz de hem Kürdistan hem Türkiye boyutuyla cezaevleri sorununun güncelliğini koruduğu bir ülke. Bu yönüyle Türkiye'deki sınıf mücadelesine cezaevleri mücadelesine katkıları olacağı çok açık. İkincisi ise bizim kendi somut sorunlarımız üzerinden de yani özellikle TUYAB cephesinden siyasetlerin birlikteliğini geliştirmesi-pekiştirme açısından da olumlu bir sempozyum olduğunu düşünüyorum. Bir ihtiyaçtı. Böyle bir ihtiyacı dostlarımızın örgütlenmiş olmasının bizim açımızdan bir çok olumluluk taşıdığı açık. Yani bu hangi olumluluklar olduğu açısından baktığımız zaman, pratik bir adım olması, bu pratik adımın sonuçlarından diğer devrimci yapıların da faydalanacak olması aynı zamanda bunu bir niyet belirtisi olarak da alabiliriz. Niyet belirtisi olarak ILPS'li dostların böyle bir girişimlerinin en azından birleşik mücadele yaratılması açısından da niyetlerini ortaya koyması önemli bir veri. Katılımcıların önümüzdeki süreçte mücadelenin örülmesi açısından en azından bir başlangıç olarak algılanmasını dileriz. Öyle de olacak tahmin ediyorum.

Hasan Gülüm (Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı)

Son dönemlerde en zevkle izlediğim sempozyum oldu. Aslında hem organizasyon açısından hem dönem açısından hem sempozyuma katılan konuşmacılar açısından özenle seçilmiş. İki gündem açısından da oldukça süreç açısından uygun. Uzun yıllar sonra Türkiye'de ilk olarak uluslararası bir hareket böyle bir şey

gerçekleştirdi. Verimli geçtiğini düşünüyorum. Katılan herkesin açıkçası çok memnunca ayrıldığını düşünüyorum. Konuşmacılar oldukça iyiydi. Neredeyse eksik ayak kalmadı. Ne ekleyebilirsiniz diye sorsanız bir şey bulamazsınız. Ben üçüncü bölüme gelirken iki şey eksik kaldı diye düşünüp not almıştım. Ama onu da 19 Aralık katliamını anlatan arkadaş tamamladı. Sonuç olarak ILPS'li arkadaşlara teşekkür ediyorum.

Musa Servi (Deri-İş Sendikası Genel Başkan Vekili)

Bütün dünyada olduğu gibi ülkemize de emperyalizmin yoğun bir saldırısı var. Bu saldırılara karşı çeşitli ülkelerde ciddi bir karşı duruş sergileniyor. Son süreçte de hapishanelere yönelik ülkemizde de tam TCK'nın çıktığı bir dönemde yeni saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde ILPS'nin böyle bir sempozyumu düzenlemesi çok olumlu ve denk düştü. Gerek Irak'tan, gerek Filistin'den, gerek Amerika'dan gerekse diğer ülkelerden gelen dostlarımızın yoldaşlarımızın kendi deneyimlerini buraya aktarmasında da görülüyor ki, emperyalizmin saldırısı tüm dünyada aynı özünde. İlk olarak uzun süreden beri bir gün yapılan bir sempozyum tüm gün ve kitle gerçekten sonuna kadar kaldı ve ilgiyle izledi, can kulağıyla dinledi. Haluk Hoca diyor ki, benim için çok umut verici bir şey diyor. Daha önceki toplantıları anlatıyor, bir süreden sonra salonun yarısı boş geçiyor. Bizim açımızdan ILPS açısından da Türkiye Seksiyonu olarak böyle bir sempozyum hazırlanması ve dışarıdan konuklarımızın gelmesi, çeşitli ülkelerden mesajların verilmesi temeline de bu sınıf mücadelesinin bütünleşmesi halinde de olumlu olacaktır. Emperyalizmin saldırılarına karşı direnmekten başka yolun olmadığı da tüm dünyada olduğu gibi tüm ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de kendisini koruyor diyorum ve olumlu olarak değerlendiriyorum.

Kali Akuno Williams (ABD)

Bence sempozyum gayet başarılıydı ve anti-emperyalizm ekseninde enternasyonal dayanışma hareketi inşa etmek için ileri doğru atılmış bir adımdı. Beni en çok etkileyen ise Türk devletinin politik tutsaklara yönelik baskılarının yanında tutsakların sürdürdüğü direniş oldu. Bu baskı ile bizler kendi ülkelerimizde de karşı karşıyayız ve sempozyumda diğer birçok ülkede de aynı sorunların devam ettiğini öğrendik. Ve çoğunluğumuz onlara meydan okuyor. Bu baskıcı bir devlet olabilir fakat biz buradayız ve hiçbir yere gitmiyoruz. Bu mesaj çok önemlidir. Aynı zamanda sizlerin dayanışması ve sıcaklığınız müthişti, her şey için teşekkür ediyorum.

Sınıf savaşımının her alanında örgütlenme ve yönetmeyi öğrenelim!

Partinin güçlenmesi demek, kitlelerle bütünleşmesi, her alandaki yerel parti örgütlerinin sağlamlaşması ve güçlenmesi demektir.

Karışık yasa ve kurnazca düşünülmüş “Yeni Dünya Düzeni” gibi öğretilerle biçimlendirilmeye çalışılan kapitalist ve burjuva-feodal toplum, görünüş itibarıyla karmaşık ve anlaşılmazdır. Ancak “karmaşık ve anlaşılmaz” görüntülerin temelinde, sistemin vazgeçilmez dokusu olan sınıflar ve sınıf savaşımı olduğunu yani dünyayı daha yoğun nasıl sömüreceğinin yollarını açmaya çalışan emperyalistlerle, proletarya ve ezilen dünya halklarının uzlaşmaz çelişkileri olduğunu asla akıldan çıkarmamak gerekir. Bu “karmaşık ve anlaşılmaz” ilişkilerin ortaya konması, anlaşılır hale getirilmesi ve daha önemlisi değiştirilmesi için sınıf savaşımının yani devrim öğretisinin incelenmesi, kavranması ve uygulanması gerekir. Bu öğretiden uzaklaşan, sapan, bu öğretinin içini boşaltan, özünü zayıflatan ve niteliğini muğlaklaştıran her anlayış egemen sınıflara hizmeti beraberinde getirir. Sınıf bilinçli proleterler bu temel öğretiyi esas alarak, toplumsal sınıfsal olaylara, ekonomik gelişmelere yaklaşır, değerlendirmesini bu bakış açısıyla yapar ve sorunları bu temelde çözmeye çalışır. Bütün dikkat ve ilgisini bu yöne çevirir. Görev ve sorumluluklarındaki önceliklerini bu sorunun çözümüne yoğunlaştırır. Keza, politik iktidarı hedefleyen sınıf savaşımını örgütlenme ve yönetmeyi bu temel bakış açısını esas alarak, öğrenmeye çalışır.

Doğa ve toplumun yasalarının kavranması buradan hareketle insanlığı kurtuluşa götürecektir devrim mücadelesi, ancak ve ancak bu mücadelenin sürekliliğini sağlayan bir önder yöneticiler örgütü ile zafere ulaşabilir. Sınıf savaşımı öğretisinin maddi güce dönüşmesini sağlayacak bu yegane mekanizma, proletaryanın öncü ve önder gücü olan partidir. Parti toplumun ve sınıf savaşımının gelişme yasalarını kavramış, devrim mücadelesinin deneyimleriyle dolu, işçi sınıfının savaşımı yönetecek, ortak bir parti disiplinine sıkı sıkıya bağlı yani

işçi sınıfının savaşımını yönetebilecek yetenek ve bilgiye sahip kadro ve üyelerin örgütlendiği “en yüksek örgüt biçimidir”. Ancak bu şekilde örgütlenen parti kitlelerle bağlar kurarak ve bu bağları güçlendirerek gelişir aksi halde yığınların güvenini ve desteğini yitirir sonuç olarak darlaşarak marjinal bir grup olarak kalır. Partinin güçlenmesi demek, kitlelerle bütünleşmesi her alandaki yerel parti örgütlerinin sağlamlaşması ve güçlenmesi demektir.

Sınıf savaşımının sorunlarına çözüm ve yanıt olma noktasında örgütlenemeyen, ideolojik-politik olarak sürekli gelişme göstermeyen kadro ve militanların görev yaptığı parti komiteleri ile partinin bütünlüklü olarak sağlamlaşması mümkün değildir. Sınıf bilinçli proleterler, işçi sınıfı içindeki örgütlenme faaliyetlerinde politik çalışmasını yaşamın pratik sorunları ile en sıkı biçimde kaynaştırmayı başararak bilimsel öğretilerinin etkili propagandasını yapabilir. Örneğin yaşamın pratik sorunlarından birisi olan özelleştirme politikasının emperyalizmin ülkeye dayattığı politikalar sonucu olduğu gerçeğini ortaya koyarken, bunun sonucu meydana gelen işsizlik, yoksulluk ve sosyal yıkım, hak gaspları, işçi sınıfının ağır ve zor yaşam koşullarının ayrıntılı değerlendirilmesi ve ekonomik-demokratik mücadelenin bu değerlendirmeler sonucunda örgütlenmesi gerekmektedir. İşçi sınıfının ekonomik ve sosyal yaşamı iyileştirme amaçlı güncel acil taleplerini kavramayan ve bu çerçevede örgütlenme ve mücadeleyi genel politik taleplerle, politik iktidara karşı demokratik halk devrimi mücadelesiyle birleştirmeyen bir hareketin kitleleşmesi olanaksızdır. Dünya devrim tarihine baktığımızda komünist ve devrimci önderlerin hepsinin işçi sınıfının demokratik-ekonomik mücadelesinde bizzat yer almış olduklarını ve buradan edindikleri o muazzam deneyimleri politik iktidar mücadelesi ile nasıl bütünleştirdiklerini görmekteyiz. İşçi sınıfı-

nın yanında diğer sınıf ve tabakaların ve emekçilerin yaşadıkları sorunlara karşı duyarlı ve aktif olunması, bu sınıfların geliştirdiği hareketler içinde yer alarak daha doğrusu önderlik ederek politik iktidar mücadelesinin bir parçası haline getirilmesi gerekmektedir. Sınıf bilincinden yoksun, kısmi talepleri ve sloganları politik iktidar taleplerinin ve sloganlarının yerine geçirmiş bir hareket devrimine hizmet etmekten çok reformizmi güçlendirir.

Dünyanın her yerinde, bunalımlarını, savaşlarla ve proletarya ve dünya halklarını daha azgınca sömürü yöntemleri arayışlarıyla gidermeye çalışan emperyalistlere karşı hareketler gelişmektedir. Ülkemizde de emperyalizmin yerli uşakları, efendilerinin taleplerini daha rahat yerine getirmeleri için bir dizi anti-demokratik yasa ve reformlar uygulamaya koymaktadırlar. İşçi, emekçi ve diğer halk kesimlerinin daha da yoksullaşması ve baskı altına alınması demek olan bu uygulamalara karşı gelişen tepkiler ve ekonomik-demokratik talepler her zaman politik iktidar mücadelesi ile birleştirilmelidir ve bunun örgütlenmesine çalışılmalıdır. Fakat bu talepler savunulurken dikkat edilmesi gereken şudur; “politik taleplere ve devrimci ajitasyona aykırı olmamalıdır”. Acil talepler için mücadele daima tali kalmalı, devrimci sloganların yerine geçmemelidir. Bu ilkelere bağlı kalarak, sınıf bilinçli proleterler, “genel olarak halkın ve özel olarak işçi sınıfının şartlarını iyi hale getirmeye yarayan talepleri” savunur ve destekler.

“İşçi yaşamının ekonomik alanda ekonomik ajitasyon için yararlanılamayacak hiçbir sorun nasıl yoksa, siyasal alanda da siyasal ajitasyonun konusu olmayan hiçbir sorun yoktur. Ajitasyonun bu iki türü sosyal demokratların etkinliğinde bir madalyonun iki yüzü gibi birbirini tamamlar. Siyasal ajitasyon gibi ekonomik ajitasyon da proletaryanın sınıf bilincinin gelişmesi için aynı ölçüde gereklidir. Çünkü her sınıf sa-

vaşımı bir siyasal savaşımdır” Lenin.

Lenin yoldaşın da belirttiği gibi ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı olan “ekonomik ajitasyon ile politik ajitasyon”un birlikte sınıf savaşımının birer önemli parçaları olduğu bilinciyle hareket edilmelidir. Ekonomik sorunlar, ya da acil talepler adı verilen “işçi sınıfının şartlarını iyi hale getirmeye yarayan talepler” savunulur; bu talepler ve sorunların anlaşılması kavranması ve çözümü için ajitasyon çalışması yapıldığı gibi politik iktidarı ele geçirmeyi amaçlayan politik talepli ajitasyon çalışması da ön plana çıkarılarak devrimci çalışma yürütülür. Esas ve tali sorununda esas alınması gereken ajitasyon, politik ajitasyondur. Sınıf bilinçli proleterler, işçi sınıfı içindeki bütün politik çalışmalarını demokratik halk devriminin, toprak devriminin bir parçası haline getirmeyi unutmamalıdır. Dolayısıyla yürütecekleri bütün örgütsel çalışmada izlemesi gereken perspektif “kitle mitingleri, yürüyüşler, grevler düzenlemek, işçi ve köylü sendikaları kurmak (bunlar silahlı mücadeleye hizmet etmek ve ihtilalci bir örgütlenmenin parçası olmak şartıyla reddedilemez)”, “örgütlenmede belli perspektife sahip olmak, mücadeleyi toprak mücadelesine tabi kılmak” olmalıdır.

Sınıf bilinçli proleterler devrim biliminin propagandasını yaparken sınıf ve sınıf savaşımını, bu savaşımın işçi sınıfının rolünü, devrimin dostu olan sınıflarla olan ilişkisini, burjuva-feodal devlet yapısının niteliğini, gerçekleştirilecek devrimin niteliğini, proletarya partisinin rolü ve tarihsel görevi ve sorumlulukları hakkında proletarya partisinin temel görüşlerinden biri olan Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın propagandasını yapmalıdırlar. Bir saldırı dalgası olarak gelişen Türk ırkçılığına, şovenizmine ve koyu Türk milliyetçiliğine karşı proletarya enternasyonalizminin ve halkların kardeşliğinin propagandasını yapmalıdırlar.

İşçiler arasında dayanışma bilincini geliştirmek, kurtuluşun diğer sınıf ve tabakalarla birlikte olduğu gibi, Kürt ulusuna diğer azınlık milliyetlere mensup emekçilerle de beraber olduğunun propagandasını yapmak, bu bilinci geliştirmek. Aynı zamanda dünya işçi sınıfının bir parçası olduğunun bilincini geliştirmek.

Devrimci yayınların, bildiri ve broşürlerin işçi sınıfı içinde düzenli dağıtımını sağlamaktır. Öne çıkan sınıfsal ve toplumsal gelişmeler karşısında işçilerin eğitilmesini, bilinçlendirilmesini, politikleştirilmesini sağlamaktır. Komprador burjuva ve toprak ağaları arasında yaşanan politik çatışmalarda, her zaman emekçilerden ve ezilenlerden yana olmaktır ve tüm bu faaliyetlerde tavırını açık bir şekilde ortaya koymaktır.

Ajitasyon çalışması propaganda çalışmasıyla ayrılmaz bir bağ içinde olduğu bilince çıkartılarak devrimci sürecin bugünkü gelişim düzeyi ve ihtiyacı olan konular bilinçli bir tarzda ele alındığında doğal olarak devrimci ajitasyonun ön plana geçtiğini kavramak gerekmektedir. Ajitasyon çalışmasında iş ücreti, çalışma süresi ve koşulların, yaşamın iyi hale getirilmesi, özelleştirme sonucu yaşanan işsizliğin ortadan kaldırılması, kaybedilen işlerin giderilmesi vb. talepler öne sürülmelidir.

İşçi sınıfı içindeki her politik örgütlü çalışma, proletarya partisinin politik iktidar yürüyüşünü güçlendiren ve onun belirlediği görev ve sorumluluklara uygun örgütsel çalışmasını düzenleyen ve örgütleyen bir çalışma olarak ele alınır. Aksi durum, her türden ekonomist burjuva anla-

yışların güçlenmesini sağlar. İşçi hareketi içindeki her çalışma parti çalışması ve politik iktidar çalışmasına hizmeti hedeflemelidir.

Proletaryanın devrim biliminden uzaklaşan her işçi sınıfı hareketi güçsüzlüğe mahkumdur. Proletaryanın sınıf ve devrim bilinci işçi sınıfına götürüldükçe kendiliğinden ve her türlü burjuva düşüncü ve reformist akımdan uzaklaşarak proletaryanın devrim ve örgüt biliminin etkisi güçlenir. İşçi sınıfının politik gelişimini ve politik örgütlenmesini gerçekleştirecek en temel ve en önemli görev budur. Bu görevin geri plana itilmesi yanlış yola girmeyi de beraberinde getirir. Her türlü burjuva tehlikesi baş göstermeye başlar. İşçi sınıfını yalnızca sendikalarda, grev çadırlarında, demokratik kitle örgüt-

lerinde, yöre ve yardımlaşma derneklerinde örgütlenerek, ona düşen tarihsel görevleri yerine getiremez ve ekonomik ve politik kölelikten kurtulamaz. SINIF BİLİNÇLİ PROLETERLER, devrim hareketinin merkezileştirildiği ve sınıfa önderlik edebilecek yegane mekanizma olan proletarya partisinde onun örgüt çatısı altında örgütlenmeyi amaçlamalıdır. Her türlü maddi ve manevi kölelikten, kendisiyle birlikte bütün sınıf ve tabakaları kurtuluşa götürecektir olan, proletaryanın devrim ve örgüt biliminin somutlaştığı komünist partisi saflarında bu bilimi en ileri düzeyde kavraması ve bu temelde mücadele etmesi ve savaşmasıdır. Proletarya kendi gerçek sorunlarına sahip çıkmayı öğrendikçe savaşır ve savaşıkça gelişir, özgürleşir.

PUSULA

MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'İ DEVİRİM BİLİMİ OLARAK KAVRAYALIM!

Sınıf savaşımının eşsiz deneyimleri göstermiştir ki, örgütlenme sorunu, komiteleşme ve kolektif önderlik bilincinin güçlenmesiyle çözümlenir. Bu sorun sadece anın, günün yani kısa bir dönemin sorunu değil, proletaryanın sabırlı ve uzun erimli sınıf savaşımında çözülecek stratejik bir sorundur. Önderlik bilinci, komiteleşme ve örgütlenme sorununun beynidir. Kumanda ve planlama merkezidir. Sevk ve idare etme, koordine ve bağlantı merkezidir. En ileri düzeyde fikir üretim merkezidir. En yüksek bilinç, irade ve inisiyatif düzeyidir. Parti komitelerinin örgütlenmesi sorunu, önderliğin örgütlenmesi sorundur. Önderlik örgütlenmeden komite örgütlenemez.

Önderlik sorununun çözülmesi, ideolojik-teorik kavrayışın derinleştirilmesi ve politik niteliğin yükseltilmesidir. Peki bu nasıl gerçekleşecektir? Önderlik niteliğinin yükseltilmesi sorunu nasıl çözüme kavuşacaktır? Bu soruna sadece ülkemizin sınıf bilinçli proleterleri yanıt aramamıştır. Bu sorun başta işçi sınıfının ve emekçilerin sorunu olmakla birlikte, devrim ihtiyacını yaşamsal ihtiyaç olarak gören tüm ezilenlerin sorundur. Bu soruna bugün olduğu gibi dün de yanıt aranmıştır. Sovyet, Çin, Vietnam, Bulgar devrim tarihlerine baktığımızda önderlik sorununun sınıf savaşım sorunlarının merkezinde olduğunu, tüm devrim ustalarının gündemini işgal ettiğini ve çözümler için devrimci teorinin bütünlüklü ve derinlikli kavrama çalışmalarının, kampanyalarının örgütlendiğini görmekteyiz.

Devrimci teorinin sınıf savaşımında önemi tartışılmaz düzeydedir. Ancak bu gerçekliğe uygun örgütlenme ve çalışmanın yapıldığını, bu çalışmanın politik çalışmanın vazgeçilmez bir parçası durumuna getirildiğini aynı rahatlıkla söyleyemeyiz. Günlük ve dönemsel devrimci pratik olarak bilinen görev ve sorumlulukların ağırlığı ve aciliyeti teorik çalışmanın önüne geçebilmektedir. Pratik çalışma yerine getirilirken, ihmal edilen, yeterince önemsenip üzerinde durulmayan ve pratik çalışmanın bitimine ertelenen görev ve sorumlulukların başında devrimci teorik çalışma gelmektedir. Bunun nedeni teorik çalışmanın devrimci savaş ve örgütsel yaşamdaki öneminin yeterince kavranmaması gerçeğidir. Bu yetersizlik,

sınıf savaşımındaki düzey ile yaşanan sorunların niteliği ile, kadro ve militanların bilinç, eğitim ve kültür düzeyi ve yaşamdan gelen alışkanlıkları ile çok açık bir şekilde kendisini dışı vurmaktadır.

Bilimsel araştırma ve inceleme çalışmasının örgütlenip, yürütülmesi bir bilinç, kavrayış ve ihtiyaç sorundur. Teorik çalışma yürütülmesi kişiye çok defa sıkıcı gelir, fazla zaman istediği ve "zor" olduğu için çabuk benimsenmez, fazla emek ve çaba istediği için kolay kabul görmez. Teorik çalışma, sahip olunan geri ve orta düzeyde bilinç ve çalışma kültürüyle aşılabilir. Sınıf bilinci düzeyinin yükseltilmesiyle bu çalışmaya "sıkıcı" olmaktan kurtulur, doğru tarzda örgütlenip, yürütülür. Teorik çalışma yürütülmesi devrimci bir yaşam tarzı, eğitim ve kültür düzeyi sorundur ki, bunlar ancak, sınıf savaşımının pratiği içinde kazanılan özelliklerdir. Bu çalışmanın niteliği ve düzeyi, sınıf savaşımında varılan düzeyi, gelişen aşamayı ve kat edilen mesafeyi gösterir.

Bundan yaklaşık yüzyıl önce devrim biliminin ustası ve yılmaz öğretmeni LENİN yoldaş "DEVİRİMCI TEORİ OLMADAN DEVİRİMCI HAREKET OLMAZ" keza "...İleri bir savaşçı rolünü ancak, ileri bir teoriyle yönetilen bir parti oynayabilir" derken, devrimci teorinin sınıf savaşımı için vazgeçilmez bir öğreti olduğu konusunda açık ve anlaşılır vurgular yapmış, sınıf bilinçli proleterlerin önüne öncelikli görev olarak koymuştur. Lenin yoldaşın devrimci teorinin sınıf savaşımında oynadığı rolün önemi üzerine yazdığı makalelerin, sürdürdüğü tartışmaların oldukça fazla sayıda olduğunu belirtmekte fayda vardır. Lenin yoldaş, "pratik öneminin ve pratik başarıların çekiciliği dolayısıyla harekete çok az teorik bilgisi olan ya da hiç olmayan çok kimseler katılıyor" derken sanki yalnızca dün Rus işçi sınıfının ihtiyacını görerek bunları ifade etmek için değil, bugün için de vazgeçilmez bir ihtiyaç olduğunu öngörülü bir şekilde görerek, yaşanan sorunlara vurgu yapmış, yapılması gerekenleri belirtmiştir. Bugün de pratik çalışmanın çekiciliğine ve kolaylığına kapılan, bu bilinçle hareket eden, çok az teorik bilgisiyle saflara katılan hatta belli bir süre devrimci faaliyet yürütüp te-

orik seviyesi yükselmeden aynı kalan, hatırı sayılır sayıda yoldaşın olduğu söylenirse sadece acı bir gerçeklik ifade edilmiş olur.

Devrimci çalışmanın verimli, nitelikli bir şekilde sürekli bir tarzda ve belli bir plan ve program dahilinde sürdürülmesi düşünülüyorsa, mutlaka sınıf savaşımının üç sacayağının birlikte ve uyum içinde sürdürülmesi gerektiğinin bilinciyle hareket edilmesi gerekir. Sınıf savaşımı üç yönde -teorik, politik, örgütsel ve pratik- planlı ve uyumlu birbirleriyle bağlantılı bir şekilde yürütülürse başarı elde edilir.

Gerek LENİN yoldaş, gerekse MAO yoldaş, devrimci teorinin ve bu çalışmanın örgütlenmesinin önemine ilişkin bir çok vurgular yapmışlardır. "Genel olarak bütün komünist partisi üyeleri Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in teorisini, tarihimizi, günümüzdeki hareket ve akımları incelemelidir. Merkez Komitesi üyeleri ve kıdemli kadrolar ise bu konulara daha da önem vermeli. Hiç bir siyasi parti devrimci teoriye ve tarih bilgisine sahip olmadan ve pratik hareketi derinliğine kavramadan büyük bir devrimci hareketi zafere ulaştıramaz."

Sınıf savaşımı, proleterlerin önüne hergün çözülecek yeni sorunlar, sınav vermesi gereken yeni görevler sunmaktadır. Bunları layıkıyla yerine getirmek için devrimcilerin burjuva-feodal düşüncelerden ve onların etkisinden kurtulmaları, bunun için de komite ve bileşenlerini, kendilerini, teorik ve ideolojik bakımdan sınıf savaşımının ihtiyaçlarına uygun bir tarzda donatmaları gerekmektedir. Bu donanım, günün gerektirdiği ihtiyaç ve sorunlara yanıt olmak açısından planlı yürütülmeli ve sürekli hale getirilmelidir. Bu çalışmalar yürütülüp örgütlenmeden kitlelere bilinç taşınmaz, kitlelerin ve devrimin gerçek sorunları etrafında örgütlenip, politik iktidar perspektifiyle devrimci savaşıma sokulamaz.

MLM teorisi evrenseldir. Biz bu teoriyi bir dogma olarak değil, bir eylem kılavuzu olarak görmeliyiz. Sadece bir takım deyimler ve terimler öğrenmek için değil, MLM bilimi dünyayı değiştirme savaşında bir devrim silahı olarak kullanılmak için incelenip kavranmalıdır. Komünist ustaların sorunları incelerken ve çözerken uyguladıkları yöntem ve bakış açısı etrafıca incelenmelidir. MLM, lafzını yapmak için öğrenilmez. MLM bilimini yüzeysel, üstünkörü, bölük pörçük, parçalı olarak, anlık ve dönemsel ihtiyaçların karşılanması olarak değil, sistemli bir şekilde kavranarak, ülke gerçekliği ile harmanlanarak; yeni ve uy-

gun pratik açılımlar yaratılarak, devrim ve örgüt bilimi maddi bir güç durumuna gelir, maddi ve manevi köleliğin var oluşu nedeni emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizm yok edilebilir.

Devrimci teorinin bir bilim ve silah olarak kavranması için örgütlenen çalışma, ülke devrimi açısından neyi amaçlayıp neye hizmeti esas alacaktır? Silahlı mücadeleye hizmet eden, silahlı mücadelenin günümüzde almış olduğu biçim olan gerilla savaşını güçlendiren, destekleyen ve onun ihtiyaçlarına yanıt veren devrimci eğitim amaçlanmalıdır. Devrimci eğitimin ve devrimci teorinin önemini küçümseyen bir takım geri anlayışların yol açtığı yanlış pratiklerle dün olduğu gibi bugün de karşılaşmaktayız. Oysa bundan otuz üç yıl önce KAYPAKKAYA yoldaş "Şafak revizyonizminden ayrıldıktan sonra onun okumaktan ibaret olan sağ çizgisine bir tepki olarak aksi yönde bir hata doğdu. İdeolojik ve siyasi eğitim bir ölçüde ihmal edildi, önemsenmedi. Bu hatayı en kısa zamanda düzeltmeliyiz. Pratik faaliyetle sınıksız birleştirilmiş siyasi ve ideolojik eğitim faaliyetine girişmeliyiz" derken ne yapılması, nasıl yapılması gerektiğini açık ve anlaşılır bir şekilde vurgulamıştır.

Proletarya Partisi'nin başarılarını arttıracak, ilerlemesini sağlayacak çalışmalar sadece komiteleşme çabasıyla sınırlanamaz. Komiteleşme ve önderlik bilincinin yükseltilmesi kadar vazgeçilmez olan, silahlı mücadelenin, politik mücadelenin önemli bir parçası olduğu kavrayışının derinleştirilmesidir. Bunu gerçekleştirmenin yolu Proletarya Partisi'nin temel teorik görüşlerinin ileri düzeyde kavranmasıdır. MLM biliminin, Proletarya Partisi'nin temel tezlerinin ileri düzeyde kavranmasıyla Proletarya Partisi ileri savaşçı rolünü oynayabilir.

Mevcut potansiyelin örgütlenmesi "Herkesi örgütleyecek komitelerin örgütlenmesi" bilinciyle gerçekleşir. En ileri bileşenlerin örgüt ve önderlik bilinciyle donanmasıyla ve doğru yere konumlandırılmasıyla komiteleşme sorunu çözülür.

"Cahillerle dolu bir toplumda komünizm gerçekleşmez" Lenin.

Silahlı devrimci savaşım "orta ve geri" düzeyde bir bilinçle örgütlenip sürdürülemez. Özellikle tasfiyeciliğin ideolojik saldırılarının arttığı, sinsice yürütüldüğü bir süreçte sınıf ve devrim bilincinin yükseltilmesiyle önderlik bilinci rolünü oynayabilir. Bu rolü, eskiyi, geriyi temsil eden her tür anlayışla savaşıp yok edecek sınıf bilinçli proleterler oynayacaktır.

ILPS 2. Olağan Toplantısını gerçekleştirdi!

ILPS Uluslararası Koordinasyon toplantısı 11-12 Haziran 2005 tarihinde yoğun bir gündemle toplandı. ILPS Başkanı Prof. Maria Sison'un açılışını yaptığı toplantıya önceden gönderilen gündem koordinasyon komitesi üyelerine bir kez daha hatırlatılarak onaylandı. Tüm üyelerin oy birliğiyle onayladığı gündeme geçildi. Bir önceki toplantının tutanaklarının gözden geçirilerek onaylanmasından sonra gündeminin diğer maddelerine geçildi.

Yeni seçilen üyelerin önerileri doğrultusunda göreve gelen komisyon, sekreterlik, başkan yardımcılığı ve diğer yönetim kademlerinin görev ve yetkileri üzerinde tartışmalar yürütüldü. Tartışmalar sonucu Başkan Sison tarafından gelen öneriler birleştirilerek tüm konularda yeniden bazı açılımlar yapıldı. Uluslararası Koordinasyon Komitesi'nin kendi aralarındaki iletişim ve haberleşme üzerine yeni düzenlemeler yapıldı.

İlk toplantıda tespit edilen görevler sıralanarak nelerin yerine getirildiği gözden geçirildi. Bu çerçevede; Kongre belgelerinin son şeklinin verilerek bir kitap olarak basıma hazır hale getirildiği bilgisi verildi.

Toplantının diğer bir gündemi ise ülke raporlarının sunulmasıydı. Katılımcı üyeler sırayla söz alarak kendi ülke raporlarını sundular. Brezilya ILPS üyesinin raporunun ana teması burada yapılan Dünya Sosyal Forumu'nda ILPS'nin tanıtılması için yaptıkları etkinlikler sıralandı. Ayrıca 2. Kongre sonrası orta Brezilya'da ILPS'nin tanıtılması için broşürler dağıtıldığı, Irak işgaline karşı etkinlikler düzenlendiği ve Paraguay, Peru, Nikaragua ve Brezilya'nın içinde olduğu bir toplantı yapıldığı ve bu toplantıda ILPS hakkında bilgilendirme yapıldığı ve Latin Amerika'da durum hakkında tartışma yapıldığı ve nelerin yapılması gerektiği üzerinde durulduğu bilgisi verildi. Bu toplantıya katılan kitle örgütlerinin değişik farklı görüşleri olsa da birlikte iş yapma konusunda hem fikir oldukları ve ortak hedef olarak emperyalizme karşı mücadele konusunda birleştikleri ifade

edildi. Raporla ayrıca Paraguay'da gelişen köylü hareketi üzerine bilgilendirme yapıldı. Ayrıca Brezilya'da ulusal bir öğrenci kurultayının hazırlıklarının sürdüğü ve bu kuruluşun ILPS 2. kongresine gözlemci olarak katıldığını ve bu kongreye ILPS'den de temsilcilerin katılmasını istediklerini belirttiler. Koordinasyon Komitesi Latin Amerika'daki ILPS'nin gelişmesi ve yeni katılımcıların sağlanması için ILPS içindeki Brezilya temsilcisini Latin Amerika koordinasyonu görevine atadı.

ATİK Avrupa 2. Kongre sonrası yapıları hakkında sözlü rapor sundu. Raporla 2. Kongre sonrası çıkarılan kongre duyuru bildirisinin tüm Türkiyeli basına gönderildiği, Bush'un Avrupa ziyaretine denk gelen günlerde Hollanda, Belçika ve Almanya'da yapılan protesto gösterilerine katıldığı, 12 Şubat'ta Avrupa Seksiyonunun oluşturulması için bir ortak toplantının yapıldığı, yine 11 Şubat'ta Ortadoğu konferansı için ortak bir toplantı düzenlendiği, Irak işgalinin 2. yılında Avrupa'da katılan protestolarda ILPS pankartlarının taşındığı anlatıldı ve Avrupa Birliğinin içinde bulunduğu durum hakkında politik bir değerlendirmede yapıldı. Ayrıca Kasım 2005 gerçekleştirilecek olan Avrupa Seksiyonunu oluşturma konferansı hakkında bilgilendirme yapıldı.

Amerika'dan gelen Koordinasyon Komitesi üyeleri Amerika'nın değişik bölgelerinden geldiklerinden her üye kendi bölgesinde gerçekleştirilen eylemler hakkında bilgilendirmede bulundular. Ortak etkinlik Irak işgali ve buna karşı geliştirilen eylemlerdi. Askere çağrılan gençlerin askere gitmeyi ret etme tavırları ve buna karşı ABD emperyalizminin geliştirdiği tavır, son zamanlarda çıkarılan bir yasayla 20 yıl önceki davaların yeniden ele alındığı ve bu kapsamda birçok ilerici ve devrimcinin tutuklandığı, özellikle Kara Panterler üyelerine karşı yeni bir saldırı başlatıldığı ve yeni tutuklamalarda delil sunma zorunluluğunun kaldırılarak keyfi tutuklamaların daha da artacağı üzerinde durul-

du ve buna karşı bir kampanyanın açılması önerisi sunuldu.

Yunanistan temsilcisi ise Yunanistan'daki işçi hareketi üzerine bilgilendirme yaptıktan sonra Balkanlardaki çalışma üzerinde durarak 2006'da Atina'da yapılacak olan Dünya Sosyal Formuna paralel bir etkinliğin

hazırlıkları üzerinde çalışmalarını devam ettirdiklerini belirtti. Ve ayrıca Atina Üniversitesinde Irak'la ilgili bir konferans gerçekleştirdiklerini ve olumlu geçtiği vurgulandı.

Türkiye seksiyonu ülke raporunu yazılı sundu. Bu raporda 2. kongre sonrası Türkiye'nin değişik alanlarında 2. Kongreyi tanıtım toplantıları yaptıklarını, Irak işgalini protesto eylemlerinde buldukları, Güney Asya depreminden sonra yürütülen kampanya, kongrede alınan karar gereği Haziran ayı içinde İstanbul'da gerçekleştirilen politik tutsaklarla dayanışma sempozyumunun gerçekleştirilmesi vurgulandı.

Kanada'dan katılan temsilciler ise Kanada'da en çok alt çalışma konusunda faaliyet yürüttükleri ve bunun bir şube açmayla tamamlamak istedikleri üzerinde durdular. Kendi içlerinde 2006'ya kadar oluşturdukları bir program olduğu ve bunun esas olarak eğitim ve çeşitli konferansları kapsadığını belirttiler. Bu arada Aralık 2005'de Hong-Kong'da yapılacak Dünya Ticaret Örgütü toplantısını protesto eylemlerine insan katma çalışmalarını devam ettirdiklerini belirttiler.

Filipinler temsilcileri ise ILPS Filipin Seksiyonunun çalışmaları hakkında bilgilendirme yaptı. Irak işgaline karşı geliştirilen eylemler, Filipinler'deki insan hakları ihlaline karşı geliştirilen etkinler üzerinde durdular.

2. Kongreden bu yana ILPS'ye yeni

başvurular değerlendirildi. 6 yeni başvuru tek tek ele alındı. Bunlar içinde Nijerya'dan Barış Örgütü, Hindistan'dan Sihlerin insan hakları örgütü ve Bangladeş'ten İnsani ve Çevre Gelişmesi adlı kuruluşlar hakkında yeterli bilgi olmadığından bu başvuruların şimdilik ertelenmesi, buna karşın ILPS tarafından tanınan Hollanda'daki Tamil İnsan Hakları Kuruluşu, Danimarka'daki Irak Komitesi ve İngiltere'den İnsan Hakları Kuruluşunun ILPS üyeliği onaylandı.

ILPS 2. toplantısı ayrıca;

1) 1-2 Ekim tarihlerinde İtalya'da yapılacak Ortadoğu konferansına katılma, 2) 11-18 Aralık 2005 tarihinde Hong-Kong'da yapılacak Dünya Ticaret Örgütü toplantısını protesto eyleminin örgütlenmesi, 3) Temmuz ayında İskoçya'da yapılacak G-8 toplantısını protesto eylemlerine katılma, 4) Kasım 2005 tarihinde yapılacak Avrupa seksiyonunu oluşturma konferansının gerçekleştirme çalışmalarına hız verme, 5) Nisan 2006 da Atina'da Dünya Sosyal Forumuna paralel bir etkinliğin düzenlenmesini karar altına aldı.

Ve bunlara bağlı olarak Hindistan, Filipin ve Filistin'deki insan hakları ihlallerine karşı ayrı ayrı bildirimlerin çıkarılması, Nepal'de kraliyet darbesi ve saldırılara ilişkin bildiri çıkarılması, İran'da yaklaşan genel seçimlere ilişkin bir bildirim çıkarılması, Türkiye'de yeni çıkarılan TCK ve CİK karşı bir bildirim çıkarılması kararlaştırıldı.

ABD'nin gizli hapisaneleri gündemde

Uluslararası Af Örgütü, ABD yönetimini dünyanın dört bir yanında birçok gizli hapisane buldurmakla suçladı. Örgüt bu hapisanelerde işkence yapıldığını da ifade etti. Uluslararası Af Örgütü'nün ABD'deki temsilcisi William Schulz, "ABD, dünyanın dört bir yanında birçok hapisane işletiyor. Bunların bir çoğu gizli, buraya girenler bir anlamda yok oluyor. Süresiz, izole bir şekilde

burada tutuluyorlar. Adli makamlarla avukatlarıyla veya aileleriyle görüşmelerine izin verilmiyor" şeklinde konuştu. Willam Schulz, bu hapisanelerde bazı şüphelilerin kötü muamele gördükleri ve hatta öldürüldüklerini iddia etti. Uluslararası Af Örgütü temsilcisi, ABD'de işkencenin mimarı olan üst düzey yetkililerin yargılanması gerektiğini de kaydetti.

Japonya'da tutuklular ucuz işgücü

Japonya'da tutukluların sayısı artarken bu durumdan yararlanan fabrikalar daha fazla tutuklu işçi çalıştırmak için uğraşılıyor. Ülkemizde de özellikle F tipi hapisanelere geçiş döneminde ve yeni CİY ile gündeme gelen zorunlu çalıştırma dünyanın çeşitli yerlerinde sermaye sahipleri için önemli bir ucuz iş-

gücü sağlıyor.

Japonya'da mahkum sayısı artarken Adalet Bakanlığı da bu yıl web sitesinde hapisane işçileri ilanlarına yer vererek, durumu sermaye için daha çekici hale getirmeye çalışıyor. Verilen ilanlarda hapisane işçiliğinin faydaları övülürken ve üretilen ürünler gösterilirken aynı zamanda şirketlerin ulaşabileceği telefon numaraları ve bağlantılara yer veriliyor.

Web sitesinde tutuklulara düzenli bir iş hayatının sağlanmasının onların akli ve fiziksel sağlıklarını korumalarını sağlamaya yardımcı olacağı argümanlarıyla gerçek çıkarlar gözlerden gizlenmeye çalışılıyor ve tutuklular tedavi edilmesi gereken insanlar olarak gösteriliyor.

8 saatlik çalışma günü Japonya'daki neredeyse tüm tutukluların mahkumiyetlerinin bir kısmını oluşturuyor. Japonya'daki büyük hapisanelerin onlarca ayakkabı, tahta oyuncak ve diğer malların üretildiği fabrikaları

olabiliyor.

Ancak iş siparişleri, zayıf ekonomi, taşeronlaştırma ve yurt dışında üretim gibi nedenlerle 1998 ve 2004 yılları arasında yüzde 40'lık bir düşüşle 67.3 milyon dolara indi. Bu arada, hapis cezasına ve ek olarak çalışma cezasına çarptırılan tutuklu sayısı aynı dönemde yüzde 50 artarak, 2004 yılında 61 bine ulaştı.

İslah Bürosu'ndan bir görevli olan Shotarō Watanabe, hapisane fabrikalarının, mahkum sayısının artması ve işçilerin eskiden oldukları kadar üretken olmamaları gibi sorunlar yaşadığını ifade etti. görevli, hapisanelerde artık daha fazla yaşlı veya akli veya fiziki sorunları olan mahkumların yer aldığı ve bu mahkumların da sadece basit işler yapabildiklerini ekledi. Bu durumda Japonya hükümeti için çözüm olarak "daha genç ve yetenekli insanların tutuklanması mı gündeme gelecek" düşüncesi de kamuoyunda ortaya çıkan bir endişe olarak yer alıyor.

Filipinler'de Maoist gerillaların artan saldırıları

Son aylarda halka ve işçi-köylü liderlerine yönelik kaçırmaların, katliamların ve saldırıların yoğun olarak yaşandığı Filipinler'de Filipinler Komünist Partisi önderliğinde Halk Savaşı yürüten Yeni Halk Ordusu gerillalarının devletin polis ve ordu güçlerine yönelik saldırıları da artıyor. 5 Haziran tarihinde FKP bir açıklama yaparak Yeni Halk Ordusu'nu başarılarından dolayı kutladı.

FKP tarafından yayınlanan kutlama mesajında YHO'nun 30 yüksek güçte silah ele geçirdiği bildirildi. Bu sayının yüksekliğinin YHO'na sürekli artan sayıda katılan gerillaların silah ihtiyacını karşılamak için duyulan ihtiyaca işaret ettiği ifade edilen açıklamada, Yeni Halk Ordusu'na ayrıca bu saldırının ordu ve polis güçleri üzerinde bıraktığı moral bozukluğu ve karışıklığı bir avantaj olarak kullanarak

daha büyük ve daha sık saldırı ve pusula eylemleri düzenlemeleri çağrısında bulundu. Ayrıca bu saldırının devrimci silahlı mücadelenin büyüyen zaferlerle sürdüğünü de kanıtladığı vurgulandı.

Filipinler ordusunun 27 Mart-7 Nisan arasında başlattığı ve direkt YHO'nu imha amaçlı operasyon gerillalar tarafından püskürtülürken bu operasyon sürecinde YHO orduya ait birçok silahı da ele geçirdi ve kayıp vermedi. Operasyonun 27 Nisan-15 Mayıs arasındaki bölümünde ise çok büyük bir güçle YHO'na yönelen ordu güçleri birincisinden daha büyük bir bozguna uğratıldı. Bu operasyonlarda toplam 60 asker öldürülürken, sayısız asker yaralanmış, YHO ise hiç kayıp vermemiştir. Dolayısıyla bu operasyonlar ordu için bir fiyaskodan başka birşey olmamıştır.

FKP yaptığı açıklamada ordunun bu bozgununun nedenini halk desteğinden yoksun olmakla ve askerlerinin de moral bozukluğu ve Gloria-Macapagal hükümetinin çürümüşlüğüne olan nefretle açıklamakta. Buna karşın YHO'nun her geçen gün askeri gücünü ve halk desteğini büyütürken devrimci silahlı mücadelelerini yükselttiği vurgulanmakta. FKP ayrıca bu operasyonlar sırasında köylülerin evlerinin yakıldığına ve katledildiklerine de dikkat çekerek bu katliamların ve zulümlerin hesabının sorulacağını ifade etti.

Nepal'de gazetecilere saldırı

1 Şubat darbesiyle toplumun tüm kesimlerine saldırılan Nepal'de, basına uygulanan kısıtlamaların devam etmesi ve radyolara haber programı hazırlayan kurumun kapatılmasını protesto eden gazeteciler, İletişim ve Enformasyon Bakanı'na bozuk bir radyo gönderdi. Bunun yanında basına yönelik kısıtlamaları protesto eden 50'den fazla gazeteci tutuklandı. Basın özgürlüğü talebiyle ellerinde pankartlarla sloganlar atan gazetecilerin, kraliyet sarayı

yakınındaki sokaklara yürümek istemesi üzerine tutuklandığı açıklandı. Gösteri yaptıkları sergi merkezinden ayrılmak için polis çemberini kırmaya çalışan gazetecilere polisin saldırdığı bildirildi.

Patronun tasarruf dediği işçinin açlığı

Dünyanın en büyük otomobil üreticisi General Motors (GM), önümüzdeki 3.5 yıl içinde ABD'deki 25 bin çalışanın işine son vereceğini ve bir çok fabrikasını kapatacağını duyurdu

ABD'nin Delaware eyaletinde yapılan şirketin 96. yıllık hissedarlar toplantısında bir konuşma yapan GM Başkanı Rick Wagoner, kapatılacak fabrikalar ve çıkarılacak işçiler sayesinde şirketin yılda kabaca 2.5 milyar dolar tasarrufta bulunacağını söyledi. Wagoner, 2004 yılı sonu itibarıyla 111 bin civarında çalışanı bulunan GM'in 25 bin kişilik tensikatı 2005-2008 yılları arasında gerçekleştireceğini belirtti.

GM son dört yıl içinde bir çok yedek parça fabrikasını kapatmış, 2002 yılında 6

milyon olan yıllık motorlu araç üretim kapasitesini ise bu yıl sonu itibarıyla 5 milyona düşürme kararı almıştı.

Şirketin açıkladığı işten çıkarma rakamının Kmart mağazalar zincirinin 2003 Ocak ayında açıkladığı 37 bin kişilik işten çıkarma kararından bu yana gerçekleşen en büyük işten çıkarma olduğu ifade edildi.

Fabrikalar ucuz işgücü yataklarına

General Motors da diğer şirketler gibi fabrikalarını işçi ücretlerinin görece daha yüksek olduğu merkez ülkelerden, Doğu Avrupa ve Asya'daki üretim birimlerine kaydırıyor. Çünkü buralarda sendikasız, sigortasız şartlarda ve düşük ücretlerle işçi çalıştırabiliyorlar. (Sendika.org)

Evrensel Bakış

BOLİVYA'DA HALK DEVLET BAŞKANI MESA'YI DEVİRDİ

Enerji kaynaklarının bolluğuna karşın halkın çoğunluğunun yoksulluk sınırının altında yaşadığı Latin Amerika ülkesi Bolivya'da halkın üç aydır süren eylemleri ve ayaklanması sonucunda, 17 Ekim 2003'te bir ay süren halk gösterilerinin ve grevlerinin ardından istifa eden eski Devlet Başkanı Gonzalo Sanchez de Lozada'nın yerine seçilen Devlet Başkanı Carlos Mesa hükümeti devrildi. İki yıl önce Lozada'nın devrilmesinin yolunu açan protesto gösterileri Şili'ye doğal gaz ihraç edilmesinin engellenmesi için düzenlenmiş ve bu gösterilerde askerle çıkan çatışmalarda 86 kişi yaşamını yitirmişti.

Venezüella'dan sonra Güney Amerika'nın en büyük doğal gaz rezervine sahip ülkesi olan Bolivya'daki doğal gaz kaynaklarının büyük bölümü, 90'lı yılların sonunda yabancı şirketler tarafından ortaya çıkarılmıştı. Brezilyalı Pertobas, İspanyol Repsol ve Fransız Total'in da aralarında bulunduğu yabancı emperyalist şirketler petrol sanayinin devletleştirilmesi halinde Bolivya devletinden yüksek miktarda tazminat talep edeceklerini açıklamıştı. Bu baskı sonucu Carlos

Mesa, halkın ülkedeki enerji sanayinin millileştirilmesi talebini dikkate almış ve 1997'den bu yana yabancı şirketlerin elinde olan sektörün devletleştirilmesini ve hükümetin istifasını isteyen yaklaşık 100 bin kişinin sokaklara dökülmesi sonucu istifa etmek zorunda kalmıştır.

Bolivya'da 8.5 milyon insan yoksulluk içinde yaşarken ve en zengin yüzde 20'lik kesim, en yoksul yüzde 20'lik kesimden 44 kat daha fazla zengin halkın enerji sektörünün millileştirilmesi talebindeki ısrarı anlaşılır olmaktadır. Çoğunluğu yerlilerden oluşan ve gösterilere katılan halk aynı zamanda anayasanın da yeniden yazılmasını istiyordu.

7 Haziran'da gösteriler ve halkın kararlılığı karşısında Devlet Başkanı Carlos Mesa'nın istifa etmesi Bolivyalı yoksul halkın eylemlerini durduramadı. Zira yoksulların temel talebi enerji kaynaklarının millileştirilmesiydi ve Mesa bu meselede emperyalistlerin ekonomik politikalarını uygulayan bir araçtan başka bir şey değildi. Sonuçta her ne kadar Mesa'nın istifası halk hareketinin bir başarısı olsa da esas hedef için eylemler sürmeliydi.

Nitekim Bolivya halkı 8 Haziran günü başkent La Paz'da toplanarak kenti adeta ele geçirdi. Yaklaşık bir aydır tırmanan grev ve gösterilerin bu eylemle en yüksek noktaya ulaştığı ifade edildi. Polis ve ordu birliklerinin, kent her noktasına yayılan yürüyüşleri zor kullanarak dağıtmaya çalışarak gözyaşartıcı bomba ve plastik mermi kullanması karşısında emekçiler de polis ve askere dinamit atarak karşılık verdi. La Paz'ın neredeyse her ana yoluna barikatlar kuruldu, kent halkının gıda ihtiyacı tükenirken okullar, fabrikalar ve işyerleri ise kapatıldı.

Mesa'nın istifasının ardından ülkenin ikinci büyük partisi Sosyalizme Doğru Hareket'in (MAS) Başkanı Evo Morales bunun bir halk hareketi olduğunu ifade ederek durdurulamayacağını vurguladığı açıklamasında sorunun Devlet Başkanlığı için erken seçim yapılması ve bir anayasa konseyi oluşturularak, anayasada yapılacak reformlarla öncelikle ülkenin enerji kaynaklarının mülkiyeti ve kullanımının yeniden düzenlenmesiyle çözülebileceğini ifade ediyordu. Morales'in ifadesinde görüldüğü gibi enerji kaynaklarının millileştirilmesi meselesi yer almıyor. İşte muhalefetteki çatlak da burada başlıyor zaten. Zira MAS bunları dile getirirken diğer muhalif örgütler ise, eylemleri sona erdirmenin tek yolunun enerji kaynaklarının millileştirilmesi olduğunu açıklıyor. MAS'ın görüşüne destek veren kişi

ise devrik Başkan Mesa oluyor ve "seçimin derhal yapılmaması halinde iç savaş çıkacağı" uyarısında bulunuyor.

Mesa'nın istifasının resmileşmesiyle, başkanlık koltuğuna Senato Başkanı Hormanda Vaca Diez'in oturacağı belirtilirken halkın tepkisi sonucu bundan vazgeçildi. Zira Dies, enerji kaynaklarına sahip olan doğudaki Santa Cruz eyaletinin büyük patronlarıyla sıkı ilişkilere sahip bir isimdi. Dies'e karşı ayağa kalkan halkın, Dies başkan olduğu takdirde hükümet binalarına yürüyeceklerini açıklamaları üzerine, Dies bu görevi reddetti ve en kısa zamanda seçime gidileceğini açıklayan Yüksek Adalet Mahkemesi Başkanı Eduardo Rodriguez geçici devlet başkanlığına getirildi. Bu arada Dies'e karşı yapılan protesto gösterisinde yine Dies'in emriyle ateş açan özel kuvvetler 51 yaşındaki Potosi bölgesi maden işçileri kooperatifi başkanını katletti. El Alto, Cochabamba ve Aymara sokaklarında şenlik ateşlerinin yakıldığı Bolivya'da Rodriguez'in başkanlığının sürekli artan gerilimi kısmen dindirdiği görülüyor.

Diez'in ABD, ordu, yerel elitler ve çok uluslu şirketlerin desteğine rağmen başkanlığı alamaması halk hareketinin gücünü de ispatlamış oldu. Halkın enerji kaynaklarının millileştirilmesi talebi yerli yerinde dururken, bundan sonraki sürecin nasıl gelişeceği yine onların hareketlerine bağlı olarak gelişecektir.

"Amerikan adaletinden bir şey beklemiyoruz"

... rahat döşeklerin utanması bundan öpüşürken bu dalgınlık bundan tel örgünün deliğinde buluşan parmaklarımız geliyor aklıma

nice aşklar arkadaşlıklar gördüm kahramanlıklar okudum tarihte çağımıza yakışan vakur, sade davranışımız geliyor aklıma

bir çift güvercin havalansa yanık yanık koksa karanfil değil unutulur şey değil çaresiz geliyor aklıma.

Yukarıdaki şiir Melih Cevdet Anday tarafından ABD tarafından idam edilen Ethel ve Julius Rosenberg için yazılmıştır.

Julius ve Ethel Rosenberg çifti 1953 yılında, Rus ajanı oldukları iddiasıyla elektrikli sandalyede idam edildiler. İdam kararının verilmesinin ardından, tüm dünyada oluşan idam karşıtı kampanya nedeniyle karar uzun bir süre infaz edilemedi. Rosenberglere her durumda Rus ajanı olmadıklarını, kendilerine yönelik Rus saldırılarını, komünist olmalarından kaynaklı ABD'de yürütülen "McCarty" politikalarının bir ürünü olduğunu söylediler. Kamuoyu tepkisinden çekinen devlet yetkilileri, Rosenberglere kendilerinin Rus ajanı olduklarını kabul etmeleri halinde idam kararının geri alınacağını söylediler. Rosenberg çifti hiçbir zaman bu 'suçlamayı' kabul etmeyeceklerini belirtti. Son ana kadar Beyaz Saray, suçlamayı kabul etmeleri yönünde psikolojik baskısını sürdürdü. Ancak Rosenberglere, tüm dünyanın kendilerinin suçsuzluğuna inanan milyonlarca insanın "yüzünü kara çıkarmadılar".

Bugün dünyanın jandarmalığına soyunmuş ABD emperyalizminin "özgürlük" götürdüğü ülkelerde nasıl acı ve direniş iç içe geçmişse, ABD tarihi kendi halkına karşı yaptığı haksızlıkların, zulmün ve buna paralel onurlu karşı koyuşların tarihidir. Resmi söylem itibarıyla ABD emperyalizmi pek doğal olarak bu onurlu insanları "kara bir leke" gibi göstermeye çalışsa da, dünya halklarının onurlu sayfasında onlar tarihe geçmişlerdir. İşte bunlardan biridir Ethel ve Julius Rosenberg. Her ikisinin ailesi de Avrupa'dan göç etmiş Ortodoks Yahudilerdir. Ethel, yoksulluk nedeniyle okuyamaz ve girdiği yarım günlük bir işyerinde ilk kez devrimci işçilerle tanışır. Ekonomik krizin yol açtığı müthiş yoksulluk ve SSCB'nin dünya üzerindeki etkisi ABD'de de devrimci hareketi güçlendirmektedir. Legal bir parti olan ABD Komünist Partisi'nin 1939'da yaklaşık 100 bin üyesi vardır. Julius çok başarılı bir öğrencidir ve mühendislik bilimleri okumuştur. Sanayi Sendikası'nda örgütlüdür ve Komünist Parti üyesidir. 1936'da Noel'de Ethel ve Julius Uluslararası Gemi Tayfaları Birliğinin toplantısında tanışılır.

Bu dönemde, komünist avcılarının ana karargahı FBI'dir. İlericilere yönelik bu avda 6.000 FBI elemanı, 1.800 Adalet Bakanlığı memuru ve diğer hükümet kurumlarının 7000 güvenlik elemanı kullanılır. Binlerce kişi siyasi düşüncelerinden dolayı hapse girer, iş bulamaz ve baskı görür. Julius da parti üyesi olduğu için işine son verilir. Her ikisi de işsiz olduğu için durumları oldukça kötüdür, iki çocuk-

larıyla beraber Julius'un ailesinin yanında kalmaya karar verirler. 17 Temmuz 1950'de Julius tutuklanır. 1950'li yıllarda Amerika; Soğuk Savaşın, McCarthy'nin Sovyetler Birliği'ne karşı kışkırtmaların, Kore Savaşının, aşırı silahlanmanın, ırkçılığın Amerika'sıdır. ABD'nin sosyalist kampa karşı esas tehdit aracı ise atom bombası tekelidir. Fakat Eylül 1940'da Sovyetler ilk atom bombası yer altı denemesini yapınca, bu tekel kırılır. Bu "teknolojik yenilgi"yi örtbas etmek, Soğuk Savaşta daha da kızıştırmak ve ülkesindeki devrimci insanlara saldırmak için büyük bir komplo kurmak gerekecektir. Çünkü Sovyet atom araştırmalarının temeli, sosyalist bilgilerin başarıları değil, olsa olsa casuslarının ABD'deki araştırma sırlarını elde etmesinin başarısı olabilir(!) İşte Rosenberglere hazırlanan komplo için de FBI, üç satılık şahit bulmuştu. Bunlara dayanarak Rosenberglere ölümüne sebep olacak casusluk iddiasını uydurdu. Esas şahit Ethel Rosenberg'in kardeşi David Greenglass idi. Bir başka şahit ise onun karısı Ruth'du. David, gençliğinde ABD Komünist Partisi'nin gençlik örgütü üyesiydi. Askerliğini atom bombasının gizlice ürettiği yer olan Los Alamos'ta yapmıştı. Terhis edilirken uranyum ve bazı aletler çaldı ve yakalandı. Böylece FBI'nın şantajlarına müthiş uygun bir hale gelmişti. Casusluk zannıyla tutuklandı ve Rosenberglere Julius'un üniversiteden arkadaşı Morton Sobell aleyhine bir iddianame uydurdu.

"Gerçekten büyük ve onurlu bir ulusun görevi haksızlığı gidermektir."

8 Mart 1951'de başlayan yargılama sonucunda, basının şiddetli saldırıları altında Rosenberglere, ölümüne mahkum edildi. David Greenglass, 15 yıla mahkum oldu, erken tahliye edildi ve kendisine yeni bir kimlik verildi. Karısı Ruth hakkında dava dahi açılmadı. Rosenberglere, kefalet için istenen 100 bin doları bulamadılar. Ethel idam edilinceye kadar kalacağı Sing Hapishanesi'nin idamlıklar kancasında hücreye konuldu. Julius da sonradan buraya nakledildi. Aralarında bir koridor olmasına rağmen iki yıl boyunca haftada bir kez iki saatliğine demir kafeslerin ardından görüşebildiler. Rosenberglere defalarca karara itiraz ettiler ve suçsuz olduklarını kanıtladılar. Ama mahkeme söylenenleri duymuyor, yazılanları okumuyordu bile. Kendilerini ancak halkın yürüteceği mücadelenin kurtarabileceğini biliyorlardı. Amerikan adalet ve devlet temsilcilerinin bir pazarlığa yanaşma yönündeki baskı ve çabalarına direndiler. Özellikle Ethel, annesinin ifade verip kendisini ve özellikle kardeşini kurtarması yönündeki manevi şantajlarına maruz kaldı. İdamlarından on bir gün önce hükümet adına gelen aracı Mr. Bennett şöyle söylüyordu: "Hükümetle işbirliği yapmaya hazır olursanız elde af için bir gerekçe olurdu." Ethel ona şöyle yanıt veriyordu: "Elektrikli sandalyede idam edilme tehdidiyle ne sizin saygınlığınızı kurtaracak kadar gözümlü korkutabilirsiniz, ne de biz yurttaşlar olarak hakkımız olan adaleti talep etmek yerine çirkin kirlenmiş bir pazarlık yaparak anti-demokratik polis devleti yöntemlerine ortak oluruz. Gerçekten büyük ve onurlu bir ulusun görevi haksızlığı gidermektir. Haksızlığa uğramış olanlardan istemeye istemeye hayatlarını bağışlamak için haraç talep etmek değil."

Rosenberglere affedilmesini reddeden, ABD Başkanı Eisenhower yaptığı bir açıklamada Ethel için "İrade bakımından daha güçlü ve besbelli ki elebaşı" diyordu. Çünkü Ethel "Kadın ve anne" olmasından dolayı ifade vermesi karşılığında uygulanacak "esirgeme"yi kabul etmemişti. "Böyle bir 'alıcınaplık' sayesinde rezillik içinde yaşamaktansa kocamla birlikte ölmeyi tercih ederim" diyordu Ethel. Bu esnada Rosenberglere Adalet için Ulusal Komite oluşturuldu. Solcu bir gazete olan National Guardian bu konu ile ilgili bir röportaj yayınladı. Sonrasında Ethel ve Julius'un mektupları "Ölüm Evinden Mektuplar" olarak yayınladı. Böylece uluslararası bir dayanışma oluştu. Beyaz Saray'a 3 milyonu aşkın telgraf ulaştı. Albert Einstein, Jean Paul Sartre gibi aydınlar destek verir. Ancak tüm bunlar katledilmelerini engelleyemez. İnfaz günü olarak belirlenen 18 Haziran 1953'te Rosenberglere son teklif götürüldü. Sabaha kadar Washington'a telefon açarak affedilmelerini isterlerse çocuklarına kavuşacaklardı. Çocukları Robby 6, Michael ise 10 yaşındaydı ve Amerikan faşizmi Rosenberglere'i en hassas yerlerinden vurmak istiyor, onları ölümlü yaşam arasında tercih yapıyor, itaate zorluyordu.

Rosenberglere'in tavrı bir anne ve babanın vakurluğunda ve bir militanın kararlılığında: "Ya suçsuzluğumuza inanan onca insan, onlar da bizim çocuklarımız değil mi? Onlara ihanet etmeyeceğiz." Ve Washington'a telefon edilmedi. Rosenberglere 19 Haziran 1953'te, evlilik yıldönülerinde Sing Sing Hapishanesi'nde elektrikli sandalyede idam edildiler.

1966'da yani aradan on üç yıl geçtikten sonra, atom bombasının mimarı Philip Morrison, Rosenberglere davasında "mahkemeye sunulan 'bomba nasıl yapılır' planının, çok kötü bir karikatür olduğu ve bu taslağın ele vereceği tek sırın, SADECE böyle bir bombanın YAPILABİLİR OLDUĞU" şeklinde açıklama yaptı. Bu da zaten Hiroşima'da 1945 yılında kanıtlanmıştı. Yani bilirkişiler, mahkeme, herkes yalan söyledi. Evet bir plan vardı ama bu sadece bir atom bombasının nasıl yapılacağını anlatıyordu ve zaten 1945'den beri biliniyordu, yeni bir şey yoktu. Çok daha sarsıcı bir açıklama yaklaşık 50 yıl sonra 2001 yılında Ethel'in kardeşi David Greenglass'tan geldi. Greenglass idama yol açan ifadesinin yalan olduğunu itiraf etti. Her iki sosyalist de asılır, aradan elli yıl geçer ve ikna edilen ve itirafçı yapılan kardeş konuşur: "Kullandım, artık vicdanım kaldırmıyor bunu. Bunu yapmazsam hapishanede çürütceklerdi beni" der. Çocuklarına yazdıkları son mektupta şunları söylerler Rosenberglere: "...geri kalanını size hayatınız öğretmeli, aynı bana benim hayatımın öğrettiği gibi. Yaşamınız size özgürlüğün ve yaşamı gerçekten güzel kılan her şeyin bazen çok pahalıya ödenmek zorunda olduğunu öğretmelidir. Ve bizim yerimize başkalarının mücadeleyi sürdüreceğinden emin olduğumuz için biz teşekkür ediyoruz..."

Onlar komünist liderler değildi. Kendi deyişleriyle "sadece insanlar"dı. Onlar emperyalizmden ve onun kültüründen dünyalar kadar ileriydiler. Çünkü onlar insanlığı ve ideallerini savundular. Yaşama bağlıydılar, ama ilkelere ihanet etme karşılığı yaşama aldanmasına kendilerini asla kaptırmadılar. Bugün Amerika'da ve dünyada emperyalizme karşı savaşan insanların mücadelesinde isimleri saygı ile anılmaya devam ediyor...

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Aziz Akpınar: Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüten Aziz Akpınar, 17 Haziran 1978'de Tarsus'ta polis tarafından katledildi.

E. Diril

Efendi Diril: 1956 Dersim Ovacık Hülüküşağı doğumludur. 1976'da saflara katıldı. Çeşitli askeri eylemlerde yer aldı. İstanbul Bölgesi Örgütlenme Komitesinde yer alıyordu. Yiğit, militan, fedakar mücadelesiyle kısa zamanda düşmanın korkulu rüyası haline geldi. 30 Haziran 1980'de İstanbul Kanarya Çakar Sokağı'nda vücudunda 20 kurşun sıklmış şekilde katledilmiş olarak bulundu. Cenazesi Ovacık merkezde iki bin kişilik bir kitleyle karşılandı. Köyünde de yoldaşları ve binlerce kişilik bir kitle tarafından sonsuzluğa uğurlandı.

İ. Bulut

İsmail Bulut: 1963 Dersim Hozat Zenkire doğumludur. 1983 yılına kadar milislik yaptı. 1986'da yedi delegenin şehit düşmesinin ardından asil delegeliğe seçildi. 3. Konferans döneminde partiden ayrılan DABK Hizbinde yer aldı. 1992'de birlikten sonra MK üyeliği ve Askeri Komisyon sekreterliğine getirildi. 21 Haziran 1992'de bomba imal edilirken bombanın patlaması sonucu yaralandı. Yaralı ele geçirildikten sonra işkencede katledildi.

D. Karadağ

Doğan Karadağ: 1962 Dersim Hozat Tagar (Ormanolu) köyü doğumludur. İlk başta Devrimci Yol taraftarıydı. 12 Eylül AFC'sinin ardından TKP/ML'ye katıldı. Dersim dağlarının Alişar'ı, 21 Haziran 1992'de Artvin Şavşat'ta bomba yaparken bombanın elinde patlaması sonucu şehit düştü.

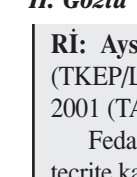
BEYAZ DAĞ ŞEHİTLERİ

Düşman bir ihbar üzerine Dersim'in Hozat ilçesindeki Beyaz Dağı dört bir yandan kuşatma altına alır. Konaklamak için gittikleri bu yerde nöbetçinin dikkatsizliği durumu daha da zorlaştırır. 19 Haziran 1982'de çıkan çatışmada Hüseyin Gözülü şehit düşerken Mahmut Şefik Karaağaç ağır yaralı olarak düşmanın eline geçer ve işkencede katledilir.

M. Şefik

Mahmut Şefik Karaağaç: 1956 Dersim Hozat Incıca doğumludur. Liseden itibaren TKP/ML ile ilişkiye geçen M. Şefik (Karlas), TİKKO içerisinde çeşitli komutanlıklarda görev yapmıştır. **Hüseyin Gözülü:** Dersim Merkez Rayberler doğumludur. Köyünde kuryelik görevi yürüten Bozo, daha sonra TİKKO içinde yer aldı. Mıntıka komutanlığında da görev aldı. Samimiliği ve alçakgönüllülüğü ile sevilen bir Partizandı.

H. Gözülü

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ: **Ri: Aysun Bozdoğan,** 26 Haziran 2001 (TKEP/L); **Zehra Kulaksız,** 29 Haziran 2001 (TAYAD)

Feda eylemcileri: F tipi hapishaneler ve tecrite karşı sürdürülen Ölüm Orucu direnişi içerisinde yer alan **Hüseyin Çukurluöz** ve **Bekir Baturu** (DHKP-C) 23 Haziran 2004'de hapishanede ölüm orucundayken kendilerini yakarak şehit düştüler.

BARGİNİ ŞEHİTLERİ

29 Haziran 1985'te Hozat'ın Bargini köyüne yakın bir mezrada bir işbirlikçinin ihbarı sonucu TC askerleriyle Hayrettin Bakış komutasındaki gerilla birliği arasında çıkan çatışmada **Hayrettin Bakış, Nihat Topuzoğlu ve Metin Eker** şehit düştü.

Hayrettin Bakış, 1957 Dersim Mazgirt, Rijik doğumludur. Genç yaşta örgütlü mücadeleye katıldı. Faaliyetini sürdürürken esir düştü. 80'li yılların sonunda hapis-hane-den çıktığında sınıf savaşının engin denizi-

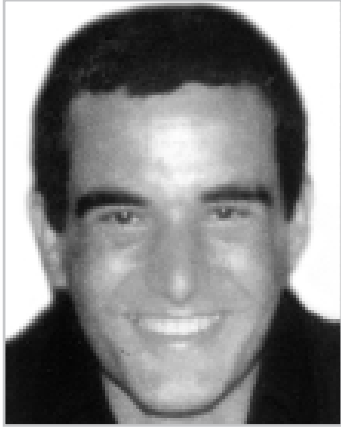
ne atıldı. Gerilla alanında görevlendirildiğinde var gücüyle kendini kavganın içine kattı. Yanlırların karşısına dikilmiş, her daim alçakgönüllü davranmıştır. Hiçbir olanağın görülmediği yerlerde olanak yaratmış, imkan ortaya çıkarmıştır. Şehit düştüğünde MK-SB üyesi ve Bölge Komutanıdır.

Nihat Topuzoğlu, 1961 Dersim Ovacık Topuzlu doğumludur. Yurtdışından ülkeye dönmüş ve Dersim dağlarının Mazlum'u olarak şehit düşmüştür.

Metin Eker, 1962 Dersim Hozat, Er-gen (Geçimli) doğumludur. Genç yaşlarda tanıştığı TKP/ML'nin bayrağı altında ölümsüzleşmiştir. Yine aynı gün şehit düşen;

Aziz Erkoç, Dersim Hozat Tagar doğumludur. 1980 öncesi mücadeleye katılmıştır. 29 Haziran 1985'te Dersim Ovacık Eğrikavak köyünde TC güçleriyle TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düştü.

'84 ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİ

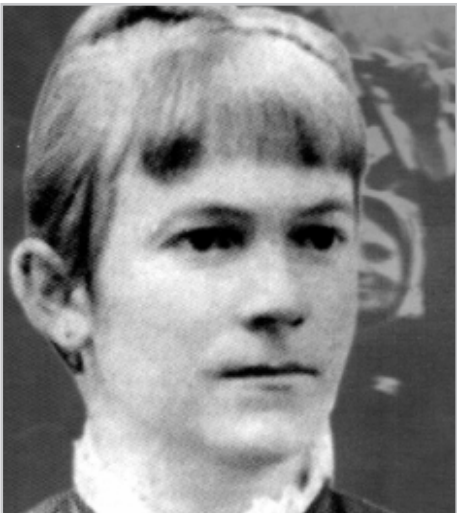
12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın hapishanelere yönelik baskı, sindirme, kişisizleştirme saldırıları sürerken tutsaklara tek tip elbise dayatması gündeme gelmişti. Tutsaklar kimliklerinden uzaklaştırılmak amacıyla çıkarılan bu dayatmaya direnişle karşılık verdiler. Fiili direnişlerin sürdüğü ve bunun bir parçası olarak kitlesel süresiz açlık grevleri için hazırlık çalışmalarının yapıldığı bir aşamada **Devrimci Sol** ve

TİKB tutsakları açlık grevi ve ölüm orucu başlattı. 1984 yılının **14 ve 17 Haziran** tarihlerinde **Mehmet Fatih Öktülmüş, Abdullah Meral, Hasan Telci ve Haydar Başbağ** şehit düşerek, **alın bandlarını kendilerinden sonrakilere bıraktılar, yeni direnişlerde takılması için...**

Fatih Öktülmüş, 1949 doğumludur. TİKB MK üyesi olan Öktülmüş, 68 kuşağı devrimci gençliğin anti-faşist, anti-emper-

yalist mücadelesinin içinde yer aldı. 12 Mart döneminde yaşadığı tutsaklıktan sonra Çukurova tarım işçileri arasında çalıştı. Tutuklamalar ve serbest kalmalar sonrasında girdiği bir çatışmada ağır yaralandı. Tutsak düştükten sonra pek çok hapis-hanede kaldı. 1983 sonlarında tek tip elbiseye karşı TİKB ve Devrimci-Sol'un başlattığı Ölüm Orucu'nun **67. gününde, 17 Haziran 1984'te** güneşe uğurlandı.

Havaya sıkılı bir yumruk gibi geçen bir ömür: CLARA ZETKİN

Tarihe adını unutulmaz bir devrimci kadın önder olarak yazdıran Clara Zetkin, 5 Temmuz 1857 tarihinde Saksonya'da doğdu. 1871'de ailesiyle birlikte Leipzig'e taşındı. 1877 yılında

ise Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin toplanmalarına katılmaya başladı. Sıkıyönetimin gelmesiyle birlikte başlayan baskı ve tutuklamalar onun yurtdışına çıkmasını gerektirir. İtalya ve Zürich'in ardından Paris'e giderek oraya yerleşir. Paris'te tanışıp evlendiği Osip'in 1899'da ölmesinin ardından Almanya'ya dönen Zetkin, burada "Die Gleichheit (Eşitlik)" dergisinin sorumluluğunu üstlenir. Alman Sosyal Demokrat Partisi aracılığıyla Almanya'yı dolaşarak emekçi halkın sorunlarıyla ilgilenir, onlara gerçek kurtuluşun yolunu gösterir. Bu arada diğer partilerin programlarını araştırır.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı patlak verdiğinde, emperyalist savaşı teşhir eder ve buna karşı çıkar. "Ulus çıkarları" gibi gerekçelerle savaşı destekleyenlerin karşısında yer alır.

Ona göre politikadan uzaklaşmak, yaşamdan uzaklaşmaktır. Ancak sadece mücadele etmek yeterli değildir, doğru yerde doğru bir mücadele hattı izlenmeliydi. Doğru bir hatta ilerlemeyen mücadelenin kazanmak yerine kaybetmeyi getireceğini söylüyordu. "Yaşadığım sürece politik ölümün yanıma yaklaşmasına izin vermeyeceğim" diyordu, öyle de yaptı, yaşamı boyunca mücadele etmekten geri kalmadı.

İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesi Clara'dan, Rosa'dan, Krupskaya'dan, Kollantai'den öğrenerek daha nice büyük kadın örnekler çıkaracaktır. Ülkemiz topraklarında da zulme karşı isyan bayrağını dalgalandıran devrimci kadınlar, bunun sadece işçilerin değil kadınların da kurtuluşunu sağlayacağını bilerek mücadeleyi yükselteceklerdir.

GÜN'DE DÜN..

17 Haziran

1968. Devrimci öğrenciler İstanbul Teknik Üniversitesi'ni işgal etti.

1970. Meclis, "15-16 Haziran" işçi eylemleri sonrası sıkıyönetim ilan etti. Sokağa çıkma yasağı kondu. DİSK yöneticileri gözaltına alındı.

18 Haziran

1970. "15-16 Haziran" işçi eylemleri sonrası İstanbul'da 44 işçi tutuklandı.

1882. Bulgaristan sosyalist devriminin önderi Georgi Dimitrov doğdu.

1936. "Ana", "Benim Üniversitelerim" gibi başyapıtların yazarı Rus romancı Maksim Gorki öldü.

21 Haziran

1959. Kuzey Atlantik Antlaşması Teşkilatı (NATO) Genel Sekreteri Paul Henri Spaak Türkiye'ye geldi. Spaak, "Komünizm tehlikesi gittikçe yayılıyor. Komünizmin Avrupa'da yayılmasına NATO set çekiyor" dedi.

23 Haziran

1978. 1971'de İstanbul Maltepe'de Hüseyin Cevahir'i vuran emekli Deniz Yarbayı Cihangir Erdeniz dükkanında öldürüldü.

24 Haziran

1967. İstanbul'da üniversite öğrencileri Amerikan 6. Filosu'nun İstanbul Limanına gelişini protesto ettiler.

25 Haziran

1980. Kırşehir'de sağ görüşlüler solculara ait işyerlerini tahrip ettiler. Olaylar iki gün sürdü; 1 kişi öldü; sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

1981. Devrimci tutsaklar Ahmet Saner ve Kadir Tanboğa idam edildiler.

27 Haziran

1905. Kurtlu yemeğe karşı çıkan tayfaların kurşuna dizilmesini önlemek isteyen Rus Savaş gemisi Potemkin'in mürettebatı Karadeniz'de ayaklanıp gemiyi Odessa'ya doğru yönlendirdi. Birinci Rus devrimin ilk ayaklanması Odessa'da başladı.

1954. Guatemala'da CIA'nın desteklediği darbeye halkın seçtiği hükümet devrildi.

29 Haziran

1925. Doğu İstiklal Mahkemesi'nce ölüm cezasına çarptırılan Şeyh Said ve arkadaşları idam edildi.

1982. İsrail Lübnan'ı işgal etti..

30 Haziran

1921. Çin Komünist Partisi kuruldu.

1960. Kongo bağımsızlığını ilan etti. Başbakanlığa Patrice Lumumba getirildi.

Şimdi reklamlar, az sonra kadınların acılarıyla karşınızdayız!

Bir televizyon kanalında yayınlanan "Kadının Sesi" adlı programa katılarak, yaşadığı ailevi sorunlara değinen Birgül Işık, 18 Mayıs günü Elazığ Otogarı'nda 14 yaşındaki oğlu R.I. tarafından tabancayla vurulmuştu. Ağır yaralanan Işık, Fırat Tıp Merkezi'nde tedavi görüyordu. Hayati tehlikeyi atlattığı belirtilen ve belden aşağı felç olan Işık, yoğun bakımdan çıkarılmıştı. Durumu ağırlaşınca tekrar yoğun bakım ünitesine alınan Işık, 13 Haziran'da yaşamını yitirdi. Peki bu durumun sorumlusu/sorumluları kim, annesini vuran oğlu mu, öldürme kararını alan aile mi, olayı verme şekliyle reytingten başka hiçbir amaç gütmeyen medya mı, can güvenliğini sağlamak için hiçbir önlem almayan kolluk güçleri mi? Yahut çoğu kimsenin az önce saydıklarımızı dile getirip de, toz kondurmaya yanaşmadığı, bu sorunları üreten burjuva-feodal sistem mi?

Dayak yiyen kadınlar-çocuklar... Evden atılan kadınlar... Aldatan ve aldatılan eşler... Kaynana-görümce baskısı yaşayan kadınlar... Namusu kurtarılması gerekenler... Kuma getirilenler... Töre cinayetleri tehdidi altındaki, tecavüze uğrayan kadınlar... Sosyal yaşamdan koparılmış olanlar... Ayrılanlar, barışanlar, gidenler, dönenler, dönmeyenler... Aylardan beri kadın programlarının konuşmacıları, konukları olan kadınlar, dünyanın tüm ağırlığının omuzlarına bindiği kadınlar olanlar...

Burjuva-feodal medyada çeşitli kanallarda, çeşitli adlarda "kadına yönelik hazırlanıp" sunulan programlarda üstte saydığımız gerçeklikler tüm çıplaklığıyla gözümüzün önüne sürüldü. Ekranada çeşitli sorunlar yaşayan ve "kadın olmanın ülkemiz şartlarında ne denli ağırlıkları olduğunu" gösteren programlar sürüldü. Oldukça hassas konulara değinilen programlar on yıllardır-bin yıllardır el sürülmemiş konulardı. Bu hassas konuların işlenmesi, bir o kadar hassasiyetle bu sorunlara yaklaşılmasını zorunlu kılıyordu. Olmadı. Reyting kaygısı güdülen insanların sorunları metalaştırıldı. Sorunların çözümünün yerini en çok izleyici kitlesine ulaşmak kaygısı aldığı için sorun adeta bir çıkmaz sokaktan alınıp farklı bir çıkmaz sokağa taşınmış oldu. Eğer reyting kaygısı güdülmeyen yapılırsa (ki bunun olması bu kâr dişlileri arasında mümkün değildir) hiç kuşkusuz sorunların çözümü için bir araç haline getirilme zemini yaratılabilir. Top-

lumun geneli açısından düşündüğümüzde böylesi programların eğitsel bir fonksiyonu da (bilimsel yöntemler izlenmesi kaydıyla) oluşturulabilirdi. Sonuçta bu programlarla bir kavga arenası yaratıldı adeta ve insanlar birbirine saldırtıldı. Nisan ayı içinde İzmir'de üç kişinin ölümü ile gerçekleşen olayların ardından Mayıs ayı içinde Birgül Işık adlı kadın oğlu tarafından kurşunlandı. Bu yaşananlar birer sonuçtu...

Birgül Işık kocasından şiddet görmüş ve çocuklarına bakmakta zorlanan bir kadındı. Kocasının 3. evliliği idi ve daha önce de gördüğü baskılar nedeniyle evden kaçmak zorunda kalmıştı. Kocasının üzerine kuma getirmesi ile birlikte bir kez daha evden kaçmış ve polise sığınmıştı. Polis, ona adres olarak Kadının Sesi adlı programı gösterir. Yasemin Bozkurt, kocasıyla barıştırmak için Birgül Işık'ı programına alır, ekrana çıkarır. Kadın programlarının tümünün bulduğu "çözüm"dür bu; ayrılanları barıştırıp, kutsal ailenin devamlılığını sağlamak. Oysa ki, kadının çilesinde herhangi bir azalma yoktur. Böylece Birgül Işık'ın problemi güya çözülecektir. Program sonrası Birgül Işık'ın hayatının tehlikede olduğunu iletmesi üzerine Bozkurt, Elazığ Valisini arar. (Valilik, Bozkurt'un bu iddiasını reddetmektedir.) Bozkurt'un iddiasına göre Vali, Birgül Işık'ı koruma sözü verir. Sonuçta Elazığ'a varan Birgül Işık oğlu RI tarafından otogarda kurşunlanır. Sonucun birkaç noktası önemlidir. Birincisi aşiretsel feodal sistem ve onun yarattığı evlenme sisteminin kadın üzerindeki muazzam tahakkümü, bu sorunun çözümüne engel olmuştu. İkincisi; yalnız bir kadın olan Birgül Işık sorununa yanıt alabilecek ne bir 'devlet'e ne de bir sosyal kuruma sahiptir. Nitekim daha önceki pekçok töre cinayeti yahut kadının şiddetle karşı karşıya kalması öncesi polise başvurarak "tedbir" isteyenlerin sonu "kader"leriyle başbaşa kalmak olmuştur. Üçüncüsü de, sığınacak bir tek liman olarak, başka bir alternatif göremediği için TV programını seçmesi sorununu çöz(e)memiş ve Birgül Işık için sorunun daha boyutlu bir hal almasını tetiklemiştir. Bu cinayet girişiminde kimin suçlu olduğuna bu açılardan bakmamız

gerekmektedir.

Kadınları bu programlara katılmaya iten sebeplerin neler olduğu sorusunu, kadınlar bu programlara katılmak yerine daha farklı alternatiflere sahip mi ve sahipse neden başka alternatifleri değerlendirmiyorlar ve daha doğrusu alternatifler seçmiyor da bu programlara katılıyor soruları kapsamında ele almak gerekiyor. Öncelikle çok fazla alternatifte sahip olunmadığı bir gerçektir. Tali bir çözüm gücü olarak çeşitli kadın örgütleri veya sığınma evleri düşünülebilir. Kısmi anlamda kadın sorunlarına yanıt olabildiği bu kurumların pek yaygın ve toplum genelinde etkin bir gücü olduğunu göremiyoruz. Ama neredeyse 'her eve' hitap edebilen TV'ler aracılığıyla kadınlar gözünde bu programlar bir alternatif olarak görülebiliyor.

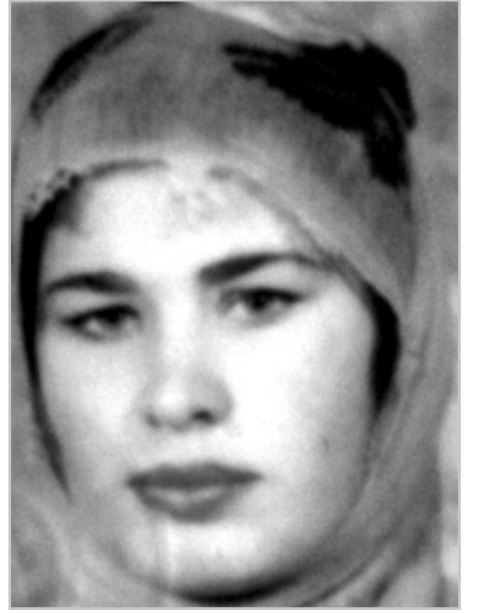
Hiçbir çözüm alternatifi olmadığı koşullarda ne yapması, nereye gitmesi gerekir, bu tür sorunlar yaşayan kadınların? Bu programları, sefil hayattan kurtulmanın son çaresi olarak gören kadınların hiçbir yerden sosyal yardım alamaması, bu yönüyle bu programları 'hiç' değilse mevcut sınırlar içinde bir 'kanal' açmış olması yönü ile ele alınması gerekiyor.

Hiç kuşkusuz, Birgül Işık aşiretsel

feodal yapı içinde küçük de olsa bir itiraz gerçekleştirilmiştir. Bunun diyeti büyükmüştür: 5 kurşun. 'Dört duvar içinden çıkmak' böylesi bir anlam ifade ediyor; ülkemizin sosyo-ekonomik gelişmişlik ölçütü açısından. Kapalı aile yapısı içinde kalan ve erkeğin 'toprağı' halindeki bir kadın olgusu karşımıza çıkıyor. Kadının buna itirazının karşılığıdır, beş kurşun.

Sorunun bir başka yönü bazı programlar Birgül Işık'a sıkılan kurşunların ardından yayından kaldırıldı. Bu çözüm müdür ve çözüme ne ölçüde katkı-

sı olur? Herşeyden önce şunu belirtmemiz gerekiyor: Bu programlar; kadının dört duvar dışına çıkartılması açısından bir misyon oynamış sayılsa dahi hiçbir şekilde çözüm olamamıştır, genel anlamda.

Eğer çözüm değilse, sorunun bir parçasıdır yargısının, bu programlar için denk düştüğünü söyleyebiliriz. Bu programlarla sunulan çözüm yöntemi(!) 'barıştırmak'tır. Bu da asla çözüm olamaz. Kurt ile kuzu barışı olur bu.

Meselenin çözümü; haksızlığa uğrayanın hakları açısından ele alınsa neyse, ama bu açıdan ele alınmamakta ve suni çözümler yaratılmakta, bu da çözüm olmamaktadır. Kadın Proramlarının tümü şiddetin ve yoksulluğun sebeplerini bireyselleştirmekte ve suçlu ya hırsız kocaya, ya huysuz kaynanaya, ya da vefasız geline yüklemektedir. Bu sorunları doğuran sistemin kuyusundan dahi geçilmemekte, kadınlara yaşam güvencesi vermeyenlere toz kondurulmamaktadır. Bir diğer bakış açısı ise, RTÜK Başkanı ve birçoklarının dile getirdiği, bu tür programların 'sosyal dokuyu kaşındığı', 'sorunları ortaya döktüğü', 'toplumsal yapıya ters olduğu' söylemleridir.

Bu da gerçek niyeti göstermektedir: "Bu sorunlara dokunulmasın, sosyal dokuyu değiştirilmesin" vb. bir defa bu programa katılanlar çoklukla bir takım tehditleri göze alarak TV'lere çıkıyor.

Sorunları ortaya dökmeyi göze alıyor. Toplumun dışına itilmeden ölümü göze almaya dek, bu tehditler (toplum yapısını düşündüğümüzde bu tehdit 'açık' şekilde yapılmamış olsa bile, varlığı hissedilebilir) yaşanıyor. Sorun; bu dokunun kaşınmasında değil, nasıl ve hangi yöntemle kaşındığındadır.

Yol ise, sosyal dokunun elbetteki kaşınması ve toplumsal yapının köklü bir değişime uğratılması gerekmektedir.

Diyarbakır'dan yansıyanlar

Şahin Karabulut: Ben üniversiteye hazırlanıyorum. Elbette bu tür etkinlikler de iyidir. Ama bizim halkımız okumayı-yazmayı, kendini geliştirmeyi pek sevmez. Esas olarak bunların önü açılrsa daha yararlı olur kanımca. Festivalin sadece konserlerle sınırlandırılması iyi olmamış. Festivalin anlamı biraz da Diyarbakır'ı diğer illere tanıtmak ama bu sene katılım düşük.

Azize Aydın: Ben 15 senedir pazarda çalışıyorum. Dicle'den 25 sene önce geldim. Üzümlü köyündenim. Orada 15 sene oturdum. Köyde hayvan vardı, bahçe vardı. Burada geçim, idare yoktur. Evimiz pazara yakın. Bize ait ama küçük, üç göz 10 tane yetişkin bir evde kalıyoruz. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de devletten baskı görüyoruz. Şimdi Belediye

di.

Diyarbakır'ın yoksul semtlerinde ellerimizde gazete ve dergilerimizle sesli ajitasyon yaparken, Ofis'te bulunan Sanat Sokağı'nda da gazete standımızı açtık. Böylece semtlerde yakaladığımız ilişkileri misafir ederek daha geniş sohbet şansı yakaladık.

Gündüzleri semt çalışmaları yaparken akşamları düzenlenen konserlere yine yayınlarımız ve flamalarımızla katıldık. Yine konser alanlarında açtığımız standlar kitlelerle diyalog kurmamızda önemli bir etkendi.

Kimi zaman tek tek sohbetler yaşanırken genelde etrafımıza toplanan yedi-sekiz kişilik gruplarla düşüncelerimizi ve Kürt Ulusal Hareketi'nin içine girdiği süreci tartışarak kitleyi anlamaya çalışıyorduk. Yaptığımız

tüm çalışmalarda ajitasyonun ne kadar güçlü bir silah olduğunu bir kez daha gördük. Bir yandan İbrahim Kaypakkaya'nın direniş geleneğini anlatıyor diğer yandan işsizliğin-yoksulluğun kader olmadığını dillendirirken kitleyi Partizan saflarında örgütlemeye çağırıyorduk.

Bütün bu çalışmalar esnasında özellikle otuz yaş üstündeki insanların İbrahim'e, Partizan'a yabancı olmadığını gördük. İbrahim flamaları ve afişleri önünde dona kalan

bakışlar, gözyaşına karışan cümleler komünist önder Kaypakkaya'nın kitlelerin gönlünde ve bilincinde kurduğu tahtın önemini bilince çıkarırken; kitlelere gitmenin, kitlelerden öğrenmenin coşkusuyla bir faaliyetimizi daha sonlandırdık.

Ayıışığı Sanat Merkezi'nden Protesto

İzmir Ayıışığı Sanat Merkezi, İstanbul Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'nin kapatılmasını protesto etti.

4 Haziran günü saat 13:00'te Konak Kemeraltı girişinde bir araya gelen Ayıışığı Sanat Merkezi emekçileri adına yapılan açıklamada yaklaşık 2 yıldır çeşitli gerekçelerle kapatılmaya çalışılan Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'nin 6 Mayıs 2005'te "bina imar" izni olmadığı gerekçesiyle kapatıldığı belirtildi.

Açıklamanın ardından "Baskılar bizi yıldıramaz", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarıyla eylem sonlandı.

Eyleme Partizan, Devrimci Hareket ve ÖMP de destek verdi. (İzmir)

DİYARBAKIR FESTİVALİ'NE KISA BİR BAKIŞ

Bu yıl beşincisi düzenlenen Diyarbakır Kültür ve Sanat Festivali, 28 Mayıs-6 Haziran tarihleri arasında "Tüm sesler ve renkler barışa" temasıyla yapıldı. Festivalin kültür ve sanat içeriği ile dillendirilmesine karşın programın geneline konserlerin hakim olması dikkat çekerken, katılımın diğer yıllara oranla hayli düşük olması göze ilk çarpan yandı. Elbette bunun en büyük nedeni festival programının, bölge halkının yaşadığı sorun ve çelişkilerin ifadesinden uzak bir şekilde hazırlanması idi. Zira bu festivalin ana temasında da kendini açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Festival barış temasından başka bir mesaj vermiyordu. Bu ilk bakışta doğal görünse de (ulusal hareketin bölgedeki etkisinden dolayı) halkın içine girdiğimizde yaşanan çelişkilerin ve istemlerin farklı olduğunu görmek çok zor değil. İnsanlar festivalden uzak günlük yaşamlarına devam ederken, akşamları çeşitli semtlerde düzenlenen konserlere birkaç sanatçı görmek ve bir nebze rahatlamak (eğlenmek) amacı ile katılıyordu. Festivale ilişkin halkla yaptığımız söyleşiler ve aldığımız görüşler anlatmak istediklerimizin en yalın ifadesi.

Müslüm Çiçek: Ben 42 yaşındayım. 5 tane çocuğum var, bir işim yok, perişanım. Çatışmalardan kaynaklı devlet köyümüzü boşalttı. Kürtler üzerindeki baskılar hala devam ediyor. Barış dedik yine baskı gördük. Bir millet, bir kişi istenmeyen çocuk muamelesi görüyorsa ister istemez başkaldırır. Biz biliyoruz ki ne kadar barış da desek devlet bize muamelesinden vazgeçmeyecek. Valla konserler hoştur, ama benim derdim ekmektir.

Türkiye Kürdistanı'nın asi şehri; kavganın, direnişin sembolü Diyarbakır(Amed); etrafını saran surların heybetli duruşuyla meydan okumuş yıllarca zalimin zulmüne. Nice yurtsever ve devrimciye kucak açmış her seferinde. Mayıs ayında daha da başkadır bu isyankar şehir, İbrahim'in ser verip sır vermeyen direnişi Diyarbakır Zindanlarında şaşkına çevirmiştir düşmanı. Yine faşizmin muhalefeti karanlığa gömdüğünü düşündüğü yıllarda Dörtler bir meşale misali aydınlık saçmıştır yarınlar. Faşizm bir kez daha yenilgiye uğramıştır Diyarbakır zindanlarında. Tüm bunların etkisi ile daha bir güçlü çıkar haykırışlar ve daha bir kızıldır renkler Mayıs'ta, Diyarbakır'da...

Kavganın, direniş tohumlarının toprağa serpildiği şehir, isyanın başkaldırının adıdır Diyarbakır. Bu nedenle faşizmin tehlikeli düşmanlarından Diyarbakır halkı. "Uslanmaz" ve "vefasızdır" vefayı bilmeyenlerin karşısında. Patlamaya hazır bir volkanadır daha ufacak yaşta. Bölgede yürütülen gerilla savaşının destekçisi görülen halkın, özellikle kırsal kesimlerde evleri yıkılmış, köyleri yakılmıştır. Uzak kentlere ve Diyarbakır Merkez'e yoğun göç yaşanmıştır yıllarca. Zorunlu göçün sonuçları olarak yoksulluk ve işsizlik boygöstermiş Diyarbakır sokaklarında. 7'den 70'e ekmek parası telaşı sarmış yoksul Amed halkını.

Kavganın ve savaşın çocukları erken büyüyor bu şehirde, bir yandan ayakkabı boyuyor, bir yandan ufacak yüreklerinde öfkelerini dillendiriyor. Sorgulayan hüzünlü gözlerle "ma ben de büyüyeceğim, ben hesabını soracağım bize bunu çektiren askerlerden". Köyünde ne kadar mutlu yaşadığını anlatıyor ufacak parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasından bir nefes çekerek. Okula gidemiyor birçoğu, omuzlarındaki yükün ağırlığıyla... Dedik ya ekmek telaşı sarmış herkesi çocukluğunu unuttururcasına.

pazarları da kaldırıyor, "vergi verin" diyor. Bağlar insanı fukaradır. Ne kazanıyoruz ki bir de vergi verelim. Belediye DEHAP'tadır ama kimse kimse derdini anlamıyor. Biz akşama kadar burada perişan duruyoruz valla. Konser eğer ki Bağlar'da oluyorsa gidiyoruz, bakıyoruz. Bize festival yoktur, ekmeğimizin derdindeyiz.

Abdullah Aziz: Valla şimdi size diyem. Hele şu etrafına bir bak yüzlerce çocuk, peçete satıyor, boya yapıyor para kazanmak için, her gün biraz daha fazla kazanayım diyor, hırslanıyor hırsızlık yapıyor. Festival bizim neyimize hele önce bunları kurtarın.

GAZETEMİZLE DİYARBAKIR SOKAKLARINDAYIZ

Bu yıl geçen yıldan çıkardığımız deneyimler ışığında, bir kez daha festival kapsamında Partizan çalışanları olarak Diyarbakır'dayız. Amacımızı Ajitasyon/Propaganda yaparak yayınlarımızı ve düşüncelerimizi en geniş kitlelere taşımak. Çalışmalarımızı planladıktan sonra faaliyetimize başladık. Düşmanın tahammülsüzlüğü belli çalışmalarımızı engellese de (kitap standı gibi) esas olan amacımızın, kitlelere ulaşmamızın önüne geçeme-

“Biz yaptıklarımızı SEKA’dan öğrendik”

Özelleştirmelere Hayır

Çelik-İş Sendikası ve Hak-İş Konfederasyonu tarafından “Eti bizimdir, özelleştirmelere hayır” şiarı ile düzenlenen miting 10 Haziran günü yapıldı. 150’ye yakın otobüsle eşleri ve çocuklarıyla Ankara’ya akın eden emekçiler, işsizliğe ve özelleştirmelere karşı tepkilerini haykırdı. Saat 12:00’de Toros Sokak’tan başlayan eylemde yaklaşık 8 bin kişilik kitle sloganlarla Abdi İpekçi Parkı’na yürüdü. İş önlükleri ve baretleriyle yürüyen, “ABD defol”, “Her yer Eti her yer direniş”, “Seydişehir vatan dır vatan satılmaz”, “Eti bizimdir bizim kalacak” sloganlarını haykıran kitle, oldukça öfkeliydi.

Çelik-İş Sendikası İskenderun ve Karabük şubeleri Maden-İş Sendikası, Öz İplik-İş sendikası, ESM, TMMOB, KESK, EMEP, ÖDP’nin de destek verdiği eylemde Çelik-İş sendikası Seydişehir şube başkanı Muharrem Oğuz bir konuşma yaptı. Kitle tarafından yoğun alkışlarla desteklenen Oğuz; konuşmasında Tayyip Erdoğan’ın ABD ziyaretini eleştirerek, Eti’yi sattırmayacaklarını söyledi. Ardından yoğun protestolarla söz alan Çelik-İş Başkanı Feridun Tankut’un konuşmasını işçiler “Seydişehir Karabük olmayacak” sloganıyla kestiler. Son olarak söz alan Hak-İş Ge-

nel Başkanı Salim Uslu protestolar, ıslıklar yüzünden konuşmasını yapamadı. Araya giren sendika bürokratlarının kitleyi azarlamasıyla Uslu konuşmasını yapabildi. Eylemde Eti işçilerine TÜPRAŞ işçileri de destek verdi. Öte yandan Alınteri, Kaldıraç, Kızılbayrak, ESP de pankartlarıyla işçilerin yanındaydı. Sohbet ettiğimiz Eti işçilerinin AKP hükümetine ve sendikaya tepkisi oldukça dikkat çekiciydi. “Biz yaptıklarımızı SEKA’dan öğrendik, biliyoruz ki bunlar Eti’yi satmakla limanları, madenleri ve vatani satmış oluyorlar, sonuna kadar direneceğiz” diyen Eti işçilerinin mücadele konusunda sendikaya rağmen kafaları net, SEKA direnişi sırasında atılan “SEKA kıvılcım” sloganı Eti’de daha bir anlam kazanıyor. Eşleri ve çocuklarıyla eyleme katılan işçilere Seydişehir halkı da kepenklerini kapatarak destek veriyor. Çelik-İş Başkanı Feridun Tankut’u tartaklayan işçiler, işgal eylemlerine başlayacaklarını dillendiriyorlar. İşçiler önceleri sendikanın duyarsızlığı ile karşılaşmışlar. Kendi aralarında da oluşturdukları fabrika komiteleri ile örgütlenmeye başlayınca

sendika direnişin başına geçmek zorunda kalmış. 2001 yılında kapatılmak istenen fabrika, işçilerin o dönemdeki kararlı direnişi sonucu geri adım atılmış. Bu anlamıyla işçilerin SEKA gibi olmasa da azımsanmayacak bir deneyimleri ve güvenleri mevcut. Bunun en önemli göstergesi hükümete geldiklerinde özelleştirmeleri uygulayan düzen partilerinin eyleme katılmak zorunda kalması. SHP, İP, Saadet Partisi, CHP gibi partiler tabanın basıncı altında özelleştirmeye hayır demek zorunda kalıyorlar. SEKA, TEKEL, Seydişehir...

hir... Sınıf mücadelesi giderek keskinleşiyor, özellikle de direnişlerin sınıfın diğer güçleri tarafından “Her yer SEKA her yer direniş”, “Her yer Eti her yer direniş” sloganlarıyla sahiplenilmesi önem taşıyor.

(Ankara)

Seydişehir işçisi direnişe devam ediyor

Seydişehir Etibank Alüminyum işçileri, fabrikalarının özelleştirilmesi kararını protesto etmek için 5 Haziran

Pazar günü Seydişehir-Antalya karayolunu yarım saat trafiğe kapattı. İşçi ailelerinin ve Seydişehir halkının da destek verdiği eyleme yaklaşık 3 bin kişi katıldı. Otomobil, otobüs, kamyon ve kamyonetlerle Seydişehir-Antalya Karayolu’nun 15. kilometresindeki Susuz Yayla mevkiine giden Seydişehirli, araçlarını geçişi engelleyecek şekilde karayoluna park etti. Jandarma trafiğe tamamen kapalı yolda bir süre yürüyüş yapan işçi ve ailelerini barikat kurarak engellemeye çalıştı. İşçilerin dağılması üzerine jandarma Çelik-İş Seydişehir Şube Başkanı Muharrem Oğuz’u gözaltına almaya çalıştı. Elleri kelepçelenmek istenen Oğuz, işçilerin müdahalesi üzerine gözaltına alınmadı.

Daha sonra işçilere hitaben konuşma yapan Oğuz, amaçlarının işletmenin özelleştirme kapsamı dışına alınması olduğunu söyleyerek bunu sağlana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini ifade etti.

Seydişehirli destek arıyor

Özelleştirilmesine karşı mücadele yürüten Seydişehirli destek istemek üzere Ankara’ya gitti. Meclis’te görüşmelerde bulunan halk ve Seydişehir Şehir Meclisi üyeleri siyasi partileri ziyaret etti.

Başkanlığını Çelik-İş Seydişehir Şube Başkanı Muharrem Oğuz’un yaptığı Şehir Meclisi’nin 35 üyesi, temaslarda bulunmak üzere 7 Haziran’da Ankara’ya hareket etti. Hareket öncesi açıklama yapan Oğuz, şimdiye kadar yaptıkları eylemler sonucunda istediklerini elde edemediklerini ve bu nedenle Ankara’ya görüşmeler yapmaya gittiklerini açıkladı. Şehir Meclisi üyeleri ilk olarak mecliste CHP grubu ile bir araya geldi. CHP grup toplantısına katılan meclis üyeleri destek talebinde bulundu. Sonrasında heyet MHP, ANAP, DYP, ve SP’yi ziyaret ederek destek talebinde bulundular.

8 Haziran Çarşamba günü Kızılay’da 50 kişi ile bildiri dağıtan heyet, halka destek çağrısı yaptı. (Kartal)

Sarıyer halkı yıkımlara karşı birleşiyor

“Kentsel Dönüşüm Planı” adı altında İstanbul’un pek çok emekçi semtinde başlatılan ya da başlatılması düşünülen gecekonduların yıkımlarına karşı emekçi halk bir araya gelerek yıkıma karşı ortak kararlar alıyor. Yıkımların başlatılacağı yerlerden biri olan Sarıyer Kazım Karabekir Paşa (Dağevleri ve Kocataş Mahallesi) halkı da yıkımlara karşı bir araya geldi. Kazım Karabekir Paşa Mahallesi Derneği’nin çağrısıyla 4 Haziran’da bir araya gelen yaklaşık 100 kişi mahallede her sokaktan iki kişinin seçilmesiyle Temsilciler Heyeti oluşturma çalışmalarına başlamışlardı. 11 Haziran’da belirlenen temsilcilerin bir araya geldiği top-

lantıya mahalle halkından yaklaşık 80 kişi katıldı.

Toplantıda önce genel bir bilgilendirme yapıldı. Mahallede oturan bir avukat hukuki durumu açıkladı. Aynı şekilde Belediye İmar Müdürü ile görüşen bir öğretmen de, mahalle halkının yok sayıldığını, evlerinin enkaz, kendilerinin ise işgalci olarak görüldüklerini, yıkılan yerlere “halka örnek olsun” denilerek villa yaptırılacağını, ancak bu mahallede kimsenin villa yapamayacağını, dolayısıyla kendilerinin buralardan sürülerek, arazilerinin rantiyeye peşkeş çekileceğini belirtti. Belediye Encümeni’nde yer alan bir başka kişi de “Biz yurdumuzu direnerek savun-

mak zorundayız çünkü başka gidecek yerimiz yok” diyerek durumu özetledi.

Yıkım karşıtı çalışmaların hızla devam etmesinin kararının alındığı toplantıda, Belediye’nin halkı bölmek için çeşitli söylentiler yaydığı, para karşılığı anlaşarak yıkımları gerçekleştirmek istediği belirtilerek, bu oyunlara gelmemek gerektiği ve bütünlüğün korunmasının zorunluluğu ortaya konuldu. Sarıyer’in gecekonduların yıkımı karşıtı çalışma yürütülen Derbent, Poligon, Ferahevler gibi semtleriyle de görüşüldüğü ve birlikte hareket edildiği belirtilerek, olası bir yıkım durumunda tüm İstanbul çapında duyarlılık oluşturmak için diğer ilçelerdeki mahalle der-

nekleri ve demokratik kurumlarla irtibata geçileceği vurgulandı.

Belediye’nin amacının mahallede bulunan Sedakent gibi, Alarko Villaları gibi alanları çoğaltmak olduğu ancak emekçi halkın yok sayılmayacağı katılan halk tarafından dile getirildi. Lazların Çayırı olarak anılan bölgedeki bir eve 30 Haziran’da yıkım yapılacağı kararının ulaştırıldığı belirtilerek tüm halka duyarlılık çağrısı yapıldı.

Toplantı sonucunda çalışma gurupları oluşturularak, mahallede görüşülmedik tek ev kalmaması için çalışmaların hızlandırılması gerektiğine karar verildi.

(İstanbul)

Aynı şehirde kurulu farklı dünyalar; VİLLALAR VE GECEKONDULAR

Yıllar önce bir arkadaşım anlatmıştı, Ege'de bir "sahil kasabası"na davet edildiği zaman yaşadığı hayal kırıklığını... Hayal kırıklığının sebebi, sahil kasabası denilince aklına gelen tatil broşürlerinde, kartpostallarda gösterilen "renkli" görüntüler olmasından kaynaklanıyordu. Öyle yerler de vardı gittiği yerde varolmasına da, kendisini davet eden arkadaşı kasabanın gecekonduardan oluşan, yoğun göç alan üst kısmında oturuyordu. Gecekondu bölgelerinde yaşam "siyah beyaz" dır oysa. Sahildeki çöpler hergün toplanırken, buralara uğramak akıllarına haftada bir gelir istemeye istemeye; gecekonduarın suyu kesilir su yetmiyor diye, oysa sahilde arabalar yıkanmaktadır o suyla... tıpkı o kasaba gibidir işte ülkemizin hali, İstanbul'un hali de bu benzetmeye uygundur. İstanbul'a gelen turistlere, yahut gezme amacıyla gelenlere sorsanız "İstanbul nasıl bir yer?" diye, size anlatacağı Sultanahmet, Ortaköy gibi şehrin cıvılcı yüzü olacaktır. Hoş, varolan çevre politikasıyla buraların da çok mükemmel olduğu söylenemese de, yoksul mahalleler ile kıyaslandığında karşımıza iki farklı dünya çıkmaktadır. Ülkemizde kırsal alanda yaşanan işsizlik, köylünün geçinememesi hale gelmesi ve köy boşaltmalar yıllardan beri köyden kente göçü zorunlu kılmaktadır. Göç edilen yerler arasında İstanbul'un "taşı toprağı altın" sıfatını kazanmasıyla bu göç her geçen yıl daha da artmıştır. Köyden kente göçün pekçok sebebi var kuşkusuz ancak işsizliğe paralel, Türkiye Kürdistanı'nda gerillayla yürütülen savaş ve gerillanın halkla bağını koparmak için yapılan zorunlu göçler, ev boşaltmalar, köy yakmalar bu göçü hepten artırmıştır.

Köyün bağrından büyükşehir gelip yerleşen bu insanlar, devletin barınma ihtiyaçlarını karşılamak için herhangi bir çözüm üretmemesi üzerine, kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmişler ve özellikle şehir merkezinden uzak, imar planı olmayan yerlere başlarını sokabilecekleri gecekonduarı inşa etmişlerdir. Devletin onları yok sayma politikasına karşılık, özellikle devrimci geleneğin olduğu emekçi semtlerde, halk devrimcilerle birlikte ve kendi aralarında dayanışarak evlerini yapmışlar, hatta bu mahallelerin suyunu, elektriğini uzun çabalar sonrasında kendi uğraşlarıyla kazanmışlardır. Önceleri zengin semtlerle aralarında belli bir uzaklık bulunan, şehir merkezine uzak olan bu gecekondu mahalleleri, sonrasında göçün artmasıyla şehrin sürekli genişlemesi ve büyümesi sonucu bugün bazı yerlerde iç içe geçmiş durumdadır. Yani aynı mahalle içerisinde, bir yanda gecekonduar diğer yanda villalar uzanabilmektedir. Bunun tam tersi olan halen şehre çok uzak olan gecekondu mahalleleri de mevcuttur. Ancak ülkemizde hükümetler tarafından sürekli dillendirilen ancak her seçim döneminde oy toplamak amacıyla geçici olarak geri çekilen gecekondu yıkımları özellikle bulunduğu arazi değerlenen, şehrin merkezi noktalarına ya da Boğaz'a yakın

olan, depremde zarar görme olasılığının az olması nedeniyle değeri artan mahalleler için şu an gündeme sokulmuş durumdadır. Gecekondu mahallelerinde oturanlar büyükşehir ilk geldiklerinde oldukları gibi, hükümet ve yerel yönetim tarafından tekrardan "yok sayılarak" oturdukları arazilerin üzerine planlar yapılmakta, buralar toplu villa yapımı, alışveriş merkezi yapılacağı söylenerek sermaye-

ye peşkeş çekilmek istenmektedir. Ancak köyden şehre gelmiş olanların bu duraktan sonra gidebilecekleri başka bir yer yoktur!

İstanbul'un kartpostallara yansımaları yüzü; gecekonduar...

Bu mahallelerde tablo hep birbirinin aynısı. Mesela Altınşehir'de (Tahtakale, Şahintepe, Bayramtepe, Altınşehir, Yarımburgaz) ve Ayazma'da hala kanalizasyon yok. Olan yerler de var mutlaka, mesela Tah-takale'de ve Altınşehir merkezde. Ancak bu kanalizasyon sistemi de çok ilkel şebekeler halinde döşenmiş durumda. Çoğu yerde fosseptik atıklar hala K. Çekmece gölüne, kırık alanlara ve K. Çekmece'ye akan derelere boşaltılıyor. Genel olarak direkt göle akıtılıyor. Derelerde su değil, adeta fosseptik akıyor. Özellikle Ayazma deresi bu durumdadır. Ömerli köyünün içinden geçen derenin durumu aynı. Dere Ömerli'yi geçip Bahçeşehir'in altından akıyor ve şimdi Bahçeşehir'in atıkları da dereye bırakılıyor.

Bu gecekondu bölgelerinde bırakılmı sosyal-kültürel-sportif aktiviteler için mekanların olmasını, ilkokul bile yetersiz, lise bile yok. İlkokulların araç-gereç, su, elektrik, kömür, öğretmen, temizlik personeli yok denecek kadar az. Ulaşım anlamında da bir yığın sorun bu semtlerde yaşayan emekçi halkı tarafından bezdirmiş durumda. Yollar bozuk, mahalle önlerinden geçen cadde dışında tüm yollar asfalsız ve çamurlu. Otobüsler ise yetersiz, halk balık istifi yolculuk ediyor.

Devletin bu bölgelere sağlık hizmeti de yok. Bu mahallelerde ya sağlık hizmeti hiç yok, ya da çok yetersiz. Sağlık hizmetinin olmaması onların ancak gazetelerin üçüncü sayfasında iki satır yazı olarak yer almalarını sağlayabiliyor; "yaşam, hastaneye yetişmeyi bekleyemedi..."

Ve işsizlik... Bu semtlerde işsizlik had safhada. Sokaklar okula gitmeyen ve işsiz çocuklar ve gençlerle dolu. Bu gençler kavga ediyor, çetelere bulaşıyor, tiner ve değişik

uçucu madde bağımlısı oluyor vb. Kahvehaneler, bilardo-atari salonları, internet kafeler tıklım tıklım dolu, genç yaşta insanlar buralarda zaman öldürmenin peşinde, çünkü gelecek onlar için umut vaat etmekten oldukça uzak görünüyor...

AKP hükümetinin iş başına gelir gelmez yapmaya başladığı en önemli icraatlarından birisi de "kaçak yapıyla mücadele" adı altında gecekondu semtlerini yerle bir ederek buralarda yaşayan insanları evsiz barksız bırakmak oldu. İlk olarak Alibeyköy'de yaşanan sel felaketinin ardından bölgenin boşaltılması ile birlikte gündeme gelen yıkımlar daha bir yaygınlık kazanarak genişledi. Bugünlerde Sarıyer, Armutlu vb. semtleri de içine alarak genişleyen bölgelerde halk tedirgin.

Yıkım gerekçeleri her ne kadar

kentsel dönüşüm olarak açıklansa da yıkıma gelenlerin örneğin Bayramtepe'de söyledikleri "stadıyımın manzarasını bozuyor", "Avrupa'ya böyle mi gireceğiz", "Olimpiyatlara gelen turistlerin üzerinde yaratacağı etki" asıl nedenleri göstermektedir. Aynı gerekçeler Sarıyer'de "siz burada işgalciniz!" oluyor, oysa "ben işgalciysen bana ruhsat vermeyen devlet, villa yapana nasıl veriyor ruhsatı?" sorusu cevap verilmeden havada asılı kalıyor.

Gecekonduarında yıkımla ve gecekondu sorunlarıyla mücadele

Devletin İstanbul'da pekçok emekçi semti ortadan kaldırarak burayı sermayeye açma planını tersine döndürebilecek olan tek güç, halkın örgütlü gücü. Bugün gecekondu sahiplerinin tapusunun, hisse tapusunun vs. olması da hiçbir şeyi değiştirmiyor. Devlet buraları hazineye ait gördüğünden istimal bedeli değil, çoğu yerde enkaz bedeli veriyor. Yani kendisi yok sayılan halkın evi de ev değil zaten, altı üstü bir gecekondu yani enkaz! Bu mahallelerde yapılması gereken önemli bir görev halkı "evlerinin yıkılmaması" talepleri ile mücadeleye sokmak, mücadelede birleştirmektir. Kendi hakları için, kendi acil talepleri için mücadele etmeyen biri, uzun vadeli sorunların çözümü için de kılımı dahi kıpırdatmayacaktır. Kısa vadeli mücadele araçlarının, kampanyaların, sloganların uzun vadeli mücadeleyle bağını kavramalıyız. Halkın acil taleplerini belirleyip, bu acil talepleri belli sloganlar-kampanyalarla birleştirerek en geniş katılımı sağlamaya çaba harcayarak halkı mücadeleye sevk etmeli, mücadelede birleştirip, politikleştirip, bi-

linçlendirip, devrimci mücadele içine kazanmalıyız. Yine bu kitleyi süreklileşen bir mücadele içinde örgütlemek gereklidir. Gecekondu mahallelerinde halkı sokak sokak komiteler şeklinde örgütleyerek en geniş kesime ulaşmak, ulaşılan bu kesimi kendi sorunları etrafında birleştirip bilinçlendirmek ve onlara bunu yapanların teşhirini yapmak zorunluluktur.

Devletin desteğiyle genişletilmeye çalışılan zengin semtlerin oluşturduğu "Saadet halka"larına karşılık, yaşamı üretmelerin oluşturduğu "emekçi halkalar" hep birlikte korunmak zorundadır. İstanbul'un gerçek yüzü, işte gecekondu bölgemizde yaşanan sefalettir. "Kaçak yapıyla mücadele" adı altında şimdilerde TV'lerde sık sık ana haber bültenlerine, gazetelerde manşetlere, Altınşehir'deki gecekondulaşma (en çok da Bayramtepe ve Ayazma) çıkıyor.

İstanbul'un göbeğinde yükselen kaçak yapılar kimi örnekler vererek devam etmek istiyoruz;

1-Gökkafes: Dolmabahçe'de 150 metre yüksekliğindeki bu gökdelen on yılı aşkındır mahkeme kararlarına rağmen yıkılmadı.

2-Formula1 Tesisleri: İçme suyu havzalarına kurulduğu için yargılanma süreci devam ediyor.

3-Sarıyer Platin Konutları: Yıkım kararı var.

Listeyi uzatmak mümkün. Tüm itirazlara rağmen inşa ettiler ve yıkım kararı alındı. Uygulayan yok. Bursa Orhangazi'de Cargill'in Nişasta Bazlı Şeker Fabrikası için kaç defa benzer kararlar çıktıysa da Ecevit hükümetleri de AKP hükümetleri de hep Cargill'i korudu. Yasadışı şekilde himaye etti. Cargill için yasaları değiştirdi. Özel yasalar çıkardılar.

Bu listeye yüzlerce ek yapılabilir. Ama kaçak yapıya savaş açanlar bu listedeki gibi egemen sınıflar ve devlete ait olan yerleri yıkmak görevlerinden yan çiziyorlar, sessiz kalıyorlar. Aydos'ta halkın yapılan villalara saldırmasının, bu öfkenin arkasındaki sebep budur; devletin ikiyüzlülüğü. Zengininin malına dokunmayıp, fakirin ensesinde yumurta pişirmesi...

Birinci derece tarım arazisi olan ve birinci kalite zeytin üretilen Orhangazi'de İznik Gölü kıyısında yasalara aykırı şekilde kurulan ve oraya-göle- bölge halkına zarar veren Cargill fabrikası yıkılmıyor çünkü; R. Tayyip Erdoğan ve Erdoğan ailesi Cargill ve ülkenin çeşitli ürünlerini dağıtan şirketlere ve ortaklıklara sahip. Kemal Unakıtan (Maliye Bakanı) ve oğlu Cargill'le beraber mısırsız ithal ediyorlar...

Tüm bu örnekler göstermektedir ki, önümüzdeki süreçte artarak devam edecek olan gecekondu yıkımlarına karşı gerek aynı ilçe içerisindeki mahallelerin, gerekse aynı şehirdeki ilçelerin bir araya gelerek sürekli koordinasyonu sağlayarak, savunmanın hep birlikte yapılması zorunluluktur. Şurası bir gerçektir ki, yıkılan her ev bizim evimizdir. Emekçiler vardır, tüm yok sayılmaya karşın burdadır ve sonuna kadar da bu saldırıya karşı koyacaklardır!

İşçi-köylü'den

ÖZELLEŞTİRME BİR TALAN POLİTİKASIDIR VE TÜM UŞAKLARIN GÖREVIDİR!

Özelleştirme politikasının uzun zamandır hedeflenen doğrultuda işlemediği, satışlardan beklenen "kârların" elde edilemediği, egemen sınıf kliklerinin bu konuda tam bir işbirliği sağlayamadığı herkesin kabul ettiği bir gerçekliktir. Buna rağmen egemen sınıf klikleri bu alanda karşı karşıya gelmekte, çeşitli açıklamalarla birbirlerinin üzerine yürümektedir.

En son CHP, Erdemir'in satışı ile ilgili "ulusalci" bir çıkış yaparak bu gelişmeye izin verilemeyeceğini açıkladı ve hükümetin dış güçlerin bir kuklası gibi hareket ettiğini ileri sürdü. Aynı bakış açısı Erdoğan'ın ABD gezisinin ardından da kendini gösterdi. CHP, AKP'nin bu ziyaretini eleştirirken, AKP ise efendileri ile sorun olan "Türkiye'deki ABD karışıklığından" CHP'yi sorumlu tuttu. CHP, hükümetin karşı açıklamalarına ise "özelleştirmeye ideolojik bir karşı çıkışlarının" olmadığını ifade ederek, "özelleştirmeye evet ama..." türünden bir yanıt vermek durumunda kaldı. Zaten egemenler çoğu açıklamalarında "ideolojik" kelimesinin altını kalın çizgilerle çizerek "meselere ideolojik yaklaşmamak gerektiğini" belirtiyorlar. CHP için amaç ne özelleştirmeye karşı kitlelerin ilericisi tutumuna destek olmak ne de ekonomik kalkınma için Erdemir ve benzeri sanayi işletmelerini emperyalizmden korumaktır. Zaten özel-

leştirme politikasına karar verenler hükümetler ve hatta uşak devletler değildir; direkt emperyalist kurumlardır.

Özelleştirme politikasından halk kitlelerinin, emekçilerin hiçbir kazanım sağlamadığı, sağlamayacağı apaçık bir gerçektir. Söz edildiği gibi bunun ülkenin kalkınması ile de hiçbir ilgisi yoktur. Ne Erdemir'in varlığı ekonomik kalkınmaya bir yarar sağlamıştır ve ne de özelleştirilmesi bunu sağlayacaktır. Amacın bu olmadığı apaçık bir gerçektir. Halkın malı olduğu iddia edilen bu fabrikalar bürokrat burjuvaların birer payandası olmuşlardır sadece. Ülke kaynaklarının doğrudan emperyalist tekellerin talanına açılması, yerli sanayinin daha da parçalanması, yoksullaşması, zayıflaması demek olan özelleştirmeye karşı gerçek karşı çıkış nihayetinde ideolojik bir temele sahiptir. Bu, sonuçta hangi sınıfın yanında yer aldığımızla ilgilidir. İşçi sınıfının mı, burjuvazinin mi? Açıkça görülmektedir ki özelleştirme ulusal bağımsızlık mücadelesini içeren bir sorundur.

CHP'nin, DYP'nin, işbirlikçi sendikaların özelleştirme politikası karşısındaki duruşları özde kapitalist-emperyalist sistemin bir parçası olarak hareket etmelerine paraleldir. Çok ciddi bir kitlesel karşı koyuş olduğu halde, özelleştirmenin bütün egemen sınıf kliklerinin üzerinde gö-

rüş birliğinde oldukları bir politika olması şunu kesinlikle propaganda etmemizi gerektirmektedir: Tüm bu egemen sınıf partileri, klikleri, örgütlenmeleri halka rağmen, çoğunluğa rağmen emperyalizmin uzantılarıdır ve bunların özelleştirmeye karşı kimi zaman yaptıkları çıkışlar bu göreve kendilerinin talip olmasındandır. "Özelleştirmeyi biz yapalım, payı biz alalım" kavgası verilmektedir.

Özelleştirme, bugüne kadar mücadeleyle kazanılmış işçi haklarının gaspına neden olmaktadır. Grev hakkı kısıtlanmakta, ücretler düşürülmekte, iş güvencesi ortadan kaldırılmakta, tazminatlar yok edilmektedir. İşçi sınıfı ve diğer ezilen katmanlar özelleştirme politikaları sonucunda daha da yoksullaşmaktadır.

Özelleştirme politikasına karşı mücadelenin anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-kapitalist içeriği açıktır. Özelleştirmeye karşı işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin salt ekonomik karakterdeki mücadelesinin onu başarısızlığa götüreceği bir gerçektir. Bu nedenle kendiliğinden mücadelenin bu niteliğine karşı onun devrimci özünü açığa çıkartan, ancak bununla yetinmeyerek bunu siyasal mücadeleye taşıyan bir hat izlemek gerekmektedir. SEKA direnişi örneği mücadelenin ekonomist bir anlayışla yada salt hak alma perspektifiyle ilerleyemeyeceğini göstermiştir. Özelleştirmenin tümünden durdurulması gerçek bir anti-emperyalist mücadeleyle mümkündür. Karşı devrimin vazgeçemeyeceği bu politikaya karşı sürekli bir devrimci mücadele zorunludur. İktidar mücadelesinin bir parçası olmak zorunda olan özelleştirmeye karşı mücadele tüm halkın çıkarlarını savunarak ve tüm halkın bu mücadeleye katılımını sağla-

arak ilerleyebilir.

Egemen sınıf klikleri, partileri, örgütlenmeleri özelleştirmenin sadık savunucuları ve yeri geldiğinde uygulayıcıları olacaklardır. Onlar her zaman bu görevin bilincinde olduklarını ve buna uygun davranacaklarını açıklamışlardır. Özelleştirmeye karşı mücadeleyi tüm halk kitlelerini bu kukla politikacılara, bürokratlara karşı bilinçlendirmekten bağımsız sürdürüremeyiz. Özelleştirmenin gerçek niteliği hakkında henüz bilinçler açık değildir. Halk aldatılmaya, gerçek kazanımlar olamayan küçük tavizlere mahkum edilmeye devam etmektedir. Mücadelenin kısa zamanda nasıl ilerleyebildiğini gösteren SEKA, Seydişehir, TELEKOM'da çalışan kamu emekçilerinin direnişi bizleri özelleştirmeye karşı güçlü çalışmalarla yönlendirmelidir. İşçi sınıfı, köylüler, küçük burjuvalar bu mücadelenin birer öznesidirler. Halkın çıkarlarını asla egemen sınıf klikleri savunmamıştır; onların devrimci mücadeleyi götürdükleri tek yer emperyalizme mahkumiyettir. Mücadelenin devrimci yönde geliştirmek için halkın birleşik mücadelesini, egemen sınıflara karşı bir mücadele biçiminde yürütmek zorunludur. Bunun tek yolu Demokratik Halk Devrimi mücadelesidir. Halkın iktidarını kurmaya yönelik bir mücadele perspektifiyle hareket edilmelidir.

Sınıfın yürüttüğü bu mücadeleye paralel toplumun diğer ezilen katmanlarının mücadelesi ile birleşmeli ve daha güçlü bir hareket durumuna gelmelidir. Başarının ve hakların korunup kazanılmasının yolu buradan geçmektedir. Bu yönüyle sıcak gelecek bir sürece de hazırlanmak bizim için önemlinin ötesinde zorunlu bir görevdir.

İzelman işçilerinin çıplak ayaklı eylemi

11 Mayıs günü Büyükşehir binasına pankart asarak ve "Eşit işe eşit ücret" talebiyle greve başlayacaklarını açıklayan İzelman işçileri, sakal bırakma eylemlerinin ardından bu kez de çıplak ayakla yürüyüş yaptılar.

İzelman işçileri, Büyükşehir Belediyesi ile yaptıkları TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca Basmane DİSK Genel-İş binası önünden Konak Büyükşehir Belediyesi önüne kadar çıplak ayakla yürüme eylemi gerçekleştirdi.

3 Haziran günü saat 17:30'da Basmane Genel-İş binası önünden yürüyüşe geçen yaklaşık 2 bin İzelman işçisi "Eşit işe eşit ücret", "Başkan şaşırma sabrımızı taşıyırma", "Direne direne kazanacağız", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganlarıyla Konak Büyükşehir Belediyesi önüne geldi.

Belediye önünde de alkış ve sloganlarla eylemlerini

sürdüren İzelman işçileri, yaptıkları açıklamayla "Eşit işe eşit ücret" taleplerini yinelerken greve çıkacaklarını belirttiler.

(İzmir)

KOLOMBİYA'DA İŞÇİ LİDERİNE SALDIRI

İşçi ve köylü liderlerine yönelik saldırı, kaçırma ve katliamlarla sık sık gündeme gelen Kolombiya'da 1 Haziran günü ülkenin en büyük ikinci sendikası olan Tarım İşçileri Sendikası Fensuagro'nun İnsan Hakları Daire Başkanı Hernando Hernandez kaçırıldı. Sendika yetkilileri Hernandez'in kaçırılmasından Kolombiya Gizli Servisi DAS'ı sorumlu tuttular. Sendika yaptığı açıklamada "Hernandez'in kaçırılması bizzat DAS Başkanlığı tarafından planlandı. Hernandez'i kaçırmak için görevlendirilen 5 ajan, Bogota yakınlarındaki Manizales kasabasında yöneticimizi kaçırdılar. Sendikamızın saygın üyelerinden biri olan Hernandez'in ülke dışına çıkarıldığını tahmin ediyoruz" dedi.

Eğitim emekçilerinin gücü Eğitim-Sen yönetimini aştı

Eğitim-Sen'in kapatma kararının ardından binlerce eğitim emekçisi alanlara çıkarak kapatma kararını protesto ederek, sendikalarına sahip çıkacaklarını, baskılara karşı mücadele edeceklerini haykırdılar. Eğitim emekçilerinin eylemlerine işçiler, emekçiler, çeşitli siyasi partiler ile devrimciler de katılarak destek verdiler.

İSTANBUL

* Aydın, sanatçı ve sendikacılar Başbakan R. Tayyip Erdoğan'a mektup göndererek Eğitim-Sen'in kapatılma kararının geri alınmasını istedi.

Taksim Meydanı'nda saat 13:00'de toplanarak Galatasaray'a yürümek isteyen eğitim emekçileri ve aydınların önüne barikat kuran polis, uzun bir süre pankart açılmadan, slogan atılmadan, Eğitim-Sen bayrakları indirilerek sessiz bir şekilde yürünürse izin verilebileceğini dayatması eylemi organize eden KESK ve Eğitim-Sen yönetimindekiler tarafından kabul edildi ve emekçilerin bunlara uyması istendi. Ancak eğitim emekçileri, eyleme destek veren çeşitli sendikaların üyeleri ve öğrenciler kendilerine sunulan bu geri talebi sert tepkilerle karşılayarak "Eğitim-Sen bayrağı daha daha yukarı", "Yürüyüş hakkımız engellenemez", "Emekçiye değil çetelere barikat", "Barikat kalksın yürüyüş başlasın" vb. sloganlarla yanıtladı. KESK ve Eğitim-Sen yöneticilerinin kitleye polisin taleplerini kabul ettirme noktasında ısrarlı çabalarını boşa çıkartan eğitim emekçileri "Böyle mi güveniyorsunuz özgücünüze, böyle mi sahip çıkıyorsunuz sendikanıza?", "Bunu dayatanlar kapatıyor Eğitim-Sen'i, nasıl kabul ederiz?", "Niçin geldik biz buraya, tabelamızı hep beraber indirmek için mi?" vb. tepkiler göstererek barikatı açtılar.

Ellerinde AKP hükümetine verdikleri başarsızlıklarla dolu karneyi taşıyan eğitim emekçileri, Eğitim-Sen bayraklarını da kaldırarak "Örgütlü toplum demokratik Türkiye" pankartı arkasında "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Eğitim-Sen kapatılmaz", "Sokakta kurduk sokakta kazanacağız" vb. sloganlarla İstiklal Caddesi'nde yürüyüş yaparken 250-300 kişilik kitleye çevredeki insanlar da pankartın arkasına geçerek ve alkışlarla destek verdiler. Galatasaray'a gelen kitle adına açıklama yapan İstanbul Tabip Odası Başkanı Gencay Gürsoy, 2005 Türkiye'sinde düşünce ve ifade özgürlüğü ile örgütlenme hakkına yönelik engellerin devam ettiğini ifade ederek Başbakan'a gönderecekleri metnin bir bölümünü okudu. KESK Başkanı İsmail Hakkı Tonbul ise katılımlarından dolayı aydınlara, sanatçılara ve sendikacılara teşekkür etti. Başbakan'a gönderilmek üzere hazırlanan metin, imza atan sanatçıların isimleriyle birlikte postaneden gönderildi. Eylem yine atılan sloganlarla son bulurken KESK ve Eğitim-Sen yönetiminin yürüyüşün başladığı esnada kitleye kabul ettirmeye çalıştığı taleplere tepki gösteren bir grup eğitim emekçisi ise yürüyüş başlama alanından ayrıldılar.

* Eğitim-Sen'in düzenlediği "Örgütlü toplum demokratik Türkiye" isimli bölgesel mitinglerinin İstanbul ayağı 5 Haziran Pazar günü Kadıköy'de gerçekleşti. Mitinge yaklaşık 5 bin kişi katılırken, Bursa, Kırklareli, Tekirdağ, Düzce, Gebze'den de eğitim emekçileri katıldı.

Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde saat 13.00'te toplanmaya başlayan kitle en önde "Örgütlü toplum demokratik Türkiye-Eğitim-Sen İstanbul 1 No'lu şube", KESK, Eğitim-Sen şubelerinin pankartı, "Sokakta kurduk sokakta

savunacağız", "Yaşasın parasız, bilimsel, anadilde eğitim", "Kahrolsun faşizm", "Genelkurmay elini sendikamdan çek" vb. dövizler, binlerce Eğitim-Sen flamaları, şapkaları ile yerlerini alırlarken eğitim emekçilerinin arkasında DEHAP, ÖDP, TKP gibi siyasi partiler, Limter-İş, Tekstil-Sen gibi sendikalar bunların da arkasında ESP, HÖC, DHP, BDSP'nin de aralarında bulunduğu devrimci yapılar yer aldı. HÖC'ün açtığı "Eğitim-Sen'i değil F tiplerini kapatın" pankartı dikkat çekiciydi.

Binlerce eğitim emekçisi ve destekçileri sloganlarla Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Kadıköy İskele Meydanı'na girilirken Halkevleri flamalarının sopalarını almak isteyen polis ile Halkevi üyeleri arasında kısa süreli bir arbede yaşandı. Tertip komitesinin araya girmesiyle olay sona erdi. Yine bir Alinteri okurunun üstünü aratmadığı gerekçeyle gözaltına alınmaya çalışılması arkadaşlarının ve tertip komitesinin müdahale etmesiyle sona erdi. Alanda demokrasi mücadelesinde yaşamlarını yitirenler için bir dakikalık saygı duruşunun ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Eğitim-Sen Genel Başkanı Aladdin Dinçer, Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri adına 8 No'lu Şube Başkanı Haldun Özkan, KESK MYK üyesi Sevgi Göğçe birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda özetle "Eğitim-Sen parasız,

bilimsel, anadilde eğitimi savunduğu için kapatılmak isteniyor. Birileri istiyor diye Eğitim-Sen'i kapattırmayacağız. Sendikamızı alanlarda kurduk alanlarda savunacağız" denildi. Konuşmaların ardından PSAKD Semah Ekibi bir gösteri sundu. Ardından Grup Yorum ile iki grubun daha verdiği müzik dinletisinin ardından miting sona erdi. (Kartal)

ANKARA

Eğitim emekçileri Eğitim-Sen'in kapatılmasına karşı yaptıkları eylemlerle "dur" diyeceklerini haykırmaya devam ediyor.

İç Anadolu Bölge Mitingi 3 Haziran günü saat 13:00'te Tren Garı'nda başladı. Karabük, Kırşehir, Zonguldak, Kütahya, Eskişehir ve Ankara'dan eyleme katılan Eğitim-Sen şubeleri önlükleri, şapkaları ve flamalarıyla Tren Garı'nda bir araya geldi. "Eğitim-Sen kapatılmaz" sloganının atıldığı eylemde emekçilerin tepkisi dikkat çekti. En önde "Örgütlü toplum demokratik Türkiye" pankartı açan emekçiler, kortejler oluşturarak Sıhhiye Meydanı'na yürüdü. Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı eyleme; Halkevleri, TMMOB, ESP, BDSP, ÖDP, EMEP de pankartları ve sloganlarıyla destek verdi. Alanda bir konuşma yapan Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer, anadilin hak olduğunu söyledi. Ardından söz alan KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tonbul da KESK'in susturulmak istendiğini söyledi. Miting Hasan Tatar'ın söylediği türkülerle sona erdi. Mitingde konuştuğumuz emekçiler Eğitim-Sen yönetiminin AİHM'e yaptığı başvuruyu eleştirerek, sendikaların kendi gücüne güvenmesi gerektiğini söylediler.

MERSİN

1 Haziran 2005 tarihinde saat 18:00'de Eği-

tim-Sen Mersin Şube önünde toplanan emekçiler "Eğitim-Sen'i kapattırmayacağız" yazılı pankart açtılar. Pankartın önünde AKP'nin kararlılığını anlatan siyaha boyanmış ampüller ve siyah çelenk taşıdı. Buradan AKP İl Binası'na doğru yürüyüşe geçen Eğitim-Sen'lilere yolda katılan 20 kadar SES'li de destek verdi. Yoğun polis ablukasında yürüyen emekçiler sık sık "Gün gelecek, devran dönecek AKP halka hesap verecek", "Anadilde eğitim engellenemez" vb. sloganlar attılar. AKP önüne gelen emekçiler burada yaptıkları açıklamayla direneceklerini söylediler. Basın metnini okuyan Eğitim-Sen Mersin Şube Başkanı Orhan Yıldırım baskıların Eğitim-Sen'i yıldırmayacağını vurguladı. Açıklamanın ardından siyah çelenk ve ampüller Eğitim-Sen'liler tarafından AKP önüne bırakıldı. Ardından alkışlarla eylem sona erdirildi.

ADANA

Adana'da Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde saat 16:00'da toplanan kitle hep birlikte "Eğitim-Sen kapatılmaz" sloganını haykırdı. Mitinge, Eğitim-Sen Adana, Mersin, Niğde, Antakya, İskenderun, Maraş, Antalya vb. şubeleri katılırken en önde KESK pankartı açıldı. Eğitim-Sen pankartları, flamaları ve dövizleriyle yürüyüşe geçen kitle Uğur Mumcu Meydanı'na kadar yürüdü. 4 Haziran 2005 tarihinde yapılan mitingte Partizan, DDSB, ESP, TÖP, DGD, Mücadele Birliği, BDSP, Halkevi, Alinteri, İşçi Mücadelesi, EMEP, SDP, ÖDP ve TKP de pankartlarıyla katıldılar. Partizan mitingte "Eğitim-Sen değil İncirlik Üssü kapatılsın" pankartıyla katılırken, DDSB ise "Eğitim-Sen kapatılmaz" pankartıyla katıldı. Partizan ve DDSB kortejinde Partizan, YDG ve DDSB flamaları da vardı. Ayrıca ILPS'nin flamaları da alanda dalgalandırıldı. Partizan korteji "Birlik, Mücadele, Zafer" vb. sloganlarını haykırdı. Alana gelindiğinde yapılan konuşmalarla baskıların Eğitim-Sen emekçilerini yıldırılmayacağı tekrar edildi. Miting müzik dinletisi ve halaylarla bitti.

İZMİR

5 Haziran günü İzmir Bornova Stadi'nda saat 15:00'de toplanmaya başlayan eğitim emekçileri, saat 16:00'da yürüyüşe geçti. Manisa, Turgutlu, Aydın, Akhisar, Bergama gibi İzmir'e yakın Eğitim-Sen şubelerinin de katıldığı mitingde kitle sloganlarla Bornova Cumhuriyet Meydanı'nda birleşti.

Meydana geldiğinde Eğitim-Sen adına açıklamayı İzmir 5 No'lu Şube Başkanı ve dönem sözcüsü Yüksel Adıbelli yaptı. Adıbelli "Bizler 15 yıldır verdiğimiz fiili-meşru mücadelemiz ile bedeller ödeyerek, şehitler vererek

bugünlere geldik. Baskılar, sürgünler, cezalar, hatta faili belli olan öğretmen cinayetleri bizleri yolumuzdan döndürmeye yetmedi" dedi ve Eğitim-Sen'e yönelen bu saldırılar karşısında sessiz kalmayacaklarını belirtti.

Eyleme Eğitim-Sen dışında BTS, Emekli-Sen ve Haber Sen temsili düzeyde pankartlarıyla katıldılar. Devrimci gruplardan ise BDSP, HÖC ve ESP eyleme destek verdi.

DİYARBAKIR

5 Haziran Pazar günü Diyarbakır'da düzenlenen bölge mitingine Tunceli'den, Malatya'dan, Elazığ'dan gelen eğitim emekçileri katıldı. Koşuyolu Parkı'nda bir araya gelen eğitim emekçileri saat 16:00'da Ofis Kavşağı'na doğru yürüyüşe geçti. Miting alanı olan İstasyon Meydanı'na sürece ilişkin sloganlar atılarak geline. EMEP, TKP gibi partilerin flama ve pankartlarıyla destek verdiği mitingde, Partizan okurları da katıldı. "Eğitim-Sen'i değil İncirlik'i kapatın" Partizan imzalı pankartın ardından yürüyen kitle flamalar, dövizler de taşıyarak çeşitli sloganlar attı. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı mitingde Eğitim-Sen şube başkanı ve Genel Merkez yöneticileri süreci anlatan konuşmalar yaptılar. Miting alanında sloganlar eşliğinde devam eden konuşmaların ardından halaylar çekildi. Alanda eğitim emekçilerinin sendikalarının kapatılma kararına ilişkin görüşlerini aldık;

Aziz Avin (Dersim Eğitim-Sen): Eğitim-Sen'in kapatılma

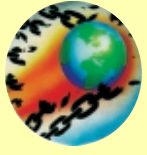
davasının formalite olduğunu düşünüyorum. Davanın hukuki bir yanı yok. Dava siyasidir. Genelkurmay'ın kararıyla alınan bir karardır. Karar önceden verilmiştir. Anadilde öğrenim hakkı bahanedir. Eğitim-Sen ilk kurulduğundan beri bu madde tüzükte vardı.

Bilindiği gibi Eğitim-Sen KESK içinde ciddi bir güçtür. Sistem, örgütlü güç istemiyor. Bu davanın amacı Eğitim-Sen'i kapatmak değil, toplumun örgütlenmesinin, örgütlü bir güç oluşturmasının önüne geçmektir. Ancak biz meşru fiili mücadele hakkımızla kurduğumuz sendikayı örgütlü gücümüzle savunmaya kararlıyız.

Tunceli Eğitim-Sen'den bir eğitimci: Eğitim-Sen'in kapatılması Türkiye'deki ve dünyadaki dengelerle ilgili. Eğitim-Sen aslında ciddi bir muhalefettir. Aynı zamanda muhalefet olması dolayısıyla kapatılmak isteniyor ve hükümette yakın sendikaların güçlü olması sağlanmaya çalışılıyor. Bununla birlikte zaten var olan insanların anadilde eğitim haklarını dile getirdiği için de kapatılıyor. Ama kapatılması da devlet açısından bir çözüm değildir. Bunun alternatifleri her zaman geliştirilecektir.

ANTAKYA

Antakya'da 3 Haziran günü Merkez Ulus Meydanı'nda Eğitim-Sen'in kapatılması DDSB tarafından protesto edildi. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı eylemde "Eğitim-Sen Kapatılmaz Devrimci Demokratik Sendikal Birlik" pankartı açıldı. DDSB'nin örgütlediği ilk eylem olması açısından önemli olan açıklama "Eğitim-Sen kapatılmaz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Birlik mücadele zafer", "Baskılar kapatmalar bizleri yıldırılmaz" sloganları ile bitirildi. Ayrıca eyleme Eğitim-Sen ve SES de temsilci düzeyinde katıldı.

İşçi-Köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayincilik@superonline.com

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI KOÇAŞ İŞHANI NO: 87. DAİRE:318 KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEFELİ İŞHANI KAT:6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT:1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Şanlı 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin ruhuyla Partizan kitleleri alandaydı

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin yıldönümü vesilesiyle; işçi sınıfına yönelik saldırılara, Eğitim-Sen'in kapatılmasına, TCK'nın yürürlüğe sokulmasına, emekçi semtlerdeki yıkım saldırısına, son dönemlerde üniversitelerde artan faşist saldırılara karşı Partizan kitleleri 12 Haziran Pazar günü saat 13.00'te Kartal Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

Partizan kitleleri saat 13:00'te Kartal Postanesi önünde toplanırken en önde "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişi- Partizan", "Ceza İnfaz Yasası İptal Edilsin P.Ş.T.A", "Emperyalist Saldırganlığa Karşı Mücadeleyi Yükselt-Partizan" imzalı pankartlar, "Emekçi semtlerdeki yıkım saldırılarına karşı mücadeleyi yükselt", "Devrimci irade teslim alınmaz", "Üniversitelerde faşist saldırılara son" dövizleri ile İbrahim Kaypakka-ya, Başkan Mao'nun resimlerinin olduğu Partizan ve YDG flamalarıyla yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca kitle sık sık "Kahrolsun komprador patron-ağa devleti", "Yaşasın 15-16 Haziran direnişi", "Yıkımlara geçit vermeyeceğiz" vb. sloganlarını attı.

Kartal Meydanı'na gelindiğinde Partizan adına yapılan basın açıklamasında "ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda işçilere, emekçilere yönelik saldırılarını boyutlandıran Türk hakim sınıfları bir direnişle, tepki ve karşı koyuşla karşı karşıya kalmaktadır. Özellikle özelleştirme saldırılarına karşı işçi sınıfının son süreçte artan tepkisi ve direnişi, emekçi memurların mücadelesiyle mutlaka birleşmek zorundadır. Direnişin sahiplenerek sürdürülmesi, toplumun değişik kesimlerine yöneltilen saldırılara karşı muhalefetin ve direnişin geliştirilmesiyle, kararlı bir direncin oluşturulmasıyla mümkündür. 1970'te işçi sınıfının 150 bine yakın emekçiyi kucaklayan ve bedeller ödeme pahasına gelişen direnişe neden olan ve harekete geçiren saldırılar bugün de bütün hızıyla devam etmektedir. İşçi sınıfının örgütlenme ve sosyal haklarını kullanma özgürlüğünün tırpanlandığı, saldırıların dünden daha karmaşık ve çeşitlenerek işçi sınıfına yöneltildiği bir süreç tüm yoğunluğuyla yaşanmaktadır" denildi.

Açıklamanın devamında "son sü-

reçte emekçilerin yoğun olarak yaşadığı semtler istimlak edilerek peşkeş çekilmekte, komprador patron ağaların zenginliklerine yeni zenginlikler katmanın yolları döşenmekte, emekçilere ise yoksulluk, açlık ve evsizlik planları yapılmaktadır. Direnişlerde şehitler verme pahasına kurulan emekçi semtler bir kez daha ABD emperyalizminin sadık uşağı Türk hakim sınıflarının temsilcisi AKP hükümeti tarafından sözde halkçı politikaların gereği olarak yıkılmak istenmektedir. Halkın çıkarlarını temsil etmeyenlerin, emekçi semtleri yağmalama, peşkeş çekme saldırılarına karşı tek ge-

çerli yol meşru savunma araçlarını kullanarak direnmek ve dayanışmayı büyütmektir. Emekçilerin, yoksul halkın dayanışmasını yükselterek, saldırıya karşı örgütlü bir karşı koyuş saldırıyı püskürtmenin tek geçerli yoludur. Saldırının kaynağı işsizliği, yoksulluğu, açlığı, hastalığı, baskıyı, işkenceyi, hapishaneyi reva görenlerle aynıdır. Bu bilinçle direnişi yükseltelim. Emekçi yoksul halka zulmü reva görenlere halkın örgütlü gücünü ve hesap soruculuğunu gösterelim" denildi. Açıklama "bu bilinçle emperyalist saldırganlığa karşı 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 35. yıldönümünü, direnişin yüceliğini sahiplene- lim. 1970'te örgütlenme hakkı için direnen işçileri, 2 Eylül 1977'de gecekondu yıkımını engellemek için direnen emekçileri katleden komprador patron ağa devletinden işlediği katliamların hesabını soralım. Dışarıda

Kaypakka-ya'yı bir kez daha anıyor ve ideallerini muzaffer kılacağımızı yineliyoruz" sözleriyle bitirildi. Kitle alanda da sık sık "Kahrolsun emperyalizm yaşasın halkların direnişi", "İnfaz yasası, TCK iptal edilsin", "Direne direne kazanacağız" vb. sloganlarını attılar. Daha sonra Partizan Şehit Tutsak Aileleri (PŞTA) adına konuşma yapan kişi ise "yıllardır hapishanelerde zulüm devam ediyor. F Tiplerine çocuklarımız girmesin dedik. 19 Aralık'ta çocuklarımızı katlettiler. Yeni TCK ile çocuklarımız hücrelere atıldılar. Çocuklarımızın, yoldaşlarımızın sesini duyurmaya çalışıyoruz. Çocuklarımızın yaşantılarından endişe ediyoruz. Bizler mücadelemizi geçmişten bugüne sürdürdük/sürdürüyoruz.

Bu gün Seydişehir işçisine yapılan saldırı, Eğitim-Sen'i kapatma saldırısı ve buna karşı direnişler hapishanede yaşanan saldırılardan ve buna karşı tutsakların direnişlerinden bağımsız değildir. Yapılan saldırılara karşı birlikte karşı koymalıyız" dedi. Konuşma bitiminde kitle "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "İçerde dışarda hücreleri parçala" sloganlarını attı. Çevik kuvvetin ve TMSH ekiplerinin yoğun yığına yaptığı gözlemlenirken, basın açıklamasına meydana bulunan halkın da ilgi gösterdiği görüldü.

(Kartal)

emekçilere saldırıların tırmandıran egemen sınıflar 1 Haziran'da yürürlüğe giren Ceza İnfaz Yasası'yla devrimci tutsaklara yönelik teslim alma saldırılarını da boyutlandırmıştır. Bir bütün olarak TCK ile toplumsal muhalefeti teslim alma ve sindirme saldırılarının yürürlüğe koyan egemenlere karşı bu süreçte yürütülecek mücadelenin önemli bir ayağını da bu saldırılar oluşturmaktadır. Önümüzdeki süreçte işçi sınıfı ve yoksul emekçi halkımızla birlikte bütünlüklü bir mücadelenin kaçınılmaz olduğu bilinmelidir. Ülkemiz topraklarında 33 yıllık mücadele birikimi ve tecrübesiyle İbrahim Kaypakka-ya'nın öğretilerinin taşıyıcıları Marksist-Leninist-Maoistler sınıf mücadelesini ileriye taşımaya ve ezilenlere umut olmaya devam ediyor. Bu bilinçle şanlı 15-16 Haziran direnişinin görkemini selamlarken bu direnişten önemli dersler ve tecrübeler çıkararak Komünist Önder İbrahim